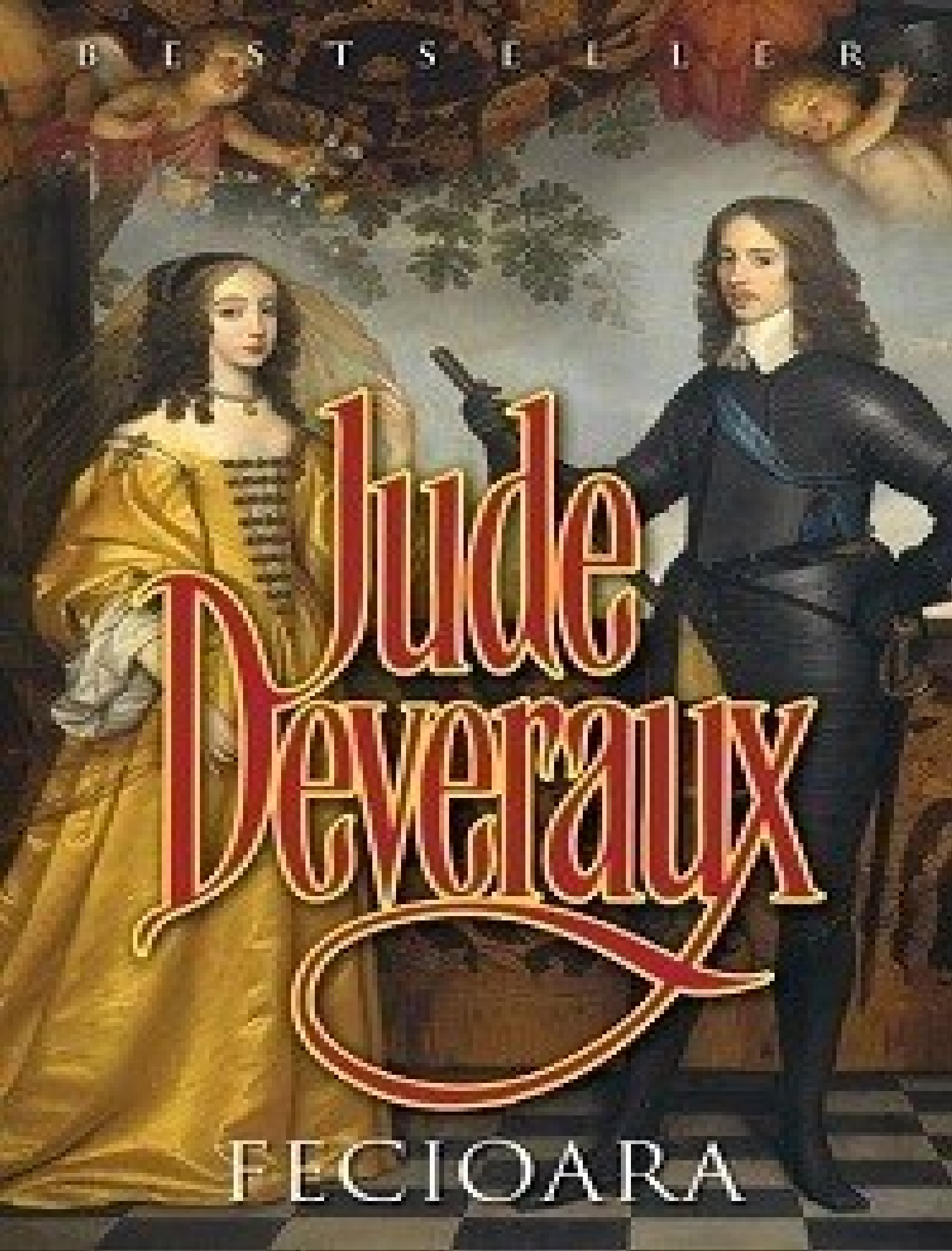
BESTSELLER
Jude Deveraux
FECIOARA

JUDE DEVERAUX

FECIOARA

CAPITOLUL 1

Anglia, 1299

William de Bohun stătea ascuns în umbra zidurilor de piatră ale castelului și se uita la nepotul lui din spatele ferestrei, la părul auriu al lui Rowan scăldat de soare, la frumoasa lui

față încruntată de concentrare, în timp ce studia un manuscris. Lui William nu-i plăcea să admită, cât de mult ajunsese să însemne pentru el acest tânăr, de-a lungul anilor. Rowan era fiul pe care întotdeauna și l-a dorit. În timp ce William îl

privea pe frumosul tânăr, înalt, cu umerii laţi şi şolduri înguste, se întreba iar şi iar cum putuse negriciosul şi urâtul Thal să procreeze pe cineva ca Rowan. Thal se autointitula regele Lanconiei, dar era îmbrăcat în piei de animale, cu părul

murdar și lung până pe umeri, mânca și vorbea ca un barbar, ceea ce-l făcuse pe William să fie scârbit de el și îi permisese să rămână în casa lui doar la cererea regelui Edward. Îi oferise ospitalitatea lui și îi poruncise administratorului

proprietății să organizeze ceva distractiv pentru vulgarul acela zgomotos și crud, dar el rămăsese cât mai departe posibil de acel om oribil.

Acum, privindu-l pe Rowan, lui William i se strânse inima din pricina durerii pe care

și-o amintea atât de vie. În timp ce el era ocupat, aflându-se departe de acest rege barbar, frumoasa, amabila și draga lui soră, Anne, s-a îndrăgostit de odiosul bărbat. Când William a realizat ce se întâmpla, Anne ajunsese deja atât de vrăjită de el, încât

jurase să se sinucidă, dacă nu putea să-l aibă. Chiar și primitivul rege părea că își dăduse seama că Anne își punea în primejdie sufletul nemuritor, fie și numai la ideea sinuciderii.

Nimic din ce i-a spus William nu i-a schimbat lui Anne părerea.

William subliniase ce respingătoare era persoana lui Thal, dar Anne se uitase la el ca la un prost.

— Unei femei nu-i repugnă, afirmase ea râzând, într-un fel ce îi produse lui William o ușoară greață, mai ales când se gândi la mâinile

tuciurii și unsuroase ale omului pe ființa delicată și blondă a Annei.

Până la urmă, regele Edward luă hotărârea, în locul lui William. Spuse că laconienii nu erau prea mulți, dar erau un grup feroce și, dacă regele lor voia o mireasă englezoaică bogată,

trebuia să o aibă.

Astfel, regele Thal se căsători cu frumoasa Anne, sora lui William. El se îmbătă timp de zece zile, sperând că atunci când se va trezi din beţie totul se va dovedi că nu a fost decât imaginaţia lui. Dar când scăpă de mahmureală îl

văzu pe Thal, cu un cap mai înalt decât înalta lui soră, prăvălit deasupra ei, acoperind frumusețea ei blondă cu trupul lui negricios.

Nouă luni mai târziu s-a născut Rowan. Din prima clipă, William s-a îndrăgostit peste măsură de frumosul copilaș

blond. Propria lui căsătorie lipsită de copii îl făcuse nebun de dorința de a avea un fiu. În schimb Thal nu arăta nici un interes față de bebeluș.

— Pfui! La un capăt țipă, la celălalt pute. Copiii aparțin femeilor. Eu am să aștept până va

ajunge bărbat, mormăia Thal în engleza lui cu accent ciudat. Îl interesa mai mult când urma să se simtă Anne suficient de bine, ca să se poată întoarce în patul lui.

William l-a considerat pe Rowan propriul său fiu, petrecând ore nesfârșite

meșterind jucării pentru băiat, jucându-se cu el, ținându-l de degetele dolofane, când a făcut primii pași. Rowan deveni repede rațiunea de a trăi a lui William.

Când abia împlinise un an, s-a născut sora lui, Lora. Ca și fratele ei, era un copil frumos și

blond, părând că n-a moștenit nimic de la oacheșul ei tată.

Când Lora avea cinci zile, Anne muri.

În supărarea lui, William nu văzu altceva decât nenorocirea ce l-a lovit pe el. N-a văzut depresia lui Thal provocată de

singurătate. Tot ce știa William era că Thal a fost cauza morții iubitei lui surori. Așa că, i-a poruncit să plece din casa lui.

Cu efort, Thal a declarat că-și va aduna oamenii și copiii și dimineață va pleca spre Lanconia.

William nu i-a înțeles cuvintele, dar când a auzit zgomot în curtea inferioară, a realizat că Thal intenționa să-l ia cu el și pe Rowan și pe pruncul nou născut. William fu cuprins de turbare. De obicei om normal, acționa cuprins de furie, supărare și

frică. Își chemă cavalerii din cazarmă și îl atacă pe Thal și garda lui personală, în tip ce dormeau.

William nu văzuse niciodată oameni luptând ca acești lanconieni. Erau depășiți numeric, cam unu la patru, totuși trei dintre

ei, inclusiv Thal reușiră să scape.

Cu sângele picurând din mai multe răni adânci de pe brațe și picioare și una pe obrazul drept, Thal se opri pe zidurile castelului, în lumina roz a răsăritului, și îl blestemă pe William și

fapta lui. Spunea că e conștient că William îl voia pe prințul Rowan, dar nu-l va avea niciodată. Rowan era lanconian, nu englez, și într-o zi va veni acasă.

Apoi Thal și oamenii lui au fugit de pe zid și au dispărut în pădure.

Din acea noapte,

ghinionul a început să-l urmărească pe William. În timp ce cândva viaţa lui fusese de aur curat, curând se transformă în plumb. O lună mai târziu, soţia lui muri de variolă, apoi variola ucise peste o jumătate din sătenii lui, grânele rămânând astfel pe

câmp, neculese. În curând o zăpadă timpurie făcu toate câmpurile să putrezească.

William s-a însurat din nou, de această dată cu o fată de cincisprezece ani, grasă și sănătoasă, care se dovedi la fel de fertilă ca

o iepuroaică. Îi dărui patru fii în patru ani, apoi în mod convenabil, muri la ultimul. William nu suferi, deoarece, după ce pasiunea pentru trupul ei tânăr și frumos dispăruse, a descoperit că era proastă, frivolă și nu-i fusese o bună companie.

William avu grijă de fiii lui și de cei doi copii ai Annei. Diferența dintre ei era mare. Rowan și Lora erau înalți și frumoși, cu un păr auriu minunat. Erau inteligenți, dornici să învețe și politicoși, în timp ce proprii lui fii erau proști și grosolani,

posaci și antipatici. Aceștia îl urau pe Rowan și o necăjeau pe Lora, plini de răutate. William știa că aceasta era un fel de pedeapsă, pentru ceea ce îi făcuse lui Thal. Începu chiar să creadă că îl pedepsea chiar fantoma Annei, pentru crima împotriva soțului

ei.

Când Rowan avu zece ani, la castelul lui William sosi un om, un bătrân cu o barbă lungă până pe piept și pe cap cu un cerc de aur încrustat cu patru rubine. Spuse că numele lui e Feilan, că e lanconian și că a venit

să-l învețe pe Rowan obiceiurile lanconiene.

William fusese gata să-l gonească cu sabia în mână, când Rowan făcu un pas înainte. Parcă știuse că omul acesta va veni și îl așteptase.

— Eu sunt prințul Rowan, rosti el solemn.

În acel moment,

William a știut ca pierdea cea mai prețioasă ființă de pe pământ pentru el – și că nu putea să facă nimic, pentru a evita această pierdere.

Bătrânul lanconian rămase, dormind pe undeva prin cotloanele castelului – William n-a

întrebat niciodată unde – și când nu dormea își petrecea fiecare clipă cu Rowan. Acesta fusese întotdeauna un copil serios și îndeplinise orice sarcină pe care William i-o dăduse, dar acum, capacitatea lui de a învăța era nelimitată. Bătrânul lanconian îi

preda lecţii şi la clasă şi pe câmpul de instrucţie. La început William obiectase, pentru că unele dintre metodele lanconiene de luptă erau, pentru un cavaler ca William, cu desăvârşire lipsite de onoare. Dar nici Rowan nici Feilan nu i-au dat

atenție și astfel Rowan învață să lupte și pe jos, nu numai de pe cal, cu sabia și lancea, cu un băț, cu bâte și, spre oroarea lui William, cu pumnii. Nici un cavaler medieval nu lupta altfel, decât călare.

Rowan n-a plecat de acasă, ca alți tineri

aristocraţi, ci a rămas la castelul unchiului său şi s-a instruit cu bătrânul lanconian. Fiii lui William au plecat, unul după altul, să locuiască împreună cu alţi cavaleri şi să activeze ca scutieri. Apoi s-au înapoiat, cu pinteni şi rang de cavaleri, şi cu

resentimente și mai puternice împotriva lui Rowan. Unul după altul, fiii lui William ajunși la maturitate l-au povocat pe Rowan la luptă cu lancea, sperând să-l doboare și să câștige astfel stima tatălui lor. Dar, de fapt n-a existat nici o luptă, pentru că

Rowan îi dobora cu ușurință de pe cal, apoi se întorcea la studiile lui, fără măcar să fi transpirat.

Fiii lui William protestau vehement împotriva prezenței vărului lor în casă și William a văzut cum ignoranții îi puneau lui

Rowan obiecte dure sub șa, care să o găurească, îi furau prețioasele lui cărți și râdeau de el în prezența oaspeților. Dar Rowan nu s-a supărat niciodată, ceea ce îi înfuria și mai tare pe necioplții lui veri. Singura dată când William l-a văzut pe

Rowan mânios a fost când sora lui, Lora, a cerut permisiunea să se mărite cu un baron, care dădea pământ în arendă, și care îl vizita pe William. Rowan a țipat la Lora că e lanconiană și, când va fi chemată, va trebui să se întoarcă acasă la ei. William fu

uluit, pe de o parte din cauza demonstrației temperamentale a lui Rowan, dar mai mult de referirea la Lanconia ca la „casa lor”. Se simți trădat, ca și cum toată dragostea pe care i-o oferise băiatului nu-i era returnată. Așa că William o sprijini pe

Lora în planurile ei de căsătorie. Dar soțul ei muri, la doar doi ani după nuntă, și Lora se întoarse la unchiul ei, împreună cu copilașul ei, Phillip. Rowan zâmbi și îi ură bun venit.

— Acum suntem pregătiți, rosti el înconjurând-o pe Lora

cu brațul și ținându-și în brațe noul nepot.

Iar astăzi, William se uita la Rowan. Trecuseră douăzeci și cinci de ani de când frumoasa lui soră născuse copilul acesta auriu și în acest timp William ajunsese să-l iubească pe băiat, mai mult decât își iubea

propriul suflet. Însă acum s-a terminat, pentru că afară se aflau o sută de luptători lanconieni înalţi, negricioşi, fioroşi, călare pe caii lor cu picioare scurte şi cu pieptul bombat. Bărbaţii aveau pe figură expresii îndârjite şi purtau sute

de livre de arme. În mod evident, erau pregătiți de luptă. Conducătorul lor păși în față și îl anunță pe William că au venit după copiii lui Thal, că acesta se afla pe moarte și Rowan trebuia să fie uns rege. William fu înclinat să-i refuze și să lupte până la ultima

suflare, pentru a-l reține pe Rowan, dar fiul lui cel mare îl dădu la o parte pe ezitantul lui tată și le ură bun sosit lanconienilor, cu brațele deschise. Când văzu aceasta, William se simți învins. Cineva nu putea să lupte pentru a reține ceva, ce nu voia să fie

reținut. Cu inima grea urcă scările spre solarul unde se afla Lora și unde Rowan stătea la fereastră studiind. Mentorul lui, la început bătrân, acum era o antichitate, dar când văzu fața lui William, își ridică de pe scaun trupul artritic și se duse în fața lui

Rowan, unde căzu încet într-un genunchi. Când Rowan se uită la bătrânul lui mentor, înțelese.

— Trăiască regele Rowan, rosti bătrânul cu capul plecat.

Rowan dădu solemn din cap și o privi pe Lora, care își pusese jos

broderia.

— E timpul, rosti blând. Acum ne ducem acasă. William se strecură afară, ca să nu i se vadă lacrimile din ochii.

Lanconia

Jura stătea nemișcată în apa până la genunchi, cu sulița ușoară ridicată și îndreptată spre peștele ce înota leneș, așteptând momentul să-l străpungă. Soarele nu era prea sus pe boltă, numai atât cât să scoată în evidență profilul

munților Tarnovieni din spate și umbra peștelui de la picioarele ei. Își lepădase pe mal pantalonii largi de la uniforma de războinică și rămăsese doar în tunica moale brodată, emblema profesiei ei, și în picioarele goale de la mijlocul coapsei în jos.

Apa era rece ca gheața, dar era obișnuită cu acest disconfort și antrenată de la o vârstă fragedă să ignore durerea.

Auzi pași în stânga și știu că vine cineva, o femeie, după mersul ușor. Nu arătă nici un semn exterior de

agitație, dar mușchii i se încordară, gata să sară. Continuă să țină sulița deasupra umărului drept, dar era gata să se întoarcă și să o arunce în intrusă. Zâmbi fără să-și miște fața. Era Cilean. Cilean, instructoarea și prietena ei, se mișca fără zgomot

prin pădure. Jura străpunse peștele cel gras.

— Mi te alături la micul dejun, Cilean? întrebă ea în timp ce scotea din suliță peștele ce se zbătea și se îndreptă spre mal. Jura era înaltă, cu un trup magnific, modelat de

anii de instrucție grea și solicitantă.

Cilean ieși dintre arbori și îi zâmbi prietenei ei.

— Auzul tău e excelent, ca de obicei. Și ea era îmbrăcată cu o tunică albă și pantaloni de războinic, cu ciubote de piele moale, înalte și

înfășurate cu jartiere încrucișate, de la glezne până la genunchi. Era tot așa de înaltă ca Jura, cu picioare lungi și drepte, cu sâni înalți și fermi, cu spinarea suplă și dreaptă ca un băț, dar fața ei nu avea genul acela de frumusețe uluitoare, ca a Jurei. De

asemenea, fața începuse să-i spună vârsta de douăzeci și patru de ani, atunci când se afla în apropierea Jurei, care avea doar optsprezece.

— Sosește, rosti blând Cilean. Singura dovadă că Jura auzi fu ușoara ezitare, când așeză surcelele să

aprindă focul, la care trebuia prăjit peștele. Jura, continuă Cilean cu voce rugătoare, trebuie să faci față cândva acestei situații. Vorbea în dialectul irial al limbii lanconiene, o limbă cu vocale blânde și cu s-ul rostogolit. Va fi regele nostru. Jura se îndreptă

și se întoarse spre prietena ei, vânturându-și părul negru împletit în coadă și cu frumoasa ei față furioasă.

— Nu e regele meu! Nu va fi niciodată regele meu. E englez, nu lanconian. Mama lui a fost o englezoaică bicisnică, stătea toată

ziua lângă foc și cosea. Nu a avut nici măcar puterea de a-i dărui lui Thal mai mulți copii. Geralt e regele de drept. El a avut o mamă lanconiană. Cilean auzise asta de sute de ori.

— Da, Astrie a fost o femeie minunată și

Geralt este un mare războinic, dar nu e primul născut, iar Astrie n-a fost soția legală a lui Thal.

Jura se întoarse, încercând să-și stăpânească furia. Când se antrena putea fi așa rece, putea să-și păstreze mintea

limpede, chiar și când Cilean născocea trucuri, cum era acela să dea ordin ca Jura să fie atacată deodată de cinci femei, dar exista un domeniu în care furia Jurei, provocată de nedreptate, să nu poată fi controlată. Asta, când se gândea la Geralt. Cu

ani înainte de a se naște Jura, regele Thal se dusese în Anglia, pentru a discuta cu regele englez, încheierea unei alianțe cu Anglia. În loc de a-și îndeplini scopul călătoriei, a neglijat afacerile lanconiene și a căzut sub vraja unei englezoaice insipide,

slabe și nefolositoare. S-a căsătorit cu ea și a rămas în Anglia doi ani, dând naștere la două făpturi plăpânde și smiorcăite, care au fost prea neputincioase pentru a veni cu el în Lanconia, după ce bolnăvicioasa lui soție a murit.

Oamenii spuneau că Thal n-a mai fost niciodată același, după ce s-a întors din Anglia. A refuzat să se însoare cu o femeie lanconiană corespunzătoare, cu toate că a petrecut ceva timp în pat cu frumoasa și nobila Astrie. Ea i l-a dăruit pe Geralt, un fiu

care era tot ce putea să-și dorească un bărbat, dar Thal continua să fie deprimat. Disperată, în speranța că va putea să-l determine să o ia de nevastă, Astrie a cerut permisiunea să se mărite cu Johst, garda de corp cea mai de încredere a lui Thal, dar acesta de

abia a ridicat din umeri, când și-a dat consimțământul. La trei ani după nașterea lui Geralt, Astrie a născut-o pe Jura.

— Geralt are dreptul să fie rege, repetă Jura cu voce mai calmă.

— Thal a ales. Dacă vrea ca fiul lui englez să

fie rege, atunci trebuie să-i respectăm alegerea. Jura curăța peștele de solzi cu un cuțit, plină de furie.

— Am auzit că are pielea și părul alb. Am auzit că e așa de subțire și așa de fragil, ca un pai de grâu. Are și o soră. Fără îndoială că va

plânge și va scânci după confortul ei englezesc. Cum putem să respectăm un rege englez, când nu știe nimic despre noi?

— Cu ani în urmă, Thal l-a trimis la el pe Feilan. Am auzit legende despre înțelepciunea acelui om.

— Pfui! E un poilen, rosti Jura mulţumită, referindu-se la alt trib lanconian. Poilenii cred că pot să poarte războaiele cu ajutorul vorbelor. Tinerii sunt antrenaţi să înveţe din cărţi, decât să se bată cu spada. Cum poate un poilen să înveţe pe

cineva să fie rege? Fără îndoială că Feilan l-a învățat să citească și să spună povești. Ce știe un poilen despre bătălii? Când Zerna ne vor ataca orașul, noul nostru rege va încerca să le spună basme, până când vor adormi și vor cădea de pe cai?

— Jura, nu ești corectă. Nu l-am întâlnit încă pe omul acesta. E fiul lui Thal și...

— Tot așa e și Geralt! scuipă cuvintele Jura. Poate să știe acest englez măcar jumătate, din ceea ce face Geralt pentru Lanconia? făcu un gest spre munții de la

nord, munții aceia iubiți, ce apăraseră Lanconia de invadatori timp de secole. Nici măcar n-a văzut vreodată munții noștri, afirmă ea, ca și cum aceasta era cea mai mare rușine.

— Nici pe mine nu m-a văzut, rosti Cilean

calmă. Ochii Jurei se deschiseră mari. Cu mult timp în urmă, Thal a declarat că dorește ca fiul său, Rowan, să se însoare cu Cilean.

— În mod cert, Thal a uitat. A spus asta cu ani în urmă. Erai doar un copil la vremea aceea.

— Nu, n-a uitat. În

dimineața aceasta, când a auzit că fiul lui englez e aproape de râul Ciar, și-a revenit destul, ca să poată trimite după mine. Vrea ca Daire și cu mine să-l întâmpinăm.

— Daire? suspină Jura, apoi zâmbi, când se gândi la frumosul

Daire cel înalt și cu ochi negri, bărbatul cu care trebuia să se mărite, bărbatul pe care-l iubea de când era copilă. Cilean îi aruncă prietenei ei o privire dezgustată.

— Ești interesată doar de bărbatul pe care-l iubești? Nu-ți

pasă deloc, că mie mi se porunceşte să mă mărit cu un om pe care l-ai descris ca fiind bicisnic, plăpând...

— Iartă-mă, zise Jura şi se simţi vinovată că se gândise doar la ea. Era într-adevăr groaznic că Cilean trebuia să se mărite cu cineva pe care

nu-l cunoștea. Să se gândească la faptul că va trăi zi de zi cu un om ale cărui mișcări, gânduri sunt străine și dezgustătoare pentru ea. Regret! E adevărat că Thal a spus că a plănuit să te măriți cu acest... acest...? Nici nu putea să se gândească la o

descriere a străinului.

— A spus că, așa rămâne cum a plănuit. Cilean se așează pe pământ, lângă micul foc pe care-l întreținea Jura, și pe fața ei se citea suferința. Cred că lui Thal îi e frică de ceea ce ți-e frică și ție, că fiul acesta al lui, pe care nu

l-a văzut de peste douăzeci de ani, e tot ceea ce crezi tu că e. Dar e hotărât să-și urmeze calea. Cu cât oamenii încearcă să-i schimbe părerile, cu atât mai ferm devine.

— Îmi dau seama, rosti Jura gânditoare și se uită la Cilean un lung

moment. Poate că, până la urmă, Thal nu era chiar așa senil. Cilean era o femeie inteligentă și cu logică, cum se dovedise în trecut, pe nenumărate câmpuri de bătaie. Cilean era capabilă să-și controleze emoțiile și, cel mai important, firea, în

situațiile cele mai stresante. Dacă prințul acesta englez era așa de neputincios cum spunea lumea, inteligența și înțelepciunea ei poate că ar putea să facă Lanconia să nu cadă sub regulile lui.

— Lanconia poate căpăta un englez ursuz

ca rege, dar va avea ca regină o femeie lanconiană deșteaptă

— Mulțumesc, rosti Cilean. Da, asta este și ceea ce cred eu că are Thal în minte și sunt onorată de încrederea lui în mine, dar...

— Tu vrei ca soț un bărbat, rosti Jura

sentimentală. Vrei pe cineva ca Daire: înalt și puternic și viguros și inteligent și... Cilean râse.

— Da, ție pot să-ți mărturisesc, tu ești cea mai bună prietenă a mea, că pe de o parte sunt foarte onorată, dar pe de alta, gândesc cu

inima unei femei. Oare englezul acesta într-adevăr are părul alb? Cine ți-a spus asta?

— Thal, răspunse Jura. Când e sub influența câtorva cupe, vorbește despre englezoaica cu care s-a însurat atât de prostește. Odată, a spus

asta în fața mamei, și tatăl meu a scos-o din cameră. Gura Jurei se strânse într-o strâmbătură, cu toate că această expresie nu anula nimic din frumusețea ei. Ambii ei părinți muriseră când ea avea cinci ani și Thal o luase și o crescuse în

casa lui fortăreață, mare și din piatră, dar lipsită de compania femeilor. Când o spălătoreasă a oprit-o pe Jura, să nu se mai joace cu o secure ascuțită și cu coada lungă, pentru că putea să-și taie degetele de la picioare, Thal a concediat-o pe femeie.

Thal ne-a spus mai multe decât am vrut noi să știm, despre vremea când a stat în Anglia, continuă Jura. Cilean știa că „noi” se referea la Geralt, fratele vitreg al Jurei și la Daire, care fusese crescut împreună cu ei.

— Jura, rosti cu

asprime Cilean, intenționezi să mănânci peștele ăla, sau nu? Dacă da, grăbește-te, ca să poți să mă ajuți să mă hotărăsc ce să pun pe mine pentru călătorie. Crezi că sora fiului lui Thal va fi îmbrăcată în mătase? Și e într-adevăr divin de frumoasă? își va

coborî nasul spre noi femeile lanconiene, așa cum n-au făcut franțuzoaicele, acum doi ani? Ochii Jurei scăpărară.

— Atunci îi vom face, ce le-am făcut și femeilor acelea, rosti cu gura plină de pește.

— Ești crudă, zise

Cilean râzând. Nu putem să facem asta, unei femei care va fi cumnata mea.

— Nu am astfel de scrupule. Trebuie să întocmim niște planuri, să vedem ce e de făcut, ca să ne protejăm de snobismul lor englezesc. Desigur, tot ce am avea

de făcut este să-l determinăm pe acest Rowan să se bată. Acela îi va fi sfârşitul. Sau crezi că stă pe scaune cu perne de catifea şi bea, în timp ce se uită la lupte de la depărtare? Jura se ridică şi aruncă pământ peste foc, apoi îşi trase pe ea pantalonii

și-și încălță cizmele. Și Daire va merge cu tine?

— Da, rosti Cilean zâmbind. O să reziști fără el câteva zile. Ne ducem călare să-l întâmpinăm pe englez și să-l escortăm până aici. Cred că lui Thal îi e frică de tribul zerna. Acesta era cel mai feroce trib

din Lanconia. Și atât de dăruiți războiului, pe cât e tribul poilen cărților. Zerna atacau pe oricine, oricând, și ceea ce le făceau prizonierilor le provocau coșmaruri luptătorilor.

— Nici unui irial nu-i e frică de zerna, rosti Jura furioasă ridicându-

se în picioare.

— Da, dar prinţul acesta e englez şi, ca rege, se consideră regele întregii Lanconii.

Jura zâmbi răutăcios.

— Cineva trebuie să-l facă să meargă la Brocain, regele zerna şi să-şi afirme regalitatea. Acesta ar fi sfârşitul

grijilor noastre. Cel puțin, fiul englez al lui Thal va fi îngropat în pământ lanconian și, jur că o să îngropăm fiecare bucățică din el smulsă de Brocain. Cilean râse.

— Haide, vino să aleg ce să îmbrac. Vom pleca într-o oră și tu trebuie să-i spui la revedere lui

Daire.

— Asta va lua mult mai mult de o oră, rosti Jura senzuală, făcând-o pe Cilean să râdă din nou.

— Poate că voi putea să împrumut virilitatea lui Daire, cândva într-o noapte de singurătate, după ce mă mărit cu

acest englez neputincios.

— Aceea va fi noaptea în care vei muri, rosti calmă Jura, apoi zâmbi. Să ne rugăm ca Thal să trăiască suficient, pentru a-l vedea pe englezul lui și greșeala pe care a făcut-o, și astfel să o poată

corecta. Geralt va fi regele nostru, așa cum trebuie să fie. Haide, te provoc la o cursă, până la ziduri.

CAPITOLUL 2

Rowan stătea întins pe malul vestic al râului Ciar, cu mâinile sub cap și privind somnoros printre copaci. Avea pieptul gol, razele soarelui și umbrele jucându-se pe mușchii de pe pieptul lui, sclipind pe șuvițele dese

ale părului auriu închis. Era îmbrăcat doar cu pantaloni bufanți scurți și cu ciorapi colanți, întinși pe picioarele lui solide și musculoase.

Pe dinafară părea calm, ani întregi se antrenase să-și țină ascunse emoțiile. Bătrânul lui mentor

lanconian n-a ratat nici o ocazie să-i spună că e doar pe jumătate lanconian și că jumătatea englezească slabă și plângăcioasă trebuie anihilată, îngropată sau eliminată într-un fel oarecare. Conform lui Feilan, lanconienii erau mai tari

ca oțelul și mai de neclintit ca munții, iar Rowan era doar pe jumătate lanconian.

Absent, simți cicatricea de pe partea din spate a coapsei contractându-se, așa cum se întâmpla întotdeauna când se gândea la Feilan, dar nu-

i dădu atenție. Lanconienii nu arătau frică; lanconienii se gândeau întâi la țara lor; lanconienii nu permiteau nici unei emoții să le întunece gândurile și lanconienii nu plângeau. Mentorul lui îl bătuse la cap cu asta o viață întreagă.

Când era copil, și câinele lui preferat a murit, un animal care îl alinase în nenumărate nopți de singurătate, Rowan a plâns și bătrânul mentor s-a înfuriat. Aunci i-a aplicat un vătrai încins la roșu pe partea din spate a coapsei și l-a amenințat că, dacă mai

plânge, sau măcar tresare, va fi înfierat din nou. Rowan n-a mai plâns.

În spate, auzi pe cineva grăbindu-se spre el. Imediat fu în alertă și apucă sulița ce-i stătea la îndemână.

— Eu sunt, o auzi pe Lora rostind cu furie în

glas. El întinse mâna după tunică. În depărtare putea să-i audă pe războinicii lanconieni mișcându-se, fără îndoială căutându-l pe el, de teamă că a putut să vadă un țânțar și s-a speriat. Își șterse grimasa de pe figură și ridică ochii la sora lui.

Nu, adăugă ea, nu-ți bate capul să te îmbraci. Am mai văzut bărbați dezbrăcați și înainte. Se așeză pe pământ, nu departe de el, și rămase tăcută o clipă, cu genunchii îndoiți, înconjurați de brațe și cu trupul subțire și tânăr rigid, de ceea ce

nu putea fi decât mânie. Nu dădu atenţie umezelii pământului, care îi uda fusta de brocart. Când vorbi, fu mai mult decât o izbucnire. Sunt nişte oameni îngrozitori! zise ea furioasă, cu privirea fixată drept înainte. Maxilarul îi era încleştat

de supărare. M-au tratat ca și cum aș fi o cretină, ca și cum aș fi un fel de copil răsfățat și leneș, care trebuie ocrotit tot timpul. Nu m-au lăsat să merg nici doi pași fără ajutor. Parcă eram invalidă! Și Xante ăla e cel mai rău. Încă una din privirile lui

dispreţuitoare îndreptată spre mine şi am să-l trântesc cu capul de pământ. Se opri când auzi chicotitul blând al lui Rowan şi-şi întoarse ochii de un albastru înflăcărat. Era cu adevărat frumoasă, cu trăsăturile ei delicate şi un trup lung şi subţire

iar furia îi adusese culori în obraji. Cum îndrăznești să râzi, continuă ea printre dinții încleștați. Felul în care ne tratează e din cauza ta. De fiecare dată când unul dintre ei îți oferă o pernă, tu oftezi și zâmbești. Și ieri, mi-ai ținut sculul, să fac

ghemul! Niciodată înainte n-ai făcut asta, ai fost întotdeauna prea ocupat să ascuți o spadă sau un cuțit, iar acum te distrezi prefăcându-te că ești slab și blând. De ce nu îi pleznești pe câțiva dintre ei, mai ales pe Xante ăla?

Zâmbetul lui Rowan

îi înmuie maxilarul pătrat. Era de o frumusețe clasică, cu părul lui blond închis și ochii de un albastru profund și, pe lângă lanconieni, arăta de parcă ar fi fost din altă specie. Când ochii lor străluceau, ai lui clipeau. În timp ce maxilarele lor

erau supte și bătute de vânt, obrajii lui Rowan erau palizi și netezi. Lora era obișnuită să-i vadă pe oameni zâmbindu-i lui Rowan, când se gândeau că sunt pe cale să ia parte la un turnir împotriva unui băiat, căruia nu-i crescuse încă barba și al

cărui trup mare și lung, era fără îndoială numai grăsime. Adesea, Lora râsese veselă, când Rowan îl răsturna din șa cu ușurință pe cavalerul care tocmai îl compătimise. Bărbații aflară astfel că firea lui Rowan se transforma în câteva secunde, din

blândă, într-un puternic stejar englezesc blond – și că trupul lui mare însemna o sută de kilograme de mușchi puternici.

— Și de ce nu le vorbești pe limba lor? continuă Lora, furia ei nefiind domolită deloc de lipsa de interes a lui

Rowan. De ce ceri să ți se traducă? Și cine sunt acești zerna, de care le e atât de frică? Am crezut că și zerna sunt lanconieni. Rowan! încetează cu râsul. Sunt niște bărbaţi insolenţi și aroganți.

— Mai ales, Xante, sublinie el, cu vocea lui

profundă, zâmbindu-i.

Ea își întoarse privirea de la el, cu maxilarul mișcându-i-se de furie.

— Tu poți să râzi de ei, dar oamenii și scutierul tău nu râd. Tânărul Montgomery a căpătat în dimineața asta câteva vânătăi, cred

că apărându-ți numele. Ar trebui să...

— Ce ar trebui? întrebă calm Rowan ridicând ochii la copacii de deasupra. Nu voia să o lase pe Lora să vadă ce simțea față de felul cum îl tratau lanconienii. Acești lanconieni erau poporul lui, dar îl tratau

cu mare dispreț și demonstrau clar că nu-l voiau. Nu putea să o lase pe Lora să vadă că și el era la fel de furios ca și ea, pentru că Lora avea nevoie să fie potolită, nu aţâţată. Ar trebui să mă lupt cu unul din ei? întrebă provocator. Să-l ucid sau să-l schilodesc

pe unul din proprii mei oameni? Xante e căpitanul Gărzii Regale. Ce bine mi-ar aduce să-l rănesc?

— Pari teribil de sigur că ai fi în stare să câștigi lupta cu monstrul acela plin de el.

Rowan nu era sigur

că ar putea să câștige vreo bătălie. Acești lanconiani semănau toți cu Feilan, tot timpul convinși că era un neputincios și un ineficient, încât aproape îi venea și lui să creadă că au dreptate.

— Ai vrea să-l învingi pe Xante al tău? întrebă

serios Rowan.

— Al meu? i se tăie ei răsuflarea, apoi smulse un pumn de iarbă și o aruncă în el. În regulă, poate că n-ar trebui să lupți împotriva propriilor tăi oameni, dar ar trebui să faci să înceteze felul în care ne tratează. E lipsit de

respect.

— Începe să-mi placă o pernă moale, pe care mi-o oferă de câte ori mă așez. Rowan zâmbi spre copaci, apoi deveni serios. Știa că putea să aibă încredere în ea. Îi ascult, rosti el după o clipă. Stau liniștit la marginea cercului de

bărbați și îi ascult. Lora începuse să se calmeze. Ar fi trebuit să știe că Rowan are un motiv să o facă pe prostul. Dar, Doamne, cât ura acest lucru, de când părăsiseră Anglia. Ea și Rowan, fratele ei, trei dintre cavalerii lui și scutierul, Montgomery de

Warbrooke, au călărit alături de lanconienii tăcuți și cu ochii negri. Prima zi s-a simțit minunat, ca și cum în sfârșit își urma destinul. Dar lanconienii i-au demonstrat clar că ea și Rowan erau englezi, nu lanconieni, și că ei considerau că englezii

sunt un popor bicisnic și inutil. Nu au pierdut nici o ocazie să-și arate disprețul față de aspectul lor englezesc. În prima noapte, Neile, unul dintre cei trei cavaleri ai lui Rowan, a fost gata să scoată sabia împotriva unui luptător lanconian. A fost oprit

de Rowan.

Apoi, Xante, căpitanul gărzii, înalt și fioros, l-a întrebat pe Rowan dacă a ținut vreodată o sabie în mână. Tânărul Montgomery aproape că l-a atacat pe om și, având în vedere că la șaisprezece ani era

aproape la fel de înalt ca Xante, Lorei i-a părut rău când Rowan a oprit lupta. Montgomery a plecat scârbit, când Rowan l-a rugat pe Xante să fie bun să-i arate sabia lui, pentru că întotdeauna a vrut să vadă una de aproape.

Până acum, Lora

urâse modul lui Rowan de a acționa, atât de mult încât nu și-a dat seama că tot ce făcea era perfect motivat – să nu mai vorbim de faptul că erau sute de lanconieni negricioși care îi priveau și doar șase englezi și un copil. N-ar fi trebuit să se îndoiască de fratele

ei.

— Şi ce ai auzit? întrebă ea încet.

— Feilan mi-a povestit despre triburile din Lanconia, dar nu mi-a spus, sau poate că eu mi-am închipuit că sunt mai mult sau mai puţin uniţi între ei. Rowan rămase tăcut o

clipă. Se pare că sunt destinat să fiu doar regele tribului irial.

— Tatăl nostru, Thal, e irial, nu-i așa?

— Da.

— Și aceștia sunt clasa conducătoare. Deci, tu ești regele tuturor lanconienilor, indiferent cum își zic.

Rowan chicoti și ar fi dorit ca viața să fie așa simplă, cum o vedea Lora uneori. Dacă ea a hotărât că iubește un bărbat, s-a măritat cu el. Nu i-a păsat ce se va întâmpla în viitor, dacă va fi chemată să se ducă în Lanconia, iar ea era legată de un soț englez.

Pentru Rowan însă, destinul și datoria erau totul.

— Acesta e felul în care gândește poporul irial, dar mi-e teamă că celelalte triburi nu sunt de acord. Uite, acum suntem doar la câțiva kilometri de pământurile despre care

Zerna declară că sunt ale lor și irialii sunt foarte preocupați și atenți. Zerna au reputația că sunt foarte cruzi.

— Vrei să spui că lanconienilor acestora le este frică de ei? întrebă Lora cu răsuflarea tăiată.

— Și zerna sunt lanconieni, dar oamenii

aceștia care sunt cu noi, acești iriali, sunt mai mult prudenți decât înfricoșați.

— Dar dacă irialilor le e frică de ei...

Rowan înțelese ce voia ea să spună și zâmbi. Acestor iriali înalți, încruntați, plini de cicatrice și lipsiți de

umor nu părea să le fie frică de nimic pe lume. Fără îndoială că diavolul n-a riscat să-l ispitească pe nici un lanconian.

— Nu i-am văzut pe lanconienii aceştia făcând altceva, decât să se laude şi să vorbească despre război. Încă nu l-am văzut pe niciunul în

luptă.

— Da, dar unchiul William a spus că se bat ca niște diavoli, așa cum nici un englez n-a făcut-o vreodată.

— William e un om moale și leneș. Nu! Nu protesta, și eu îl iubesc, dar dragostea nu mă oprește să văd clar.

Oamenii lui sunt grași și-și petrec timpul luptându-se între ei.

— Să nu mai vorbim de fiii lui, rosti Lora în surdină.

— Ți-ar plăcea mai mult să fii împreună cu cei patru bufoni ai lui William, sau aici, pe frumosul nostru

pământ? Ea se uită la râul lat, adânc și vijelios.

— Îmi place țara, dar nu oamenii. În dimineața asta, un lanconian mi-a spus să mă întorc cu spatele, în timp ce jupuia un iepure, pentru că, zicea el, îi e teamă pentru sănătatea mea, dacă am

să văd așa ceva. Brrrr! Îți amintești mistrețul pe care l-am ucis anul trecut? Ce își închipuie el că sunt?

— O doamnă englezoaică blândă. Cum presupui că sunt femeile lor? întrebă Rowan.

— Bărbații ăștia sunt genul care-și încuie

femeile în pivniță și le scot de două ori pe an, o dată pentru a le însămânța și o dată pentru a le lua copilul.

— Mie nu mi se pare o idee prea rea.

— Cum?? gâfâi Lora.

— Dacă femeile arată ca bărbații, ar trebui să fie încuiate.

— Dar bărbaţii nu arată rău, protestă Lora, doar că au un temperament urât.

— O? Rowan se uită la ea cu o spr ânceană ridicată. Lora roşi.

— Vreau să fiu corectă. Toţi sunt minunat de înalţi şi deloc graşi şi ochii lor

sunt... Se opri, când rânjetul lui Rowan se transformă într-un zâmbet atoateștiutor.

— De asta ne aflăm noi aici. Bănuiesc că mama noastră a simțit același lucru față de lanconieni, ca și tine. Lora îi disprețui zâmbetul și după ce îi

înjură pe toți bărbații de pretutindeni, se opri brusc și zâmbi.

— Pariez că am auzit ceva, ce tu n-ai auzit. Tatăl nostru ți-a ales o mireasă. Numele ei e Cilean și e căpitanul a ceva ce se numește Garda Femeilor. E o femeie-cavaler. Lora fu

încântată să vadă zâmbetul lui Rowan dispărând. Acum îi captase atenţia. Din câte am putut să aflu, e cât tine de înaltă şi-şi petrece zilele învăţând să folosească sabia. Cred că are şi armură. Îi zâmbi lui Rowan fluturându-şi genele.

Crezi că voalul ei de mireasă va fi din zale? Fața lui Rowan se schimbă, din blândă și zâmbitoare ca a unui băiat, în una rece ca oțelul.

— Nu. Fu singurul cuvânt pe care-l scoase.

— Ce nu? întrebă inocentă Lora. Nu din

zale?

— Nu eu am ales să fiu rege, mi-a fost sortit dinainte de a mă naște, dar mi-am dedicat viața acestui lucru. Mă voi căsători cu o femeie lanconiană – am plănuit asta – dar nu cu un taur de femeie. Există unele sacrificii pe care un

bărbat nu poate să le facă pentru ţara lui. Mă voi căsători cu o femeie pe care o voi iubi.

— Îmi imaginez că lanconienii vor considera asta o atitudine prea moale. Se însoară, dar nu pot să mi-l închipui pe vreunul dintre ei îndrăgostit. Ai

putea să-l vezi pe Xante, cu fruntea lui plină de cicatrice, oferind un buchet de flori unei femei? Rowan nu răspunse. Se gândea la toate femeile acelea drăguțe din Anglia, cu care ar fi putut să se însoare, dar n-a făcut-o. Nimeni, nici chiar Lora,

nu cunoștea durerea, fizică și mintală, pe care o suferise din cauza lui Feilan, când bătrânul încerca să scoată din el jumătatea englezească. Părea în stare să-i citească gândurile. Dacă băiatul se îndoia de el însuși, Feilan simțea și acționa să-i înlăture

dubiile. Pe dinafară, Rowan învăţase să nu permită nimănui să-i vadă teama, sau faptul că uneori îşi închipuia că nu e potrivit să conducă Lanconia. Dar, după anii de instrucţie cu Feilan, acum credea cinstit că putea să râdă în faţa morţii. Ceea ce

simțea în sufletul lui însă, nu va fi arătat niciodată nimănui.

Totuși, în toți acei ani împreună cu Feilan, își păstrase visul că într-o zi va fi în stare să se întovărășească cu o femeie, una blândă și amabilă, iubitoare și în care putea să aibă

încredere.

În fiecare an, Feilan îi trimitea lui Thal, tatăl lui Rowan, o scrisoare, în care înșira toate greșelile făcute de Rowan și spunea că se îndoiește că băiatul va fi vreodată pe deplin lanconian. Feilan se plângea că Rowan e ca

mama lui englezoaică și că dorea să petreacă prea mult timp în compania amabilă a surorii lui. În tăcere, Rowan se luptase cu bătrânul Feilan pe această temă. Se antrena toată ziua, îndura tot ce omul acela putea să născocească în materie

de tortură, dar totodată învăța să cânte la lăută și chiar din gură. Și descoperi că are nevoie de blândețea Lorei. Poate că nu va fi niciodată în întregime lanconian, pentru că își imagina că viața lui de aici va fi asemănătoare cu ceea ce împărțise cu

Lora. Când crescură, deveniră foarte apropiaţi, agăţându-se unul de altul, împotriva fiilor cretini şi cruzi ai unchiului William. Rowan obişnuia să o ţină în braţe pe Lora, când aceasta plângea, după ce băieţii o săcâiseră timp de o oră,

împungând-o cu bețe, zgâriindu-i fața și sfâșiindu-i hainele. El o calma spunându-i povești despre Lanconia.

Când au crescut mai mari, au învățat să stea aproape unul de altul, pentru ca Lora să fie protejată fizic și Rowan a învățat să iubească

felul ei blând de a fi. După o zi întreagă pe terenul de antrenament, unde Feilan încercase din nou să-l ucidă, Rowan își liniștea trupul obosit și îndurerat, întins pe podea la picioarele Lorei și ea îi cânta, sau îi spunea o poveste, sau doar îl

mângâia pe cap. Singura dată când a permis emoțiilor lui să iasă la iveală, de când era copil, a fost când Lora a spus că a plănuit să se mărite și să-l părăsească. Fusese îngrozitor de singur, în cei doi ani cât ea a fost departe de el, dar apoi s-a întors, împreună cu

Phillip. Uneori Rowan se gândea că sunt o familie și când își imagina o soție, știa că voia să fie blândă și dulce ca Lora, cu o furie feminină în privința geloziilor minore și a certurilor. Nu-și dorea o femeie lanconiană războinică.

— Există unele

privilegii, pe care le are un rege, și unul dintre ele este să se însoare cu cine vrea el, zise el în final. Lora se încruntă.

— Rowan, asta nu e deloc adevărat. Regii se însoară, pentru a forma alianțe cu alte țări. El se ridică și-și puse pe el repede îmbrăcămintea,

într-un fel care o făcu pe Lora să-și dea seama că era sfârșitul problemei.

— Voi face o alianță cu Anglia dacă trebuie. Îl voi întreba pe Warbrooke despre una din fiicele lui, dar nu mă voi însura cu vreo vrăjitoare îmbrăcată în armură. Haide, să

mergem. Mi-e foame.

Lora ar fi vrut să nu fi ridicat problema. După cât își cunoștea fratele, erau totuși momente când simțea că nu știe nimic despre el. Exista o parte din el care rămânea secretă. Îl luă de brațul pe care i-l întinsese.

— O să mă înveți și pe mine lanconiană? Spera să-i orienteze mintea spre alt subiect, care să-i redea buna dispoziție

— Există trei dialecte lanconiene. Pe care vrei să-l înveți?

— Pe cel xantian, rosti ea repede, apoi i se

tăie răsuflarea. E... eu... vreau să spun dialectul irial. Rowan zâmbi din nou atoateștiutor, dar cel puțin nu mai era furios.

Xante îi întâlni înainte de a ajunge în tabără. Era înalt, cu umeri lați și un trup puternic și zvelt ca o

nuia. Părul lui negru atârna în șuvițe dese pe umeri, încadrând o față oacheșă osoasă, cu sprâncene groase negre, cu ochi negri profunzi, cu o mustață neagră groasă și o bărbie pătrată și rigidă. Acuma, cicatricea adâncă de pe frunte era scoasă în

evidență de încruntarea pe care o afișa.

— Avem oaspeți. V-am căutat peste tot, rosti Xante cu voce aspră. Purta o piele de urs încinsă cu o curea, peste tunica scurtă ca o fustă, ce îi lăsa goale picioarele musculoase. Lora fu gata să

reacţioneze la insolenţa lui Xante faţă de regele lui, dar Rowan o strânse dureros de mână.

Nu dădu nici o explicaţie penru absenţa lui din tabără, cu toate că Xante îi spusese că nu trebuie să se depărteze de lanconienii care-l protejau.

— Cine a venit? întrebă Rowan. Era cam cu cinci centimetri mai scund decât Xante, dar mai tânăr şi mai solid. Xante era prea uscăţiv, ca să aibă muşchii masivi ai lui Rowan.

— Thal i-a trimis pe Cilean şi pe Daire, împreună cu încă o sută

de oameni.

— Cilean? întrebă Lora. Asta e femeia cu care trebuie să se însoare Rowan.

Xante îi aruncă o privire tăioasă, ca și cum i-ar fi spus să-și vadă de treburile ei. Lora îl privi sfidătoare.

— Trebuie să ne

ducem să-i întâmpinăm? întrebă Rowan, cu o ușoară încruntare pe frumoasa lui figură.

Calul era înșeuat și îl aștepta și, ca de obicei, fu înconjurat de cincizeci de lanconieni, exact ca un copil care are nevoie de protecție permanentă. Se

îndreptară spre nord-vest, spre munți, unde pe fundalul apusului de soare se zăreau primii soldați. Pe măsură ce se apropiau unii de alții, Rowan își adună toate puterile, pentru a o întâlni pe femeia căreia îi fusese conferită demnitatea de cavaler.

O văzu de departe. Nu putea să confunde silueta aceea cu a unui bărbat: înaltă, zveltă, dreaptă, cu sâni înalţi şi fermi, cu o centură lată de 7 cm în jurul mijlocului subţire, ce îi scotea în evidenţă curbura şoldurilor.

Dădu pinteni calului,

ignorând protestele oamenilor din jurul lui, și se duse să o întâmpine. Când îi văzu fața zâmbi. Era de-a dreptul drăguță, cu ochii ei negri și buzele de un roșu aprins.

— Doamnă, îți urez bun venit, rosti el și îi zâmbi. Sunt Rowan,

umilul prinţ al magnificei tale ţări.

În jurul lor, lanconienii rămăseseră tăcuţi. Nu era felul de a acţiona al unui bărbat, mai ales al unui bărbat destinat să fie rege. Se uitau la strălucirea soarelui ce apunea în părul lui blond şi erau

siguri că, de tot ce se temuseră în legătură cu acest bărbat, era adevărat: era un englez prost și molâu.

La primul hohot din spatele lui Cilean, ea își îndemnă calul să înainteze și întinse mâna ca să o atingă pe a lui Rowan, în semn de

salut. Și ea era dezamăgită. Era destul de arătos, dar rânjetul prostesc pe care-l afișa o făcu să fie de acord cu părerea oamenilor ei despre el.

Rowan îi reținu o clipă mâna și îi citi gândurile oglindite în ochii întunecați. Putea

să simtă în jur atitudinea de superioritate a lanconienilor și fu gata să-și dea drumul furiei. Dacă era furios pe el însuși, sau pe lanconieni, nu știa. Cicatricea de pe picior zvâcni și zâmbetul i se șterse. Și, odată cu

dispariția zâmbetului, dădu drumul și mâinii lui Cilean. Era o treabă să arăți ca un bufon în fața bărbaților, dar în fața acestei creaturi magnifice, care trebuia să devină soția lui... Rowan trase de frâu și întoarse calul.

— Ne întoarcem în

tabără, porunci el fără să se uite la nimeni. Știa că cei trei cavaleri englezi care-l însoțeau se vor supune primii.

Brusc se auzi un strigăt și lanconienii îi înconjurară protectori pe Rowan și pe cei trei bărbați.

— V-ați apropiat prea

mult de zerna, auzi Rowan vocea unui bărbat, în dialectul irial. Era un tânăr ce părea serios, care călărea alături de Cilean și care acum îl mustra pe Xante. Acesta trebuie că e Daire se gândi Rowan.

Cu toate că lanconienii încercau să-l

oprească, Rowan își îndemnă calul să preia conducerea grupului, ca să vadă ce provocase alarma.Pe un deal, aureolați de soarele ce apunea, se aflau trei oameni.

— Zerna, îi spuse Xante lui Rowan, ca și cum asta explica totul.

Te ducem înapoi în tabără. Daire! Alege cincizeci de oameni și pregătește-te de luptă.

Temperamentul lui Rowan, ce fusese înăbușit timp de zile întregi, nu a mai putut fi stăpânit.

— O să mă duceți, pe dracu! îi replică lui

Xante într-o lanconian-irială perfectă. N-o să-mi răniți oamenii, pentru că și zerna sunt ai mei, așa cum sunt și irialii. Îi vom saluta. Neile! Watelin! Belsur! strigă el după cei trei cavaleri.

Nimeni nu văzuse niciodată pe cineva

supunându-se atât de repede unui ordin, aceasta mai ales pentru că și cavalerii erau sătui de tratamentul lanconienilor. Cei trei își croiră cu aroganță drumul printre aceștia și se opriră în spatele lui Rowan.

— Oprește-l pe

nebun, i se adresă Daire lui Xante. Thal nu o să ne ierte, dacă e omorât.
Rowan se întoarse spre Daire cu ochi asasini.

— Îmi veți urma ordinele, rosti el și Daire încetă să mai vorbească.

Xante se uită la Rowan cu un oarecare interes, dar era mai

bătrân ca Daire și mai puțin ușor de intimidat. Când vorbi, vocea lui era plină de răbdare.

— Ei sunt zerna și nu recunosc un rege irial. Consideră că Brocain e regele lor și vor fi încântați să te ucidă.

— Nu voi face prea ușor cheful oamenilor.

Să mergem, rosti peste umăr către oamenii lui. În spate, Xante îi opri pe iriali să-l urmeze.

— E mai bine ca nebunul să fie ucis acum, înainte ca Thal să-l facă rege, rosti el. Lanconienii îl privită cu fețe impasibile, în timp ce prințul, pe care nu-l

plăceau deloc, se îndrepta spre o moarte sigură.

Cei trei zerna de pe deal stăteau nemișcați, în timp ce Rowan și cavalerii lui se apropiau. Și, pe măsură ce înaintau, Rowan putu să vadă că erau niște tineri plecați la vânătoare și

fără îndoială uimiți la vederea atâtor iriali, acolo unde nu trebuiau să fie. Furia lui Rowan încă îi mai bubuia în urechi. Întotdeauna se gândise că e regele tuturor lanconienilor și acum irialii încercau să-i ucidă pe zerna. Rowan le făcu semn cavalerilor să

rămână în urmă, în timp ce el înainta singur să-i salute pe cei trei. Se opri cam la o sută de metri de tinerii vânători.

— Sunt prințul Rowan, fiul lui Thal, strigă el în limba irială, pe care o vorbeau și zerna, și vă aduc salutul meu și pace.

Cei trei tineri tot mai stăteau călare nemișcați, în mod evident fascinați de bărbatul acesta singur și blond, așa o ciudățenie în țara aceasta, călărind spre ei pe calul lui dereș, înalt și frumos. Zerna din mijloc, cu puțin mai mare decât un băiat, a

fost primul care și-a revenit. Cu o mișcare fulgerătoare scoase arcul și o săgeată și trase în Rowan.

Acesta își smuci calul într-o parte, înainte ca săgeata să-l ajungă, totuși simți cum brațul stâng îi fusese zgâriat. Înjură în barbă și dădu

pinteni calului, într-un galop rapid. Primise din partea acestor lanconieni mai mult decât putea să suporte. Dispreţul sau hazul era una, dar ca un băiat să tragă în el, după ce îi oferise pace, era ultima insultă pe care o putea tolera. Ajunse la băiat în

câteva secunde și, din mers îl trase jos de pe cal și îl aruncă la pământ. Imediat descăleca și el și-l țintui pe băiatul-războinic la pământ, prin greutatea trupului său mare. În spatele lui putea să audă tunetul copitelor a două sute de cai lanconieni,

ce se apropiau.

— Plecaţi de aici! urlă el la cei doi băieţi rămaşi călare.

— Nu putem, zise unul privindu-l oripilat pe băiatul pe care Rowan îl ţintuise la pământ, cu o voce puţin mai tare decât o şoaptă. E fiul regelui nostru.

— Eu sunt regele vostru, urlă Rowan cu furie în glas. Ridică privirea și îi văzu pe cavalerii lui apropiindu-se.

— Alungați-i de aici, porunci el arătând spre cei doi băieți zerna. Xante îi va hăcui.

Cavalerii lui Rowan se

îndreptară spre cei doi tineri și îi făcură să o ia la goană.

Rowan se uită la băiatul pe care-l imobilizase. Era un tânăr frumos, cam de șaptesprezece ani și tot așa de înnebunit, ca o pisică scufundată în apă.

— Nu ești regele

meu, scrâșni băiatul. Tatăl meu, marele Brocain, e rege. Apoi scuipă o gură plină de salivă în fața lui Rowan.

Acesta își șterse fața, apoi îl plezni pe băiat într-un mod insultător, așa cum poate un bărbat să pleznească o femeie, a cărei limbă rea era mai

mult decât putea el să suporte. Apoi îl ridică de jos.

— Tu vii cu mine.

— Am să mor înainte... Rowan întoarse băiatul cu fața spre trupele irial care veneau și care acum se aflau foarte aproape. Erau o privelişte formidabilă

bărbații aceia musculoși, cu caii lor musculoși și armele strălucind în soare.

— Te vor ucide, dacă încerci să fugi.

— Nici unui zerna nu-i e frică de un irial, zise el, dar fața lui își pierduse orice urmă de culoare.

— Există momente când un bărbat își folosește creierul, în locul brațului drept. Acuma, poartă-te ca un bărbat. Fă ca tatăl tău să fie mândru de tine. Își slăbi strânsoarea și după o ezitare de o clipă, băiatul rămase locului. Rowan nu putea decât să

spere că băiatul avea suficient bun simţ să nu facă nimic prostesc. Fără îndoială, irialilor le-ar face mare plăcere să ucidă un băiat zerna.

Lanconienii îl înconjurară pe Rowan şi pe băiat, cu caii lor asudaţi, cu nările dilatate, iar bărbaţii cu

sprâncenele negre încruntate și cu armele gata. Erau destui, încât să-l facă pe Rowan să dorească să le întoarcă spatele și să o ia la fugă.

— Doamne, rosti Xante, ai un prizonier. Îl vom executa chiar acum, pentru că a încercat să ucidă un irial.

Rowan fu mândru că băiatul nici nu s-a cutremurat, nici n-a dat vreun semn de lașitate auzind cuvintele dure ale lui Xante. Furia lui Rowan, pentru moment alungată de încăierarea cu băiatul, se ivi din nou. Acum era momentul să-și impună

dreptul de conducător, își stăpâni furia și ridică privirea spre Xante.

— Am un oaspete, sublinie el. E fiul lui Brocain și a fost de acord să vină cu noi și să ne călăuzească pe pământurile tatălui său.

Xante sforăi, la fel de tare ca și calul lui.

— Acest oaspete e cel care a tras în tine? Rowan era conștient de sângele ce i se scurgea din braț, dar nu trebuia să dea înapoi.

— M-am tăiat într-o piatră, rosti el cu ochii provocându-l pe Xante.

Cilean își îndemnă calul înainte, oprindu-l

între cei doi bărbaţi.

— Urăm bun venit unui oaspete, chiar dacă e un zerna, rosti ea, ca şi cum ar fi întâmpinat un şarpe otrăvitor în pat. Ochii îi erau fixaţi pe Rowan, privindu-l în timp ce acesta îl fixa pe formidabilul Xante. N-au fost prea mulţi

bărbaţii, care au îndrăznit să-l înfrunte pe Xante, şi n-ar fi crezut niciodată că acest englez blond şi molâu ar face-o. Dar îl văzuse călărind spre zerna, evitând surprinzător o săgeată, sărind de pe cal pe băiat, care acum stătea aproape de

englez, ca și cum acest bărbat blond ar fi putut să-i oprească pe iriali. Iar Rowan acesta îl înfrunta pe Xante, așa cum nu văzuse niciodată pe nimeni făcând-o. Poate că omul era nebun, sau poate că era ceva mai mult decât crezuseră ei.

Belsur, cavalerul lui Rowan, îi ţinea calul de frâu. Rowan încalecă apoi îi întinse mâna băiatului zerna ca să urce şi el, în spatele lui. Când Rowan întoarse calul spre tabără, întrebă.

— Cum te cheamă?

— Keon; rosti

mândru băiatul, dar avea un nod în gât, ce-i trăda frica datorată scurtei ciocniri cu moartea. Fiul regelui zerna.

— Cred că ar fi mai bine să-i dăm tatălui tău alt titlu. Eu sunt singurul rege al acestei țări. Băiatul râse

zeflemitor.

— Tatăl meu te va distruge. Nici un irial nu va guverna vreodată un zerna.

— Vom vedea, dar noaptea asta, poate ar fi mai bine să mă consideri un zerna și să stai lângă mine. Nu sunt sigur că ceilalți

lanconieni ai mei sunt la fel de îngăduitori ca mine. În spatele lor călăreau cavalerii lui Rowan, apoi mulțimea lanconienilor, cu Daire, Cilean și Xante în frunte.

— Întotdeauna se poartă așa nebunește? îl întrebă Daire pe Xante

uitându-se la spatele bărbatului aceluia, care se presupunea că e un irial, dar care îl trata pe băiatul zerna ca pe un prieten. Cum ai reușit să-l păstrezi în viață? întrebă minunându-se. Xante se uita gânditor la Rowan și la băiatul zerna.

— Până în seara aceasta a fost blând ca un cățeluș. Sora lui a demonstrat mai multă înflăcărare decât el. Și, până în seara aceasta, a vorbit doar englezește.

— Dacă va continua să călărească singur împotriva tribului zerna, nu va mai trăi mult,

rosti Daire. Nu trebuie să încercăm să-l oprim de la orice nebunie vrea să facă. Judecând după ceea ce a făcu t astăzi, va deschide larg porțile orașului Escalon, în fața oricărui invadator. Lanconia poate cădea, sub conducerea unui prost ca el. Nu, nu vom

încerca să-l împiedicăm că călărească singur împotriva inamicului. Așa ne vom descotorosi frumos de el. Geralt va fi regele nostru.

— Dar oare e cu adevărat prost? întrebă Cilean. Dacă l-am fi atacat pe acest băiat și l-am fi ucis pe fiul lui

Brocain, n-am mai fi știut ce înseamnă pacea, până când Brocain n-ar fi ucis sute de oameni de-ai noștri. Acum avem un ostatic important. Brocain nu poate să ne atace, de teamă că-și ucide fiul. Și spuneți că Rowan acesta nu v-a lăsat să aflați, timp de

săptămâni de călătorie împreună, că vorbește limba noastră? Haide, Xante, sunt surprinsă de tine. Ce mai știe omul acesta despre noi, și ce știi tu despre el? Ea își îndemnă calul să înainteze și să călărească alături de Rowan.

Toată seara Cilean îi

privi pe Rowan, pe sora lui, pe nepotul lui și pe oamenii lui, înconjurați de întuneric, așa cum stăteau în jurul focului din fața frumosului cort de mătase al lui Rowan. Băiatul zerna, Keon, stătea lângă ei, liniștit, posac, și atent. Cilean își imagină că faptele lui

Rowan erau la fel de ciudate pentru el, cum erau și pentru iriali. Rowan îl ținea pe nepoțelul lui în poală și îi șoptea ceva, ce-l făcea pe băiat să râdă și să scoată țipete ascuțite. Nici un copil de lanconian de această vârstă nu era ținut în

brațe de tatăl lui. La patru ani, băieții erau deja învățați să folosească sulița, la fel ca fetele, care erau alese să facă parte din Garda Femeilor.

Cilean privi la felul cum Rowan îi zâmbea surorii lui, îl auzi întrebând-o dacă se

simte bine și începu să se întrebe cum ar fi să trăiești cu un astfel de bărbat plin de contradicții, care călărește singur împotriva a trei zerna, iar două ore mai târziu leagănă un copil și tachinează o femeie. Cum ar putea un astfel

de om să fie luptător? Cum ar putea să fie rege?

În dimineața următoare devreme, înainte ca soarele să fi urcat pe boltă, se auziră cornurile de alarmă, în care suflau oamenii de gardă care stăteau de pază. Brusc, lanconienii

săriră dintre păturile lor ușoare și fură în picioare.

Rowan ieși din cort încins doar peste coapse, oferindu-le lanconienilor prima imagine a trupului lui de bărbat, pe care ei îl crezuseră moale. Mușchi ca ai lui Rowan fuseseră

creați prin muncă și mare efort.

— Ce e? îi strigă lui Xante în lanconiană.

— Zerna, fu răspunsul lapidar al lui Xante. Brocain vine să se lupte pentru fiul lui. O să-l întâmpinăm. Încălecase deja. Rowan îl apucă pe Xante de umăr.

— Nu atacăm, pentru că așa crezi tu că e corect. Keon! strigă el peste Xante.

Pregătește-te să-ți întâmpini tatăl călare. Xante îi aruncă lui Rowan o privire rece.

— Ai să-ți pierzi viața. Rowan își stăpâni cuvintele furioase și se

uită spre Neile avertizându-l. Acesta făcu un pas spre Xante. Se aşteptase ca ei să se îndoiască de el, dar nu numai că se îndoiau, ci erau siguri că e cu desăvârşire nefolositor.

În câteva minute fu îmbrăcat. Nu îmbrăcă zale, ca pentru luptă, ci

catifea brodată, ca pentru o întâlnire de socializare. Rowan se strâmbă când lanconienii zâmbiră de prostia lui, iar Keon clătină din cap minunându-se în acel moment, Keon ar fi vrut să fi fost ucis ieri, pentru că moartea ar fi

fost de preferat, în comparaţie cu întâlnirea cu tatăl lui.

Cilean, care privea de la distanţă, văzu furia traversând fulgerător figura lui Rowan, după care dispăru. Dacă trebuia să se mărite cu acest om, ar fi bine să i se alăture acum. Şi, în

afară de asta, era interesată să vadă cum intenționa el să se ocupe de un om bătrân și perfid ca Brocain.

— Pot să călăresc alături de tine? îl întrebă Cilean.

— Nu! strigară Daire și Xante deodată. Rowan se uită la ei, cu ochi reci

ca oțelul.

— Pot lua viața unui prinț englez, dar nu a unuia de-al lor, rosti el, din vocea lui răzbătând amărăciunea pe care o simțea. Cilean ținea în mână o suliță lungă și un arc, iar o tolbă cu săgeți îi atârna pe spate.

— Sunt gardian, iau

propriile mele hotărâri. Rowan îi zâmbi și Cilean se trezi clipind, ca și cum îi bătea soarele în ochi. Și pe deasupra, omul mai era și frumos!

— Atunci ia-ți calul, rosti el și Cilean se grăbi spre calul ei, ca un novice nerăbdător să placă dascălilor. Rowan

se uită după ea. Feilan nu-i vorbise despre inteligența și generozitatea femeilor lanconiene.

Ceilalți lanconieni nu fură afectați de aspectul lui Rowan și stăteau călare pe caii lor aliniați și privind în tăcere cum el, Cilean și trei cavaleri

englezi, ca și Keon, se duceau să se întâlnească cu două sute de luptători zerna și în mod cert cu moartea.

— Stai drept în șa, băiete, i se adresă Rowan lui Keon. Nu ca și cum vei înfrunta urgia regelui tău.

— Tatăl meu e rege,

îi aruncă înapoi Keon, cu fața lui tuciurie aproape la fel de palidă ca a lui Rowan. Cam de la o sută de metri depărtare de zerna, care stăteau liniștiți și așteptau apropierea micului grup, Rowan înainta singur. Soarele se oglindea în broderia

de aur a tunicii lui, strălucea pe părul lui auriu, sclipea pe diamantele de pe mânerul săbiei lui, se juca pe harnașamentul calului lui. Lanconienii, nici irialii nici zerna, nu văzuseră niciodată pe cineva înveșmântat atât de bogat, ca acest

bărbat. Arăta așa de diferit de ei, un trandafir într-un deșert. Căscau gura la el minunându-se.

După o clipă de ezitare, un bărbat mare veni călare în întâmpinarea lui Rowan. Fața lui era plină de cicatrice, o urmă de

rană adâncă pornind de la ochiul stâng în jos până la ceafă și jumătate dintr-o ureche nu mai exista. Avea și mai multe cicatrice pe picioare și pe brațe. Arăta ca și cum nu zâmbise niciodată în viața lui.

— Tu ești englezul care mi-a luat fiul?

întrebă cu o voce, ce făcu calul lui Rowan să danseze. Animalul recunoscuse pericolul.

Rowan îi zâmbi omului, ascunzând cu succes faptul că inima îi bubuia în urechi. Se îndoia că ar exista vreo instrucţie pentru luptă, care să fi putut pregăti

pe cineva să lupte cu un astfel de om.

— Sunt lanconian, urmașul regelui Thal. Sunt aici pentru a deveni regele tuturor lanconienilor, rosti el cu o uimitoare siguranță în voce.

Pentru o clipă, bărbatul mai bătrân

rămase cu gura căscată, apoi o închise.

— Voi ucide câte o sută de oameni, pentru fiecare fir de păr clintit de pe capul fiului meu. Rowan strigă peste umăr.

— Keon! Vino aici. Brocain se uită la fiul lui de sus până jos, mormăi

satisfăcut că nu era rănit, apoi îi spuse să se alăture zerna de pe deal.

— Nu! rosti Rowan tăios. Mâna îi căzu pe genunchi, la doar câțiva centimetri de mânerul săbiei. Indiferent cât de frică îi era, nu putea să permită să fie văzută și de ceilalți și nici să-i

permită acestui om să-l ia pe Keon. Soarta dăduse băiatul în mâinile lui și el înțelegea să nu-i dea drumul. Nu intenționa să lase să-i scape această mică șansă de a face pace. Mi-e teamă că nu pot să permit asta. Keon rămâne cu mine. Din

nou, Brocain rămase cu gura căscată, dar își reveni repede. Cuvintele și atitudinea acestui bărbat nu se potriveau deloc cu fața lui frumoasă, fără cicatrice și cu pielea albă.

— Ne vom lupta pentru el, zise el ducând mâna la sabie.

— Mai curând nu, rosti amabil Rowan sperând că nimeni n-a observat tenta verzuie pe care o luase pielea lui. Dar o voi face, dacă e necesar. Vreau să-l țin pe Keon cu mine, fiindcă bănuiesc că e urmașul tău. Brocain îi aruncă lui Keon o pivire

rapidă.

— Este, dacă unuia atât de prost i se va permite vreodată să conducă.

— Nu e prost, mai curând tânăr, cu sânge fierbinte și un slab țintaș. Mi-ar plăcea să-l rețin lângă mine, să-i arăt că noi irialii nu

suntem demoni și poate cândva va fi pace între oamenii noștri. Ochii lui Rowan clipiră. Și mi-ar plăcea să-l învăț să tragă bine. Brocain îl privi pe Rowan îndelung și acesta știu că hidosul bătrân tocmai hotăra viața sau moartea fiului său și a acestui englez.

Rowan nu credea că un om ca Brocain ar putea fi mișcat de vreo emoție, cum ar fi dragostea pentru fiul lui.

— Nu te-a crescut bătrânul Thal, rosti el până la urmă. El l-ar fi ucis pe fiul meu până acum. Ce garanție îmi dai pentru siguranța lui?

— Cuvântul meu, rosti solemn Rowan. Îți voi oferi viața mea, dacă va fi rănit de vreun irial.

Rowan își reținu respirația.

— Ceri multă încredere din partea mea, rosti Brocain. Dacă va fi rănit, te voi ucide atât de încet, că te vei

ruga să mori. Rowan dădu afirmativ din cap.

Brocain tăcu o vreme, în timp ce-l studia pe Rowan. Era ceva diferit în legătură cu acest bărbat diferit de orice lanconian. Şi chiar dacă era îmbrăcat mai ţipător decât o femeie, Brocain simţea că e ceva mai

mult, decât părea la prima vedere. Deodată, se simţi bătrân şi obosit. Văzuse cum îi fuseseră ucişi toţi fiii lui unul după altul, şi pierduse trei soţii în bătălii. Tot ce-i mai rămăsese era acest tânăr.

Se întoarse pentru a se uita la fiul său.

— Du-te cu omul acesta, învaţă de la el. Apoi se răsuci spre Rowan. Trei ani. De astăzi în trei ani trimite-l acasă, sau vă voi arde oraşul până în temelii. Trase de frâul calului şi plecă la oamenii lui de pe deal. Keon se întoarse spre Rowan cu ochii

deschiși mari de mirare, dar nu spuse nimic.

— Hai, băiete, să mergem acasă, zise Rowan în sfârșit, dând drumul respirației și simțindu-se ca și cum tocmai scăpase de cea mai îngrozitoare moarte. Stai aproape de mine, până când

oamenii se vor obișnui cu tine. Nu-mi place gândul să fiu torturat.

Când Rowan și băiatul trecură pe lângă Cilean, Rowan îi făcu semn și ea îi urmă. Rămăsese fără grai. Acest englez, îmbrăcat cu haine la fel de frumoase ca penele unui

păun, a câștigat o bătălie în dialog cu bătrânul Brocain. „Mai curând nul” spusese el când fusese provocat la luptă, cu toate că Cilean văzuse felul în care își ținea mâna aproape de sabie. Și felul în care i-a spus lui Brocain că irialii îl vor reține pe băiatul

zerna! Nu i s-a clintit nici un mușchi, nu dovedise nici un fel de frică. Călări alături de ceilalți, dar tot nu reuși să vorbească. Acest Rowan nu numai că arăta altfel, ci era altfel. Sau era cel mai mare nebun care a existat vreodată, sau cel mai

curajos om de pe pământ. Spera, de dragul Lanconiei, și – zâmbi – al vieții ei de viitoare soție, că era vorba de cea de a doua alternativă.

CAPITOLUL 3

Jura stătea nemișcată, cu arcul încordat gata să tragă, în timp ce aștepta căpriorul să se întoarcă spre ea. Verdele închis al tunicii și pantalonilor ei o ascundeau de privirea animalului. În clipa în care acesta se întoarse, dădu drumul săgeții și

căpriorul căzu, grațios și fără zgomot.

Dintre copaci, din locurile unde sătuseră ascunse, sosiră alergând șapte tinere. Toate erau înalte, subțiri și fiecare purta părul negru împletit într-o coadă groasă ce le sălta pe spatele puternic. Erau

îmbrăcate cu tunica și pantalonii verzi de vânătoare ai Gărzii Femeilor.

— Frumoasă lovitură, rosti una dintre ele.

— Da, zise Jura distratată, uitându-se spre pădure, în timp ce femeile începură să jupoaie și să eviscereze

căpriorul. În seara asta era neliniștită, simțindu-se ca și cum ceva era pe cale să se întâmple. Trecuseră patru zile de când Cilean și Daire plecaseră și Jurei îi lipsea foarte mult prietena ei. Îi lipsea umorul blând al lui Cilean, inteligența și să

aibă pe cineva în care să se încreadă. De asemenea, îi lipsea Daire. Ea și el au crescut împreună și era obișnuită ca el să fie întotdeauna pe aproape. Își fricționă brațele goale, mai jos de mânecile scurte ale tunicii.

— Mă duc să înot, îi murmură ea femeii din spatele ei.

Altă femeie se opri să mai taie o bucată de carne.

— Vrei să meargă cineva cu tine? Ești departe de zidurile orașului.

Jura nu se întoarse.

Acestea erau gărzi antrenate, nici una peste șaisprezece ani și în comparație cu ele, se simțea bătrână și singură.

— Nu, mă duc singură, rosti ea și plecă prin pădure, spre râu.

Merse mai departe decât intenționase,

vrând să scape de sentimentul de inevitabil... de ce? Nu de pericol, ci de ceva, așa cum simțeai aerul înainte să izbucnească furtuna.

Nu existase decât o comunicare, din partea armatei care îl aducea pe englezul Rowan în

capitala irială, Escalon, la tatăl lui muribund. Bătrânul Thal se menținea în viață doar prin puterea voinței, așteptând să vadă ce fel de om putea să fie fiul lui. Până la urmă, judecând după ceea ce i se raportase, Rowan se dovedea a fi nebun. Se

implicase în disputele sătenilor, îi provocase singur pe zerna, în timp ce Xante și Daire trebuiau să-l protejeze. Se spunea că Rowan era un molâu slab, care avea cunoștințe mai mult despre catifea, decât despre o sabie. Prin Escalon se râspândise

rapid vestea și deja se auzeau zvonuri de răzmeriţe şi revolte împotriva acestui englez prost, care nu era potrivit să guverneze. Geralt, Daire și Cilean vor trebui să folosească toată puterea lor. Pentru a-l face pe acest nerod să nu distrugă tentativa de

pace a națiunii lanconiene. Într-o poiană mai izolată, Jura își scoase hainele și-și dădu drumul în apă. Poate că înotul îndelungat îi va liniști mintea tulburată.

Rowan călări cât putu calul să alerge, cu forță și viteză. Avea nevoie să

se depărteze cât mai mult, să fie singur, să scape de ochii lanconienilor care-l cenzurau. Cu două zile în urma treceau pe lângă coliba unui sătean ce ardea. Când Rowan a oprit armata lanconienilor și le-a poruncit să stingă focul,

ei pur și simplu l-au privit dispreţuitori. Stăteau în șa și se uitau. În timp ce Rowan și englezii lui îi ajutau pe săteni să arunce apă peste foc.

Când a fost stins, sătenii i-au relatat incoerent o poveste despre o vrajbă dintre

două familii. Rowan i-a invitat să vină în Escalon, unde le va asculta păsul și el, regele personal, va face dreptate. Sătenii râseseră la ideea aceasta. Regele se ocupa de soldații, care le călcau recoltele în picioare, nu se ocupa de truditori.

Rowan se întoarse la laconienii care-l priveau cu dispreț, pentru că s-a implicat în disputele neînsemnate dintre fermieri.

Dar Rowan știa că, dacă era să fie rege, și dacă trebuia să fie pace între triburi, el trebuia să fie regele tuturor

lanconienilor: zerna, ulteni, vatelli, al tuturor triburilor și al cetățenilor lor, de la cel mai neînsemnat sătean până la Brocain, care conducea sute de oameni.

Astăzi, Rowan se simțea sătul de ostilitatea tacită și

uneori nu chiar atât de tacită a lanconienilor și se despărțise de ei, poruncindu-le cavalerilor să-i țină departe de el. Ochii însoțitorilor lui reflectau toată teama, pe care o înmagazinase și el în suflet. Evidentele lor îndoieli făceau ca

propriile lui îndoieli să iasă la suprafață. Avea nevoie să fie singur, să aibă puțin timp de gândire și de rugăciune.

Știa că se află doar la câțiva kilometri de zidurile orașului Escalon, când ajunse la afluentul unui râu, o apă frumoasă și liniștită, atât

de nepotrivită cu tot ce întâmpinase până acum în Lanconia.

Descălecă și-și priponi calul, apoi căzu în genunchi, cu mâinile împreunate în rugăciune.

— O Doamne, se rugă el într-o șoaptă înăbușită, ce trăda

profunzimea durerii lui. Am încercat să mă pregătesc pentru povara pe care Tu și tatăl meu pământesc mi-ați pus-o în spinare, dar nu sunt decât un om. Dacă trebuie să fac ceea ce știu că e corect, am nevoie de ajutorul Tău. Oamenii sunt împotriva

mea și eu nu știu cum să le câștig loialitatea. Te rog, Doamne Sfinte, te rog arată-mi calea. Condu-mă. Dirijează-mă. Mă ofer în mâinile Tale. Dacă greșesc, fă-mă să înțeleg. Dă-mi un semn. Dacă am dreptate, te rog ajută-mă.

Își lăsă o clipă capul să atârne, simțindu-se dărâmat și epuizat. A venit în Lanconia știind ce trebuie să facă, dar cu fiecare zi care trecea încrederea lui slăbea. În fiecare oră a fiecărei zile, a trebuit să se dovedească bărbat, în fața acestor lanconieni.

Ei aveau în cap o anumită părere despre el și nimic din ce a făcut nu le-a schimbat-o. Dacă era curajos, bombăneau că deseori nebunii sunt curajoși. Dacă avea grijă de oamenii lui, spuneau că metodele lui le erau străine. Ce ar fi trebuit

să facă pentru a se impune? Să tortureze și să ucidă un băiat zerna inocent, despre care se pare că își închipuiau că e întruchiparea diavolului?

Se ridică, cu picioarele tremurând de emoția prin care trecuse, apoi se îngriji

de cal. După care, își scoase hainele transpirate și intră în apa rece și limpede. Se scufundă, înotă, lăsă apa să-i alunge din trup mânia și sentimentele de neajutorare și, o oră mai târziu, când reveni la mal, se simțea mai bine. Își încinse coapsele cu

fâșia de protejare a vintrelor, apoi brusc, simțurile lui intrară în alertă. Auzise un zgomot în dreapta. Sunase ca și cum cineva se mișca. Trase sabia din teaca de la șa și tăcut se furișă de-a lungul malului apei, spre sursa zgomotului.

Nu fu pregătit pentru

lovitura pe care o primi. De pe ramura unui copac de deasupra capului său, cineva sări pe umerii lui şi dezechilibrându-l, căzu la pământ. Imediat, simţi pe gât vârful unui cuţit.

— Să n-o faci! rosti o voce de femeie. Rowan

tocmai întinsese mâna după sabia ce-i scăpase, dar când ridică ochii uită de sabie. Călărindu-l, cu picioarele goale ce-i ajungeau până la jumătatea coapselor lui, se afla cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viața lui. Oamenii unchiului lui William îl

tachinaseră adesea că trăiește ca un călugăr. Râdeau, pentru că nu dorea să trântească în fân vreo țărăncuță. Avusese puține întâlniri erotice, dar nici o femeie nu-i aprinsese simțurile, încât să o dorească mai mult decât orice pe lume. Dacă

sexul i se oferea și fata era curată, se conforma, dacă nu avea altceva de făcut. Până acum.

Când Rowan se uită în sus, dincolo de sânii înalți ai femeii, spre fața ei cu ochii negri, care ardeau ca niște tăciuni aprinși, simți că îi ia trupul foc. Fiecare por

de pe pielea lui era viu, trezit, cum nu i se întâmplase niciodată înainte. Putea să o simtă, să o miroasă. Era ca și cum căldura trupului ei se contopea cu a lui devenind una. Mâinile lui îi atinseră gleznele, apoi le apucă bine și ochii urmară

mâinile, în timp ce se îmbăta la vederea picioarelor ei lungi, netede și musculoase. Vârful cuțitului de pe gâtul lui dispăruse, dar el nu-și dăduse seama. Vedea și simțea doar atingerea acestor picioare magnifice, mâinile lui ridicându-i-

se mai sus, mângâind, frământând carnea frumoasă, bronzată și netedă.

Avu impresia că o aude gemând, dar nu era sigur dacă nu fusese sunetul inimii lui topită de extaz.

Când mâinile i se ridicară mai sus, cât de

departe putură, genunchii ei începură să se îndoaie uşor, ca o lumânare de ceară ce se îndoaie la apropierea focului. Mâinile lui urcară din ce în ce mai sus, pe sub tunica udă, cu care era îmbrăcată. Nu purta nimic pe dedesubt şi i se păru că

atinge o bijuterie preţioasă, când mâinile i se ridicară şi apucară rotunjimile înalte şi tari ale feselor ei.

Ea îi alunecă în jos, pe piept şi când carnea ei goală o atinse pe a lui, Rowan se înfioră de dorinţă. Pielea ei era la fel de fierbinte ca a lui,

ca fierul roșu din forja fierarului. Mâinile lui se ridicară pe spatele ei și o trase mai aproape.

Acum, fața ei se afla lângă a lui, cu ochii pe jumătate închiși de dorință, cu buzele pline și roșii, deschise pentru a-l primi, cu pielea palidă perfectă. Îi trase

fața spre el. La prima atingere a buzelor lor, ea sări depărtându-se de el și privindu-l. Și părea la fel de surprinsă cum fusese și el. Dar, în clipa următoare, surpriza dispăru și ea își aruncă brațele în jurul gâtului lui și îl sărută, cu aceeași pasiune pe care o simțea

și el. Brațele lui o strânseră mai tare, așa încât părea un miracol că nu îi sfărâma oasele. O împinse pe spate, fără să întrerupă contactul cu buzele ei, sărutând-o cu violență și profunzimea tuturor anilor de dorințe, în care așteptase această unică

femeie și această unică clipă.

Picioarele ei îi înconjurară mijlocul și se rostogoli împreună cu ea, învelitoarea coapselor lui căzându-i, așa cum voia și el.

— Jura, strigă cineva. El îi mânca buzele, mușcându-le, încercând

să ia cât mai mult din ea. Jura, ești bine? Femeia de sub Rowan îl lovea cu pumnii în spatele gol, dar el era prea orbit de dorință pentru a simți durerea.

— O să ne vadă, șopti ea imperios, cu voce tremurată, ce se ridica și cobora în intensitate.

Dă-mi drumul.

Dacă un cal ar fi trecut peste el, nu l-ar fi simțit. Mâna lui căută și îi găsi sânul.

— Jura? Vocea ajunsese mai aproape. Atunci ea luă o piatră și o lăsă să cadă în capul bărbatului. Nu intenționase să-l

lovească prea tare, doar atât cât să-i atragă atenția, dar el căzu peste ea inconștient.

Acum putea să audă femeia-gardian apropiindu-se și mai mult. Dârză, dar plină de regrete, împinse omul jos de pe ea. Pentru o clipă se uită la

trupul lui magnific. Nu văzuse niciodată un bărbat mai perfect, musculos și totuși neted, mare dar nu greoi, cu o față ca a unui înger al lui Dumnezeu.

Își trecu mâna peste trupul lui, peste coapsa solidă și înapoi la fața lui, îi sărută buzele.

— Jura! Unde ești? Le înjură pe recrutele acelea proaste cu care făcuse instrucție și care au întrerupt-o, apoi se ridică, să poată fi văzută. Iarba înaltă îl ascundea pe omul de la picioarele ei.

— Sunt aici, strigă ea. Nu, nu veniți mai

aproape, aici noroiul e prea adânc. Aşteptaţi-mă pe cărare.

— Se face întuneric, Jura, rosti o fată mai mică.

— Da, văd şi eu, o repezi Jura. Du-te, vin şi eu într-o clipă. Nerăbdătoare, le văzu pe femei ieşind din raza ei

vizuală, apoi îngenunche lângă bărbatul inconștient.

Poate că trebuia să se simtă vinovată, pentru ceea ce îi făcuse acestui străin, dar nu se simţea. Îi atinse iar pieptul. Cine era? Nu era zerna, nici vatell ca Daire. Poate că făcea parte din

tribul fearen, călăreții care trăiau în munți și erau foarte retrași. Dar, era prea mare, pentru a fi fearen.

Omul începu să se miște și Jura știu că trebuia să plece de lângă el, înainte de a o privi din nou, cu ochii aceia vineții, care îi

ameninţau sănătatea mintală.

Alergă spre mal, își apucă hainele și se îmbrăcă, în timp ce fugea spre celelalte recrute. Încă mai putea să simtă mâinile și buzele lui pe trupul ei.

— Jura, ești cam îmbujorată, rosti una

dintre fete.

— Probabil pentru că se întoarce Daire curând, zise alta maliţioasă.

— Daire? întrebă Jura, ca şi cum nu auzise niciodată acest nume. O, da, Daire, adăugă repede. Daire nu făcuse niciodată să-i ajungă

inima în gât, sau mușchii picioarelor să i se lichefieze. Da, Daire, repetă cu fermitate.

Fetele se priviră una pe alta pline de înțelegere. Jura îmbătrânea și își pierdea mințile.

— Rowan! Unde ai

fost? îl chestiona tăioasă Lora.

— Eu... eu... m-am dus să înot. Era năucit, ameţit. Capul îi era plin de imaginea femeii. Încă îi mai simţea pielea sub palmele lui şi era sigur că pieptul lui era în continuare roşu, acolo unde şezuse ea. Reuşi să

se îmbrace și să încalece, doar pentru că făcuse asta așa de des înainte.

— Rowan, rosti Lora blând. Ești bine?

— Niciodată n-am fost mai bine, murmură el. Deci, asta înseamnă dorință, se gândi el. Deci, acesta e sentimentul care îi face

pe oameni să facă, ceea ce nu fac de obicei. Dacă femeia asta l-ar fi rugat să ucidă pentru ea, să-și jefuiască țara, să-și trădeze oamenii, se îndoia că ar fi ezitat.

Rowan deveni conștient că oamenii se uitau la el. Se aplecase peste oblâncul înalt și

lat al șeii, cu trupul relaxat, cu o jumătate de zâmbet pe buze, iar sub el lanconienii și englezii căscau toți gura la el. Se îndreptă, își drese glasul, apoi descălecă.

— Călăritul m-a înviorat, rosti el cu voce visătoare. Montgomery, ia-mi calul și dă-i niște

mâncare în plus. Animal drag, tu m-ai dus la ea, gândi el în timp ce-l mângâia pe gât. Montgomery se apropie de stăpânul lui.

— Ei cred că nu ești în stare să ai grijă de tine nici măcar câteva ore, șopti el cu amărăciune. Rowan îl

bătu pe umăr.

— În seara asta, aș putea să am grijă de întreaga omenire, băiete. Se îndreptă spre cortul lui și se opri lângă Daire. Acesta era un bărbat înalt și liniștit, a cărui față nu oglindea ceea ce gândea, ca a lui Xante. Într-un fel,

Rowan nu simțea la Daire atâta dispreț, ca la ceilalți.

— Ai auzit de o femeie cu numele Jura? Daire ezită, înainte de a răspune:

— E fiica lui Thal. Oroarea lui Rowan i se oglindi pe figură.

— Sora mea? izbucni

el.

— Nu de sânge. Regele a adoptat-o, când era copilă. Rowan aproape izbucni în lacrimi de ușurare.

— Deci nu suntem rude de sânge? Daire îl privea.

— Geralt e fratele tău de sânge. Jura și el au

avut aceeași mamă, în timp ce tu și Geralt ati avut același tată.

— Așa! Marea grijă a lui Rowan era să nu fie rude de sânge.

— E o femeie-gardian? Ca Cilean? Daire ezită din nou.

— Da, deși Jura e mai tânără. Rowan zâmbi.

— Are vârsta perfectă, indiferent ce înseamnă asta. Noapte bună.

În noaptea aceea, Rowan nu dormi prea mult, stătu treaz în cort, cu mâinile sub cap, privind în întuneric și savurând fiecare clipă petrecută cu Jura.

O să se însoare cu ea, desigur. O va face regina lui și împreună vor guverna Lanconia... sau cel puțin pe iriali. Jura va fi bunătatea vieții lui, care să compenseze lipsa de încredere a lanconienilor. Jura va fi cea cu care va putea să-și împartă viața. Așa

cum a spus Dumnezeu, tovarășa de viață a bărbatului. Îl rugase pe Dumnezeu să-i dea un semn și câteva clipe mai târziu apăruse Jura.

Înainte de revărsatul zorilor auzi primele mișcări din tabără, se scula, se îmbrăcă și ieși afară. În depărtare,

munții erau acoperiți de ceață, iar aerul era tare și rece. Lanconia nu i se păruse niciodată mai frumoasă. Cilean se opri lângă el.

— Bună dimineața. Mă duc la pescuit. Nu mergi cu mine?

Rowan se uită la ea un lung moment și

pentru prima oară realiză că s-ar putea să intervină o mică problemă, în planurile lui de însurătoare cu Jura.

— Ba da, rosti el. Vin și eu. Merseră împreună prin pădure, spre un curs lat de apă.

— Astăzi vom ajunge

în Escalon, îl informă Cilean. Rowan nu răspunse. Ce ar fi ca regele Thal să insiste să se însoare cu Cilean? Ce ar fi dacă, pentru a fi făcut rege, să trebuiască să se însoare cu Cilean? Toate pedepsele date de Feilan i se ridicară în gât.

— Pot să te sărut? întrebă el deodată. Cilean întoarse spre el niște ochi uluiți și obrazul îi fu năpădit de roșeață. Vreau să spun că, dacă trebuie să ne căsătorim, am crezut... Se întrerupse, pentru că Cilean îi puse mâna pe ceafă și își apăsă buzele

pe ale lui. Era un sărut plăcut, dar nu-l făcu să uite de el, sau unde se află, și nici nu-l ispiti să semneze un pact cu diavolul.

Blând, se dezlipi de ea și îi zâmbi. Acum era sigur, Jura era cea pe care Dumnezeu o alesese pentru el.

Merseră împreună la râu ca niște camarazi și Rowan, cu gândul la Jura, nu-și dădea seama cât de fericită era Cilean. Ea se gândea că fusese sărutată de bărbatul cu care se va mărita și era mai mult decât satisfăcută de viitoarea ei căsătorie.

În continuare, călăritul spre nord-vest le-a luat cinci ore, până să ajungă la Escalon. Drumurile erau practic inexistente și Rowan jură în sinea lui să înființeze de urgență un sistem de întreținere a drumurilor. Lanconienii înjurau cele paisprezece

furgoane cu bagaje, pe care Rowan și Lora le aduseseră cu ei din Anglia și în care cărau mobilier și bunuri de gospodărie. Singura concesie a irialilor față de confort era orașul lor înconjurat de ziduri, iar când călătoreau, luau cu ei doar ceea ce puteau să

ducă pe caii lor. Rowan bănuia că probabil proviziile le furau de la săteni, în timpul călătoriei. Escalon era aşezat pe malurile râului Ciar, protejat natural pe două părţi de o curbă a râului, iar pe alta de o coastă abrubtă de deal. Un zid foarte înalt

înconjura cei patru km pătraţi ai oraşului. În interior, pe o ridicătură a terenului, Rowan văzu alt zid şi dincolo de el, un castel din piatră, ce trebuie că era casa tatălui său.

— Aproape am ajuns acasă, rosti Lora de pe calul de lângă Rowan.

Micul Phillip stătea în fața ei pe șa, feţișoara lui demonstrând oboseala acumulată în săptămânile acelea de călătorie. Lora oftă: mâncare caldă, o baie fierbinte, un pat moale și cineva cu care să vorbești, în afară de acești aţâţători la război.

Crezi că muzicienii de la curte știu vreun cântec englezesc? Oare ce dansuri cunosc lanconienii ăștia?

La așa ceva, Rowan nu avea nici un răspuns, pentru că Feilan nu se gândise că e important să vorbească și despre plăcerile lanconienilor.

În afară de aceasta, nu exista decât o singură plăcere oferită de Lanconia care-l interesa, și aceasta era frumoasa, delicioasa Jura, cea mai perfectă dintre femei, cea mai...

Visă cu ochii deschiși tot drumul ce traversa orașul.

Procesiunea lor prin orașul Escalon stârni foarte puțin interes. Era un loc murdar, plin de animale și oameni și zgomotele erau asurzitoare, din cauza ciocanelor ce loveau fierul, a potcoavelor cailor, a oamenilor care strigau unul la altul.

Lora își unsese nasul cu o alifie parfumată, din cauza mirosului.

— Unde sunt femeile? îi strigă ea lui Xante, ca să acopere zgomotul.

— Nu în oraș. Orașul e pentru bărbați.

— Ați încuiat femeile undeva? strigă ea din

nou. Nu le permiteți să iasă la aer și la soare? Daire se întoarse să o privească cu interes și cu o oarecare surpriză pe fața lui.

— Săpăm puțuri în versantul munților și acolo le ținem, afirmă Xante. O dată pe săptămână le aruncăm

un lup. Dacă pot să-l ucidă, pot să-l și mănânce.

Lora îi aruncă o privire, neștiind cât de mult din ce spusese era adevărat.

În colțul de nord-vest al orașului, în cel mai protejat loc și împrejmuit de un zid, se

ridica o fortăreață de piatră, casa lui Thal. Nu era un castel, ca acelea cunoscute de Rowan, era mai scund, mai lung și mai inexpugnabil. Pietrele erau la fel de întunecate ca lanconienii. În fața fortărețeI se ridica un zid de piatră, lat și înalt.

În mijlocul zidului exista o poartă dublă din fier ruginit, acoperită cu viță, iar în stânga ei era o poartă mai mică, doar atât de lată cât să permită trecerea a câte unui singur cal, pe rând.

Xante zbieră un ordin și trupele de lanconieni începură să se alinieze în

șir indian și să se îndrepte spre poarta cea mică.

— Așteptați, strigă Rowan, va trebui să folosim poarta mare, ca să băgăm și furgoanele înăuntru.

Xante își frână calul și se opri în fața lui Rowan. Figura lui

demonstra că răbdarea îi ajunsese la limită. Arăta ca un om care fusese obligat să aibă grijă de un copil răsfățat, prost și plictisitor.

— Furgoanele nu pot intra. Vor trebui descărcate aici și mobilierul ce nu va putea să pătrundă prin

poarta mică, va trebui distrus.

Rowan scrâșni din dinți. Venise momentul hotărâtor. Oamenii ăștia nu aveau niciun respect, pentru cel care trebuia să le fie rege?

— Poruncește oamenilor tăi să deschidă poarta mare.

— Poarta asta nu se deschide, rosti Xante disprețuitor. N-a fost deschisă de o sută de ani.

— Atunci e timpul să fie, urlă Rowan la insolent. Se întoarse în șa și văzu patru oameni cărând o bârnă lungă, scoasă din atelierul unui

tâmplar. Montgomery!

— Da, sir! răspunse încântat Montgomery. Îi plăcea să nu se supună lanconienilor.

— Ia bârna aceea și deschide poarta.

Cei trei cavaleri ai lui Rowan descălecară imediat. Erau nerăbdători să facă orice

spuneau lanconienii că nu se putea face. Chemară șase dintre cei mai musculoși muncitori și îi puseră să folosească bârna drept berbece.

Rowan stătea țeapăn și drept pe cal și se uita la oamenii, care izbiră în vechea poartă ruginită,

iar și iar. Nu se clintea. Nici măcar nu îndrăznea să se uite la fețele zeflemitoare ale lanconienilor.

— Poarta e înțepenită și n-o să se deschidă, rosti Xante și Rowan sesiză zâmbetul plin de superioritate din vocea lui. Rowan știa că există

o superstiție legată de poartă, dar se gândi că mai bine ar muri, decât să întrebe cum suna aceasta. Iar acum, nevoia cântărea mai greu decât orice superstiție primitivă a acestui popor arogant.

— Am să deschid eu poarta, rosti el și

descăleca, fără să se uite la faţa nici unui lanconian. Avea calul lui de luptă şi pe cei ai celor trei cavaleri. Erau animale solide, puternice, capabile să tragă tone de greutăţi. Pentru că berbecele nu dăduse rezultat, poate că putea să lege poarta

cu un lanț și caii să tragă de ea și să o dărâme. Acum se adunaseră o mulțime de oameni, pentru că muncitorii din jur încetaseră lucrul și veniseră să-l vadă pe acest prinț englez cum se prostește. Sus pe ziduri se aflau oamenii din gărzi, care priveau

foarte amuzați scena de jos. Deci, ăsta era bicisnicul fecior al lui Thal, care își închipuia că poate deschide Poarta St. Elena.

— Xante, urlă cineva de sus, ăsta e noul nostru rege?

Hohote tunătoare bubuiră în urechile lui

Rowan, în timp ce se îndrepta spre poartă. Lora a avut dreptate. Ar fi trebuit să provoace la luptă, din prima zi, vreo doi bărbaţi, astfel încât să stabilească cine e conducătorul.

Stătea înaintea porţii şi o privea. Părea antică, acoperită de rugină şi de

viță cu țepi. Trase de o coardă și țepii îi înțepară mâinile, făcând să-i sângereze palmele, apoi studie vechiul zăvor. Era o piesă solidă de fier, fără nici un semn că ar avea vreo latură mai slabă. După cât putea să-și dea seama, limba mobilă nu

glisase de mult în zăvor.

— Englezul ăsta blond crede că poate să deschidă poarta? întrebă batjocoritor un om.

— Nu i-a spus nimeni că numai un lanconian ar putea să o deschidă?

Mulțimea râse ironică.

— Eu sunt lanconian,

șopti Rowan cu ochii lipiți de poartă. Sunt mai lanconian decât veți ști voi vreodată. Doamne, ajută-mă. Te implor. Ajută-mă.

Își puse mâinile pe poartă, atingând suprafața ruginită cu ambele palme sângerânde și se apropie

mai mult, ca să se uite mai de aproape la piesa solidă de fier ce o ținea ferecată. Sub palmele lui, simți cum poarta vibrează.

— Deschide-te! șopti el. Deschide-te în fața regelui tău lanconian. Rugina de deasupra se desprinse, împrăștiindu-

se pe fața și în părul lui. Da! adăugă el cu ochii închiși, în timp ce-și concentra toată energia asupra palmelor lui. Sunt regele tău. Îți poruncesc să te deschizi!

— Ia uitați-vă! strigă cineva din spatele lui. Poarta se mișcă!

Mulțimea și gărzile

de pe zid amuțită, în timp ce bătrâna poartă începu să se întredeschidă. Părea că vibrează, ca o ființă vie.

Tăcerea era desăvârșită, chiar și animalele stăteau nemișcate, în timp ce vechiul zăvor căzu la picioarele lui Rowan.

Împinse câțiva zeci de centimetri partea din stânga a porții și bătrânele balamale protestară scârțâind. Rowan se întoarse spre oamenii lui.

— Acum treceți prin ea furgoanele cu bagaje, rosti el și brusc se simți foarte, foarte obosit. Dar

nimeni nu se mișcă. Englezii se uitau la lanconieni, iar aceștia, sute de țărani și gărzi, se uitau la Rowan cu ochi uluiți.

— Acum ce mai e? îi strigă Rowan lui Xante. V-am deschis poarta, acum folosiți-o! Și totuși, nu mișcă nimeni.

Montgomery șopti:

— Ce se întâmplă cu ei? Xante, descăleca foarte încet de pe cal, ca un somnambul. Mișcările lui, în liniștea absolută, păreau dramatice și cu adâncă semnificație. Rowan îl privi, întrebându-se ce mai plănuia să facă acest

om, cu cunoscutul lui dispreț.

Dar, spre nemărginita lui uimire, Xante veni în fața lui, se lăsă în genunchi, își înclină capul și spuse:

— Trăiască Prințul Rowan! Acesta se uită peste capul lui la Lora, care era călare. Și ea

arăta la fel de uluită, cum se simțea și Rowan.

— Trăiască Prințul Rowan! mai rosti un om, apoi altul, și în curând intonația deveni un strigăt. Watelin, cavalerul lui Rowan, un bărbat foarte sensibil, înainta:

— Am putea să

băgăm furgoanele înăuntru, majestate, înainte ca mulțimea să hotărască faptul că ești diavol, nu zeu? Rowan râse, dar înainte de a putea răspunde, Xante era în picioare privindu-l pe Watelin.

— E prințul nostru, rosti el, prințul nostru

lanconian. Își va duce furgoanele înăuntru. Xante se întoarse și începu să urle ordine, atât către gărzi, cât și către țărani. Rowan ridică din umeri și încalecă zâmbindu-i Lorei.

— Se pare că deschiderea unei vechi

porți ruginite e cea mai indicată treabă ce trebuia făcută. Nu intrăm în regatul nostru, soră dragă?

— Prințesă-soră, dacă nu te superi, zise Lora râzând. În interiorul zidurilor, bărbații și femeile de gardă stăteau tăcuți cu capetele

plecate, în timp ce Rowan și Lora treceau pe lângă ei. Rowan cercetă figura fiecăruia, căutând-o pe Jura, dar nu fu de văzut. În fața bătrânei fortărețe de piatră, Rowan o ajută pe Lora să descalece.

— Ne ducem să-l întâlnim pe tatăl nostru?

întrebă el și Lora încuviință din cap.

CAPITOLUL 4

Jura era singură pe vastul câmp de instrucţie. Existau ţinte pentru lănci şi tir cu arcul la fiecare capăt al terenului, locuri goale pentru antrenamentul de lupte, o pistă de alergări şi obstacole pentru sărituri. Acuma,

cu o singură femeie pe teren, arăta enorm. Celelalte femei din gardă se grăbiseră să se întoarcă în oraș, când sosise un alergător și le spusese că se apropia noul prinț.

— Prinț! Ha-ha! murmură Jura și își aruncă sulița spre țintă,

izbind pătratul exact în mijloc. Era englez și voia să-i răpească fratelui ei locul ce i se cuvenea pe tron. Cel puțin o reconforta gândul că toată Lanconia era de acord cu ea. Pentru prima oară, toate triburile erau unite în ideea că acest englez nu

e regele lor, mai mult decât regele Edward. La zgomotul din spatele ei, se răsuci, cu suliţa ridicată. Vârful ei se afla deja la gâtul lui Daire.

— Prea târziu, rosti el zâmbind. Aş fi putut să-mi folosesc arcul de la marginea terenului. N-ar trebui să fii singură aici,

fără nici o gardă de corp de veghe.

— Daire, o Daire, țipă ea și dădu la o parte arma de la gâtul lui. Mi-ai lipsit foarte, foarte, foarte mult. Voia să-l atingă, să-l strângă în brațe, să-l sărute – și să scape de amintirea bărbatului de la râu.

Noaptea trecută se trezise cu trupul scăldat în sudoare și la tot ce se putea gândi era străinul acela, un om pe care nu-l văzuse niciodată, un țăran după cât își dăduse seama, un tăietor de lemne musculos, în drumul lui spre soție și copii.

Sărută-mă! îl imploră ea pe Daire.

Acesta o sărută, dar nu semăna deloc cu sărutul bărbatului din pădure. Nu simți nici o dorință arzătoare, nici o patimă de necontrolat. Deschise gura sub a lui și își introduse limba în ea. Daire se retrase,

încruntat. Era un bărbat arătos, cu ochii lui negri și pomeții înalți ai feței. Dar nu era la fel de frumos ca omul din pădure, gândi Jura fără să vrea.

— Ce nu e în regulă? întrebă Daire cu asprime. Jura își lăsă brațele să cadă și se

întoarse pentru a-și ascunde obrazul roșu, îngrozită că el ar putea să-i citească gândurile.

— Mi-a fost dor de tine, asta e tot. Nu poate o femeie să-și salute ursitul cu entuziasm? Daire rămase tăcut un moment atât de îndelungat, încât ea se

întoarse și-l privi. Fuseseră crescuți împreună. Daire făcea parte din tribul vatell și într-o incursiune condusă de Thal, tatăl lui Daire l-a ucis pe tatăl Jurei. Apoi Thal l-a ucis pe tatăl lui Daire, după care băiatul lui de doisprezece ani l-a

atacat pe Thal cu o piatră și i-a frânt lancea. Thal îl săltă pe băiat pe șaua lui și-l duse la Escalon. Pentru că mama Jurei murise cu două săptămâni în urmă, Thal o luă la el și pe ea, alături de fiul său Geralt și le supraveghe educația și instruirea

tuturor celor trei copii. Jura, de numai cinci ani la vremea aceea, se simțea pierdută și singură din cauza morții ambilor părinți și în curând se atașă de Daire, cel înalt și tăcut. Cum crescuseră împreună, el nu încetase niciodată să fie aproape.

Dar, dacă își petrecuse cea mai mare parte din viață alături de el, nu însemna că putea să spună și ce gândea el.

— A venit? întrebă ea, în dorința de a-l face să înceteze să o mai privească, așa cum o privise când avea șase ani și mâncase un fruct

uscat de al lui, apoi l-a minţit când a întrebat-o cine i l-a furat.

— A venit, rosti Daire încet continuând să se uite la ea.

— Şi lumea l-a fluierat? L-a făcut pe uzurpatorul acesta englez să-şi dea seama ce gândeşte despre el?

Au...

— A deschis Poarta Sf. Elena. Jurei îi scăpă un hohot zgomotos.

— Cu ajutorul câtor cai? Thal nu va fi încântat, când va auzi cum laşul lui fiu...

— A deschis-o cu palmele. Jura îl privi pe Daire. A vrut să o

deschidă ca să treacă prin ea cu furgoanele, așa că a poruncit oamenilor lui să folosească un berbece. Fără nici un rezultat, așa că prințul Rowan și-a pus palmele pe poartă și l-a rugat pe Dumnezeu să-l ajute. Și poarta s-a deschis, continuă Daire.

Jura nu mai putu să facă nimic, pentru că rămăsese cu gura căscată. Legenda spunea că, atunci când va sosi adevăratul rege al Lanconiei, poarta se va deschide în faţa lui. Se reculese.

— Nimeni nu a încercat să deschidă

poarta asta de ani de zile; trebuie că era ruginită. Fără îndoială că berbecele a slăbit-o, apoi când englezul a împins-o, s-a deschis. În mod cert, oricine își dă seama de asta.

— Xante a îngenunchiat în fața prințului.

— Xante? întrebă Jura cu ochii larg deschiși. Xante? Cel care râde de câte ori e menționat englezul? Același Xante, care ne-a trimis mesaje, spunându-ne ce nebun e englezul?

— Și-a plecat capul și l-a numit Prinț. Toate

gărzile și tot poporul de acolo s-au închinat în fața lui. Jura privi în lături.

— Asta va face totul și mai greu. Țăranii sunt superstițioși, dar din partea gărzilor m-am așteptat la altceva. Va trebui să-i facem să vadă că nu erau decât niște

porți ruginite. I s-a spus lui Thal?

— Da, răspunse Daire. Sunt acum la el.

— Sunt?

— Prințul Rowan, sora lui și fiul ei. Jura se juca cu sulița și începu să se simtă copleșită. Avea impresia că rămăsese singura

persoană din țară în toate mințile. Oare toată Lanconia dorea să renunțe la ceea ce știa că e corect, din cauza unei porți ruginite, deschisă după ce a fost izbită cu berbecele? în mod cert, cel puțin Daire nu credea în acest uzurpator.

— Trebuie să-l convingem pe Thal că Geralt trebuie să fie rege. Spune-mi, sunt foarte englezi? Arată și se poartă ca niște străini? Brusc, la fel de iute ca un șarpe, brațul lui Daire zvâcni și o apucă pe Jura de coada groasă trăgând-o la el,

îmbrățișând-o la piept și forțându-i fața să se apropie de a lui. Daire! gâfâi ea. Nu fusese pregătită pentru această mișcare. Când erau împreună, cobora întotdeauna garda; pentru că avea deplină încredere în el.

— Ești a mea, rosti el

răgușit. Ai fost a mea de când aveai cinci ani. N-am să te împart cu nimeni. Lumina din ochii lui o sperie.

— Ce s-a întâmplat? șopti ea. Ce a făcut acest Rowan?

— Poate că tu ai putea să răspunzi mai bine la întrebare decât

mine.

Ea își reveni încet. Mai ținea încă sulița în mâna stângă și acum îi împinse vârful în coastele lui.

— Dă-mi drumul, sau am să te găuresc.La fel de brusc cum o apucase, îi dădu drumul și zâmbi. Jura nu-i returnă

zâmbetul.

— Explică-te. Daire ridică din umeri.

— Oare un iubit nu poate fi gelos?

— Gelos, pe cine? întrebă Jura furioasă. El nu răspunse şi ei nu-i plăcu felul în care buzele lui zâmbeau, dar ochii nu. Fuseseră împreună

prea mulți ani, așa că el era în stare să-i citească gândurile. Putuse oare în vreun fel să vadă ceva în sărutul ei și toată vorbăria ei despre englez nu-i înlăturase suspiciunile? Se trădase cu acel sărut, și-l făcuse să înțeleagă că ceva nu era în regulă. Zâmbi.

— N-ai nici un motiv să fii gelos. Poate că furia m-a făcut... ezită... să te caut. Îl privi și îl imploră în tăcere să nu mai insiste. În sfârșit, zâmbi și el.

— Vino, rosti apoi, nu vrei să-l întâlnești pe noul nostru prinț? Ea își înăbuși un oftat de

ușurare, pentru că momentul tensionat trecuse și-și ridică sulița din nou. Curând trebuie să mă duc singur în tabăra ulten. Privirea aceea ciudată reveni pe fața lui Daire, dar de data aceasta nu intenționa să-l întrebe care era motivul.

— Pleacă, du-te la el, rosti ea. Thal va avea nevoie de tine. Va avea nevoie de toată lumea să-i ducă bomboane acestui englez moale și alb. Daire rămase pe loc.

— Sunt sigur că mai târziu va avea loc o petrecere.

Jura își aruncă cu

putere sulița și izbi ținta în centrul roșu.

— Nu cred că îmi va fi foame în seara asta. Pleacă, du-te de aici. Trebuie să mă antrenez. Daire se încruntă la ea, ca și cum ceva îl nedumerea și, fără alt cuvânt, se întoarse spre orașul înconjurat de

ziduri.

Furioasă, Jura își smulse sulița din țintă. Prea multe pentru întoarcerea unui iubit, gândi ea. Și-a aruncat brațele în jurul lui și el a împins-o, ca o clipă mai târziu să o apuce de păr și să spună că era gelos. De ce nu i-a demonstrat

gelozia prin câteva sărutări? De ce nu a făcut ceva care să-i șteargă amintirea bărbatului de lângă râu? aruncă sulița, iar și iar. Plănuise să-și petreacă ziua în exerciții grele, astfel încât la noapte să fie prea obosită pentru a-și aminti mâinile

bărbatului pe picioarele ei, sau buzele lui pe ale ei sau... își înăbuși o înjurătură, își cumpăni sulița și rată cu desăvârșire ținta.

— Bărbații! rosti mânioasă. Daire a privit-o și a tras-o de păr, celălalt om i-a mângâiat coapsele, în timp ce un

englez amenința toată Lanconia. Aruncă din nou sulița și de data aceasta atinse ținta exact în mijloc.

Rowan stătea în fața ușii camerei tatălui său și încerca să-și scuture de pe haine ceva din praful drumului. Nu

avusese timp să se schimbe și să se facă prezentabil. I s-a spus că Thal insista să-l vadă imediat, că nu vrea să aștepte.

Gândindu-se puțin, Rowan se îndoia că hainele lui prăfuite vor conta prea mult pentru Thal, asta după ce

văzuse cât era de murdară casa lui. Rowan dădu un șut unui os ros de sub piciorul lui, își îndreptă umerii și împinse ușa grea de stejar. În cameră era întuneric și avu nevoie de puțin timp pentru a i se obișnui ochii. Tatăl lui părea dornic să nu

vorbească, în timp ce își studia fiul, fapt ce îi permise lui Rowan să-l privească la rândul lui.

Thal stătea întins pe o grămadă de blănuri, cu părul lung ca niște fuioare aspre, ceea ce i se potrivea perfect, pentru că el însuși era un om aspru. Era

extraordinar de înalt, cel puțin cu zece centimetri mai înalt decât Rowan, dar, spre deosebire de el, era slab, fără nimic din robusteţea lui. Probabil că faţa lui fusese cândva frumoasă, dar acum era acoperită de prea multe cicatrice, căpătate în numeroase

bătălii. Rowan putea să și-l imagineze cu ușurință pe acest om pe spinarea armăsarului său, învârtind o sabie deasupra capului și conducând mii de oameni, în bătălii pe care le câștiga.

— Vino încoace, fiule, șopti Thal cu o

voce profundă, ce dovedea cât de mari dureri avea. Vino, stai lângă mine. Rowan se așeză pe marginea patului, lângă tatăl lui, folosind fiecare oră de instrucție făcută, pentru a-și ascunde anxietatea ce o simțea. Muncise ani întregi penru a-l face pe

mentorul lui să-i raporteze lui Thal ce era mai bine despre el. Întotdeauna a vrut să-i placă acestui bărbat, pe care nu-l întâlnise niciodată și să fie la înălțimea celor ce se așteptau de la el. Acum, privind asprimea întunecată a lui Thal,

simțea că va fi dezamăgit de fiul său blond și palid. Însă nu lăsă să se vadă niciunul din aceste sentimente.

Thal ridică o mână plină de cicatrice, dar încă puternică, și atinse obrazul fiului său. Ochii lui bătrâni și negri se îmblânziră de lacrimi

reținute.

— Semeni cu ea. Semeni cu frumoasa mea Anne. Își plimbă mâna pe brațul lui Rowan. Și ai robustețea bărbaților din familia ei. Ochii și buzele lui zâmbeau. Dar ai înălțimea unui lanconian. Cel puțin ai

luat ceva și de la mine, pentru că altă asemănare nu văd. Și părul ăsta! E părul Annei. Thal aproape râse, dar râsul i se transformă în tuse. Rowan simți că tatăl lui nu voia să fie reconfortat, așa că rămase liniștit, până

când criza trecu. Există ceva înăuntru, care mă macină, continuă el. Știu asta de multă vreme, dar am amânat moartea, până după ce te voi vedea. William te-a tratat bine?

— Foarte bine, rosti blând Rowan. N-aș fi putut să cer mai mult.

Thal zâmbi și închise o clipă ochii.

— Știam că așa va face. Întotdeauna te-a iubit. Din ziua în care te-ai născut, te-a iubit. După ce Anne a murit... Făcu o pauză și înghiți. Moartea îmi amintește multe. Mă rog să mă întâlnesc curând cu

mama ta. După ce draga mea Anne a murit, voiam să i te dau lui William să te crească, dacă mi-o va cere, dar el mi-a atacat oamenii și pe mine; a încercat să te ia cu forța.

Thal tuși din nou, dar curând își stăpâni criza.

— Ai fi putut să

trimiți după mine, rosti blând Rowan. Aș fi venit.

Thal zâmbi și păru reconfortat de afirmație.

— Da, dar am vrut să crești alături de englezi. Anne mi-a dăruit pacea. Luă mâna lui Rowan. Nimeni nu i-a supus pe lanconieni, băiete. Am

supraviețuit hunilor, slavilor, avarilor, romanilor și lui Charlemagne. Făcu o pauză și zâmbi. Dar n-am supraviețuit preoților. Ei ne-au creștinat. Dar împotriva invadatorilor am luptat. Noi lanconienii putem să luptăm împotriva

oricui – în afară de noi înșine, adăugă el cu tristețe.

— Triburile se luptă între ele, rosti Rowan. Am constatat chiar și eu.

Thal îl strânse de mână.

— Am auzit că ai pornit singur împotriva

acelor zerna, că i te-ai împotrivit lui Brocain de unul singur.

— Zerna sunt tot lanconieni.

— Da, rosti plin de forță Thal și Rowan aștepta până își potoli din nou tusea. Când m-am dus în Anglia, când am întâlnit-o pe Anne,

am văzut cum poate o țară să aibă un singur rege. Sunt numit regele Lanconiei, dar de fapt sunt doar regele irial. Nici un zerna sau un vatell nu mă va numi regele său. Vom fi întotdeauna o națiune de triburi dezmembrate. Și dacă nu vom fi uniți,

Lanconia va dispărea.

Rowan începu să înțeleagă ce îi cerea tatăl lui.

— Vrei să-i unesc pe lanconieni? Nu putu să-și rețină în totalitate oroarea din voce. Nu realizase cât de despărțite erau triburile, până când nu venise în

Lanconia. Pentru că înfruntase trei tineri și un bătrân, nu însemna că putea să cucerească o țară întreagă.

— Te-am lăsat să fii crescut în afara țării mele, afirmă Thal. Tu nu ești irial și poate că, pentru că ești pe jumătate englez,

celelalte triburi te vor accepta.

— Îmi dau seama, rosti Rowan și închise ochii o clipă. Știa de zile întregi că trebuia să fie pace în Lanconia și, ca rege, sperase că ar putea să împiedice războaiele dintre triburi. Dar să le unească? I se cerea să

facă din bătrânul Brocain și din Xante prietenii lui? Putea face cineva asta, într-o viață de om? Acuma, pentru că deschisese o poartă veche și ruginită, oamenii credeau că e destinat să fie rege, dar lui nu-i venea să creadă că încrederea lor va

dura. Tot ce avea de făcut era aparent o treabă englezească, așa încât va fi în continuare un profan, un străin. Am fost ales în locul lui Geralt, pentru că sunt englez, rosti el încet. Dar lanconienii cred că fratele meu vitreg trebuie să fie rege.

Expresia lui Thal se transformă în furie.

— Geralt e irial. Urăște tot ce nu e irial. Aud că l-ai luat cu tine pe fiul lui Brocain. Protejează-l. Geralt îl va ucide, dacă va putea. Geralt visează la un popor lanconian format doar din iriali.

— Şi celelalte triburi visează să stăpânească Lanconia, rosti Rowan obosit.

— Da, afirmă Thal. Pe vremea tatălui tatălui meu existau străini, cu care puteam să luptăm şi eram fericiţi. Războiul e în sângele nostru şi acum nu mai există

invadatori, așa că ne atacăm unii pe alții. Își ridică mâinile pline de cicatrice. Am ucis prea mulți oameni din propriul meu popor, cu aceste mâini. N-am putut să mă opresc, pentru că sunt irial. Apucă mâna lui Rowan și ochii lui erau rugători.

Îți las ție Lanconia și tu trebuie să o salvezi. Pentru că poți. Ai deschis Poarta Sf. Elena. Rowan îi zâmbi muribundului său tată, dar în sinea lui își amintea de o moștenitoare din Anglia, care îi fusese oferită și o refuzase. Dacă ar fi

acceptat-o, acum putea să stea lângă foc, cu un câine la picioare și cu un copil sau doi în poală.

— E o minune că porțile alea n-au fost doborâte de vânt, de acum douăzeci de ani! Din cauza unui băiat, a unui bătrân și a unor porți ruginite, era

considerat capabil de orice. O parte din el ar fi vrut să sară pe cal și să plece din Lanconia galopând, cât mai repede posibil. Dar cicatricea de pe gambă începu să se zbată.

Thal zâmbi și se lăsă cu spatele pe perne.

— Aud că ai modestia

și firea dulce a Annei. Lanconienii mei au fost duri cu tine, în timpul călătoriei?

— Groaznici, rosti Rowan zâmbind sincer. Nu au o părere prea bună despre englezi.

— Lanconienii cred numai în lanconieni. Se uita la Rowan, ca și cum

ar fi încercat să-și reţină în memorie părul lui blond și ochii lui albaștri. Dar tu vei schimba asta. Vei face ceea ce eu n-am putut. Poate dacă Anne trăia, aș fi putut să fac ceva pentru a instaura pacea, dar când ea a murit, mi-am pierdut toată

energia. Lanconienii se vor omorî unii pe alţii, dacă triburile nu se unesc. Vom fi aşa de ocupaţi luptând unii cu alţii, încât nu vom vedea hoardele invadatoare care sosesc de peste munţi. Îmi pun soarta în mâinile tale, băiete.

Thal închise ochii, ca

și cum ar fi încercat să-și adune puterile, în timp ce Rowan se gândea la enormitatea faptelor pe care tatăl le cerea de la el. Pentru că Thal se îndrăgostise de o femeie frumoasă, îl credea pe fiul rezultat din această uniune capabil de mari fapte de

vitejie. Rowan ar fi vrut să aibă măcar jumătate din încrederea pe care o avea tatăl lui în el. Gândul la ceea ce îl aştepta, să se ocupe de lanconienii încăpăţânaţi, să încerce să schimbe felul în care gândeau de secole, părea că e mai mult decât putea el să

suporte. Din nou, ar fi vrut să fugă de acolo. Acasă în Anglia, acasă în siguranță. Dar apoi își aminti de Jura. Jura era singura lanconiană, pe care putea să o înțeleagă. Poate că, cu Jura alături, ar putea cu adevărat să cucerească o țară.

— Tată, rosti Rowan blând, e adevărat că vrei să mă însor cu Cilean?

Thal deschise ochii obosiți.

— Am ales-o pe ea, când era doar o copilă. Îmi amintește de Anne, așa de calmă și amabilă, și totuși puternică. E căpitanul Gărzii

Femeilor. E pe cât de puternică, pe atât de deșteaptă și frumoasă. Va fi o soție excelentă pentru tine.

— Da, sunt sigur că ar fi, dar... La privirea întrebătoare a lui Thal, Rowan se întrerupse. Poate că trupul bătrânului era pe

moarte, dar mintea lui era perfect sănătoasă.

— Doar nu te-ai însurat cu o englezoaică, nu-i așa? Atunci copiii tăi ar fi mai mult englezi decât lanconieni.

— Nu e vorba de o femeie engleză, sublinie Rowan, iar tatăl lui așteptă cu ochii

străpungându-i pe ai lui Rowan și făcându-l să se foiască. Avusese mai puțină teamă de Brocain, decât avea de acest bătrân, când îl privea așa. Nu era de mirare că guvernase atâta vreme. E vorba de altă femeie. Cred că și ea face parte din gardă și

deci e eligibilă pentru a-mi fi soție. Numele ei e Jura.

Thal își lăsă capul pe blănuri, ca și cum agoniza.

— Cât de puternice sunt sentimentele tale pentru ea? într-un fel, Rowan se simți stânjenit, dar încercă să-

și controleze sângele care îi năpădise obrajii. O voia destul pe Jura, ca să rișteă să-și dezamăgească tatăl, pentru care trăise întotdeauna.

— Puternice, reuși el să spună și acest singur cuvânt vorbea pe deplin de patima și dorința pe

care le simțea pentru ea. Spera că tatăl lui va înțelege că el era gata să lupte pentru Jura.

Thal își înălță capul din nou și se uită îndârjit în ochii fiului său. Exista multă putere acolo, puterea unui șir întreg de regi lanconieni.

— Când am vrut-o pe Anne, am avut-o. Aș fi răpit-o noaptea, dacă regele englez m-ar fi refuzat. Jura simte același lucru, ca și tine?

Rowan putea să-și amintească pasiunea cu care îi înapoiase ea sărutările.

— Da, rosti el. La fel.

— Nu vreau să aud cum ai întâlnit-o. Fără îndoială că a fost acolo unde nu trebuia să fie, ceea ce i se potrivește. O, fiule, de ce n-ai putut să o iubești pe Cilean? Jura e o problemă. Are capul fierbinte, ca al fratelui ei, și e la fel de plină de mânie, ca

mama ei. Mama fetei ăsteia a încercat să mă amenințe că se mărită, după ce l-a născut pe Geralt. Și pentru a mă pedepsi, chiar s-a căsătorit cu cel mai credincios om al meu, Johst, și i-a făcut viața un infern. Thal făcu o pauză, să-și odihnească

vocea și mintea. Dacă ți-o dau pe Jura, aceasta va provoca multe probleme. Cilean va deveni inamica ta și irialii o iubesc pe Cilean, așa că te vor urî că ai dezonorat-o pe această femeie dragă lor. Și Jura e promisă să se mărite cu...

— Promisă? i se tăie răsuflarea lui Rowan.

— Da, răspunse Thal. Ea trebuia să se mărite cu fiul Britei, care e conducătoarea vatell. Brita nu trebuie înfuriată. Rowan rămase cu gura căscată.

— O femeie e conducătoarea unui

trib? Oare trebuia să învingă o femeie? Lanconienii ăştia se aşteptau să se întâlnească cu ea, într-o luptă corp la corp?

Thal îi zâmbi fiului său.

— Ea îşi foloseşte creierul, acolo unde noi bărbaţii ne folosim

brațele. A fost conducătoare, de când soțul ei a fost ucis. Brita îi urăște deja pe iriali, pe mine și pe urmașii mei în mod special și nu trebuie înfuriată și mai rău. O să ai o perioadă suficient de grea, cu populația care îl sprijină pe Geralt. N-ai putea să

te gândești mai bine și să te însori cu Cilean? Sau poate cu altcineva? Jura e...

— Singura pe care o vreau, rosti hotărât Rowan cu maxilarul încleștat.

Thal scoase un suspin profund.

— Există o cale.

— Am să o urmez.

— Dar ai putea să o pierzi. Poți să le pierzi și pe Jura și pe Cilean.

— Dacă e vorba de o luptă, voi primi provocarea.

— Nu va fi lupta ta, ci a Jurei, afirmă Thal, apoi începu să explice: femeile lanconiene au

fost întotdeauna puternice. În luptă, apără spatele bărbaţilor lor. Se apără şi pe ele însele, când bărbaţii sunt plecaţi întotdeauna a fost bine să ai o soţie puternică şi uneori un bărbat poate să-şi aleagă soţia printr-un Honorium.

— Ce e asta? întrebă Rowan.

— Seamănă cu turnirurile voastre englezeşti, numai că participanţii sunt femei.

— Femeile participă la turnir? întrebă Rowan neâncrezător.

— Nu. Participă la întreceri de îndemânare,

tir cu arcul, aruncarea suliței, alergare, sărituri în înălțime, lupte; există o mulțime de probe. Învingătoarea câștigă bărbatul pentru care a fost convocat Honorium. Înainte ca Rowan să poată spune ceva, Thal luă mâna fiului său. Când e vorba

de rege, trebuie trimisă o invitație tuturor triburilor. Jura e tânără și nu a fost niciodată într-o bătălie. Tu nu știi cum se va purta într-o competiție. Ar putea foarte bine să piardă. Făcu o pauză. Ca și Cilean de altfel.

— E un risc, pe care

va trebui să mi-l asum.

— Nu înțelegi. Cele mai multe dintre femeile noastre din gardă sunt frumoase, dar celelalte triburi, pentru a-și demonstra disprețul față de regele irial, vor trimite femei ca niște animale. Buzele lui Thal se curbară. N-ai văzut

niciodată o femeie ulten. Sunt creaturi murdare, viclene și necinstite. Îți vor fura părul, în timp ce dormi, dacă găsesc un cumpărător. Și Brocain va trimite pe cineva hidos, fără îndoială. Am boi mai mici și care arată mai bine decât o femeie zerna. Gândește-

te ce faci, băiete, și ia-o pe Cilean. E frumoasă și...

— Ai fi cutezat să accepți un Honorium, pentru a o câștiga pe mama?

— Da, rosti Thal calm. Când eram tânăr și sângele meu clocotea la vederea ei, aș fi

îndrăznit orice.

— Sângele meu clocotește pentru Jura, răspunse ferm Rowan. Convoacă un Honorium. Thal dădu din cap afirmativ.

— Se va face, dar stai departe de ea. Nu lăsa pe nimeni să afle intenția ta de a o cuceri.

Tu nu știi ce furie vei stârni, dacă îl vei desconsidera pe fiul Britei. Am să spun că Honorium se ține pentru a demonstra intenția ta de a fi cinstit față de toate triburile. Toate triburile vor avea șansa să pună o regină pe tron. Acum, trebuie

să pleci. Trimite-l pe Siomun la mine, ca să pot anunța Honorium.

— Am crezut că poate ți-ar plăcea să îi vezi pe fiica și pe nepotul tău.

Ochii lui Thal se deschiseră mari.

— Lora? Fetița pe care am lăsat-o în

Anglia? E cu tine?

— Da, și și-a adus și fiul, pe Phillip. E un copil deștept.

— Nu atât de deștept, cum erai tu când erai copil, fac pariu... rosti Thal zâmbind. Da, trimite-i înăuntru, mă rog doar ca Lora să nu vrea un bărbat

nepotrivit.

Rowan zâmbi.

— Nu cred, deşi pare prinsă oarecum de Xante. Thal râse, până când începu să tuşească.

— Calul ăla de luptă? O, ar fi o pereche grozavă. N-a fost însurat niciodată şi o femeie ar trebui să fie teribil de

înflăcărată, pentru a înmuia bătrâna lui inimă.

— Dacă cineva poate face asta, Lora e aceea. Rowan se ridică, apoi dintr-un impuls ridică mâna tatălui său la buze și o sărută. Regret... regret că...

— Nu! rosti Thal

tăios. Fără regrete. Tu ești ceea ce m-am rugat în fiecare noapte să fii: nu faci parte din nici un trib. Ești un rege lanconian, care nu e credincios nici unui trib anume. Tu poți uni țara. Sper doar că vei avea o soție alături de tine... Nu, fără regrete.

Trimite-mi la mine fiica și pe băiatul ei.

— Da, tată, rosti Rowan și porni spre ieșire.

— Fiule, strigă Thal, spune-i lui Siomun să-ți facă rost de niște haine potrivite, ca să nu mai arăți atât de englez. Rowan dădu afirmativ

din cap și părăsi încăperea.

Afară, se sprijini de peretele întunecat din piatră și închise ochii, simțind enormitatea poverii pe care încrederea tatălui său i-o pusese pe umeri. Întotdeauna considerase că trebuie să fie regele

unei singure țări, dar acum descoperi că trebuia să unească șase triburi, care se urau între ele, șase triburi, care se jefuiau și se ucideau unele pe altele, fără nici un sentiment de vinovăție. Rămase o clipă să se roage lui Dumnezeu să-l

îndrumeze. Va face ce va putea mai bine și se baza pe Dumnezeu pentru ajutor. Și pe Jura, se gândi el deschizând ochii. Jura va fi acolo să-l ajute. Își croi drumul prin coridorul întunecos și se opri, când auzi vocea Lorei ridicându-se furioasă, urmată de

chicotitul profund al lui Xante.

— Dacă îmi daţi voie să intervin, rosti Rowan, tatăl nostru ar dori să te vadă, pe tine şi pe Philllip, iar tu Xante, ai putea să-mi găseşti pe cineva cu numele Siomun?

— Da, my lord, rosti

reverenţios Xante şi plecă.

— Întâi Siomun, şopti Rowan, apoi Jura. Şi îl urmă pe Xante fluierând.

Jura părăsi cu regret câmpul de instrucţie, dar tânărul care venise îi spusese că era chemată

de urgență. Părea ciudat că e nevoie de ea la grajduri, dar în ultima vreme totul era ciudat. De când Thal trimisese după fiul său englez, lumea ei se întorsese cu josul în sus. Acum trebuia să se ducă să vadă cine o voia, apoi trebuia să-l găsească pe

Geralt și să-i ofere orice reconfortare putea.

La grajduri era întuneric și nu se afla nimeni. Se gândi dezgustată că acum zernas puteau să atace și să câștige, din cauza dezorganizării irialilor.

— Hei? strigă ea dar nu-i răspunse nimeni.

Când suspiciunile ei începură să ia amploare, își scoase cuțitul și începu să înainteze încet de-a-lungul culoarului, cu spatele la boxele cailor.

Cu toate că fusese destul de prevăzătoare, nu fu pregătită pentru mâna care zvâcni din

umbră și i se apăsă pe gură. Un alt braţ puternic îi smulse cuţitul din mână și fu trasă în întunericul unei boxe.

Începu să se zbată, dar, ca și cum puterea ei nu însemna nimic, omul o răsuci în braţele lui și îi strânse trupul lipit de

el. Cu toate că nu putea să-i vadă faţa în întuneric, trupul ei îi spuse că e el.

Şi când gura lui se năpusti asupra gurii ei, răspunse cu toată pasiunea pe care o simţea. De ieri îşi tot spunea că reacţia ei faţă de străinul acela frumos

a fost o întâmplare, ceva ce nu putea să se mai întâmple din nou. De vină fusese timpul și locul. Era departe de Daire și, când îl văzuse pe bărbatul acela, amândoi erau pe jumătate goi. Nu era de mirare că reacționase așa cum a făcut-o. De

asemenea, minimalizase pasiunea pe care o simțise. Era normal să te simți minunat, sărutată de un bărbat care arăta așa bine.

Însă aproape că uitase toate acele senzații. Nu-și mai amintea modul în care se simțise în brațele bărbatului, felul în care

trupul ei s-a înmuiat și a vibrat la atingerea lui.

Acum însă, când el a ridicat capul, brațele ei i-au înconjurat gâtul, iar degetele i s-au încleștat în părul lui și ar fi vrut chiar mai mult de la el.

— Jura, șopti el și vocea păru că o străpunge. Vom fi

împreună, murmură el cu buzele lipite de ale ei. Deschise gura sub a lui, ca o floare ce se deschide în fața unei albine, ca să-i ia polenul. Împreună, însemna să facă dragoste și ea era gata pentru asta.

Nu se gândi la consecințe, sau unde se

aflau. După cât îi păsa ei, ar fi putut să fie chiar și în mijlocul unei săli de banchete.

Desfăcu puțin picioarele, își apăsă șoldurile pe ale lui și îl lăsă să o ridice, suportându-i greutatea.

— Iubito, șopti el sărutându-i flămând

gâtul, ca și cum încerca să-i devoreze pielea. Vom fi împreună, am aranjat deja asta.

— Da, murmură ea cu ochii închiși și cu capul dat pe spate. Împreună. Acum.

El se trase de lângă ea și o privi în față.

— Mă ispitești

grozav, mai mult decât aș fi crezut că e posibil. Jura, iubito, n-am știut că aș putea să simt așa ceva. Spune-mi că mă iubești. Lasă-mă să aud cuvintele. Ea nu se gândea la cuvinte; simțea doar. Îi simțea trupul lângă al ei, îi simțea coapsele mari și

tari presate de ale ei. Voia să-și lipească pielea de a lui, să-și împletească degetele cu ale lui, să-și simtă sânii pe părul de pe pieptul lui. Voia să-și plimbe mâinile, vârful degetelor, unghiile, pe el.

— Jura! suspină el și

își îngropa gura în a ei, așa de tare încât ea își pierdu echilibrul și se dădu înapoi, cu spinarea lipită de zidul de piatră al grajdului. El nu-i dădu drumul, ci continuă să o sărute, cu trupul aproape strivind-o, până când Jurei îi trecu prin minte că putea să moară

sub greutatea lui, totuși, în loc să încerce să se elibereze, îl trase și mai aproape.

Brusc, el îi dădu drumul și se depărta de ea, spre umbrele profunde din colțul grajdului.

— Pleacă, zise el cu asprime. Du-te, sau în

curând n-o să mai fi fecioară. Lasă-mă, Jura. Ea se îndreaptă apucându-se de pietrele din spatele ei, duritatea lor zgâriindu-i palmele. Inima îi palpita în gât și trupul părea că îi pulsează și se ondulează ca pe valuri. Pleacă de aici, înainte să te vadă

cineva, adăugă el. Mintea Jurei începu se funcţioneze din nou. Da, nimeni nu trebuia să o vadă. Se forţă să rămână dreaptă, cu toate că genunchii îi erau moi şi făcu câţiva paşi orbecăind şi sprijinindu-se de peretele grajdului. Jura! chemă el din nou.

Ea nu se întoarse. Mușchii ei erau prea slăbiți, prea topiți, pentru a face orice mișcare ce nu era strict necesară. Adu-ți aminte că ești a mea, continuă el. Nu-l lăsa pe fiul Britei să te atingă.

Ea dădu din cap, prea amețită pentru a

înțelege ce spunea el și își croi calea afară din grajd. Era încântată că picioarele își amintiseră drumul spre barăcile femeilor, pentru că mintea nu-i era plină de altceva, decât de el. Continuă să-și frece vârfurile degetelor, amintindu-și cum se

simțise când l-au atins.

— Jura, strigă cineva, dar ea nu răspunse. Jura! rosti tăios Cilean. Ce nu e în regulă cu tine? Unde ți-e cuțitul? De ce ai părul despletit? Ce sunt semnele alea de pe gâtul tău? Ai fost atacată? Jura îi adresă prietenei ei un zâmbet

strâmb.

— Sunt bine, șopti ea.

Încruntându-se, Cilean o luă de braț și o conduse cu forța în camera ei. Era o cameră spartană, doar cu cele necesare: un pat, o masă, un scaun, un lavoar și un dulap mare

pentru haine. Pe pereți atârnau arme, iar deasupra patului se afla o cruce creștină din lemn sculptat.

— Stai jos, porunci Cilean, împingând-o spre pat. Apoi udă o cârpă și o puse pe fruntea Jurei. Acum, spune-mi ce ți s-a

întâmplat. Jura începuse să-și revină.

— Eu... eu sunt în regulă. Nu mi s-a întâmplat nimic. Dădu cârpa la o parte. Mâinile încă îi tremurau, dar încet își revenea. Trebuia să stea departe de omul acela. Era ca o boală care o cuprindea –

o boală care va ajunge să o ucidă. Spune-mi ce noutăți ai, rosti mai departe. L-ai întâlnit pe pretendentul englez? Poate că ura ei față de englez ar putea să o facă să-și uite pasiunea. E așa de prost cum credem noi? Cilean era încă uluită de felul cum arăta

prietena ei.

— Nu e prost deloc. De fapt pare extraordinar de curajos. I s-a împotrivit singur lui Brocain. Jura zâmbi.

— Asta e ceva mai prostesc decât mi-am închipuit. Fără îndoială că ignoranța l-a protejat de data aceasta, dar n-o

să se mai întâmple. Trebuie să te duci la Thal, cât încă mai trăiește, și să-l rogi să te elibereze de căsătoria cu acest bărbat respingător. Cilean zâmbi în cunoștință de cauză.

— Nu e respingător. M-a sărutat și a fost foarte, foarte plăcut.

Jura îi adresă lui Cilean o privire grea.

— Își permite cam multe. Crede că noi femeile lanconiene putem fi suspecte în privința moralei? Cum îndrăznește să sărute o femeie-gardian, ca și cum ar fi o țărancă? Chiar când spunea asta,

Jura putea să simtă cum îi ia fața foc. Un bărbat a făcut mai mult decât a îndrăznit să o sărute, și în loc să se gândească la morală, aproape că s-a împerecheat cu el pe podeaua grajdului, printre paie și bălegar de cal.

— Are permisiunea

mea să-și permită ce dorește, rosti Cilean, apoi se întoarse. Dar nu o să se mai întâmple. Thal a convocat Honorium, ca să luptăm pentru noul rege.

— Un Honorium? rosti Jura neîncrezătoare, noutatea făcând-o să-i dea toată

atenția prietenei ei. Nu s-a întâmplat așa ceva de când sunt eu, și cred că nici de când trăiește Thal. Sări în picioare. Cum îndrăznește acest parvenit să declare așa ceva? E o insultă la adresa ta. E ca și cum ar spune că femeia aleasă pentru el nu e suficient

de bună. E un ticălos! E un laș, un mucos...

— Jura! rosti Cilean întorcându-se. Greșești în privința lui. Thal e cel care a convocat Honorium. Spune că fiul lui trebuie să fie regele tuturor lanconienilor și deci soția lui trebuie aleasă dintre toate

triburile. Rowan a făcut o faptă nobilă, când a fost de acord cu asta. Ce se întâmplă dacă o femeie zerna câștigă? Sau o ulten? întrebă ea, ultima întrebare demonstrându-i oroarea din voce. Nu mulți bărbați ar fi așa de nobili, încât să permită

o asemenea competiție. Nu s-a mai ținut un Honorium, de când regele Lorcan a câștigat-o pe regina Metta. Am auzit că era o brută de femeie, fără o jumătate de nas, dispărut într-o bătălie, și mai bătrână decât regele cu zece ani. Perechea nici n-a avut

copii. Prințul Rowan a fost de acord să se însoare cu câștigătoarea Honoriumului.

Jura se întoarse și rosti în tăcere o rugăciune pentru ajutor. De ce oare, toată lumea îl înzestra pe acest străin cu un caracter nobil?

— Fără îndoială că e

un ignorant, în privința a ceea ce e posibil să se întâmple. Te-a văzut și crede că toate luptătoarele lanconiene sunt ca tine. Sau, s-ar putea să fie un câine atât de docil, că face tot ce i se spune, fără să pună întrebări.

Râsul lui Cilean o

făcu pe Jura să se răsucească.

— Prinţul Rowan e orice, numai docil nu. Jura, trebuie să-l întâlneşti. Diseară e o petrecere. Vino şi am să i te recomand, să vezi şi tu însăţi cu ce seamănă.

Jura dădu frâu liber furiei.

— Nu o să-mi trădez fratele. Geralt trebuie să fie rege, iar acuma, tot ce am auzit despre acest englez mă face să fiu și mai sigură de asta. Du-te tu, sărbătorește-l și stai cu el, eu nu. Cineva trebuie să rămână aici, să vadă de teren și să-și ascută armele.

— Așa ca pe cuțitul tău? sublinie Cilean făcând un semn spre teaca goală.

— Eu... eu, era întuneric și am căzut, rosti Jura șovăind, cu sângele năpădindu-i obrajii, când își aminti iar de bărbatul de la grajd. Mă duc înapoi să-

mi găsesc cuțitul. Tu du-te la petrecere și ne vedem mâine dimineață. Jura părăsi repede camera lui Cilean, înainte ca aceasta să-i pună mai multe întrebări, privind cuțiul și semnele de pe gâtul ei, pe care i le făcuse omul acela.

Doar gândul la el făcu trupul Jurei să înceapă să se încălzească și fu fericită de întunecimea răcoroasă ce o izbi în față.

Cuțitul nu se afla la grajduri și ea știu, fără nici un dubiu, că el l-a luat. Se sprijini o clipă de un perete și închise

ochii, înjurându-se că a fost așa nebună. Îl întâlnise de două ori pe acest mocofan crud și îi căzuse în brațe, ca o femeie de stradă, deși nu-i știa nici numele, nici situația socială. După câte își dădea seama, era unul dintre robii care munceau în

oraș. Atâta doar că era curat și limba irial pe care o vobea, cu vocea aceea profundă și blândă, era perfect articulată, nu ca încercările de a vorbi, guturale, ale robilor străini.

Putea să-i provoace mari necazuri, se gândi

ea. Putea să folosească acel cuțit ca să o șantajeze. Cuțitul era marcat cu însemnele ei, cei doi lei fioroși, și lumea știa că era al ei. Putea să i-l arate lui Daire sau cum spusese el? — fiului Britei. Dacă Daire vedea cuțitul ei în posesia altui bărbat, se

vor ivi necazuri între vatelli și iriali.

— Nebună ce ești! se înjură ea cu voce tare. Ești o nebună și o proastă, cu fustă scurtă, care nu merită să fie gardian. Părăsi grajdurile continuând să se admonesteze.

CAPITOLUL 5

Jura nu dormi prea mult în noaptea aceea și, înainte de revărsatul zorilor, ciocănitul lui Geralt la ușă o făcu să-și pună pe ea tunica și pantalonii și să tragă zăvorul. Geralt umbla de colo-colo cu pași mari și furioși.

— L-ai văzut? întrebă el. L-a fermecat pe tatăl meu. Pentru că a deschis o poartă ruginită, tatăl meu îl crede în stare de orice. Ar fi trebuit să deschid eu poarta aceea, cu ani în urmă.

Jura, încă ameţită de nesomn, clipi spre fratele ei. Geralt era un

bărbat cu pielea tuciurie, dintr-un trib de bărbaţi cu piele tuciurie, cu părul negru până la umeri, cu sprâncene groase negre, care acum se întâlneau de încruntat ce era, şi cu buzele aproape negre strânse de mânie. Izbi cu pumnul în palmă.

— Deja vorbește pe străzi și pe... Se întrerupse, de parcă se sufoca din cauza cuvintelor. Vorbește despre târguri comerciale. Cum crede el că am supraviețuit noi lanconienii, împotriva celor care au încercat să ne invadeze? N-am

permis nimănui să intre nici vikingilor, nici hunilor și cu atât mai puțin viclenilor negustori. Cine știa dacă nu transportau o armată în căruțele lor? Și acum... acest uzurpator vrea să le deschidă granițele, în zece ani ne va mătura de aici. Geralt

făcu o pauză pentru a-și trage sufletul, dar nu-i permise Jurei să vorbească, îl deține pe fiul lui Brocain, continuă el, și îl protejează, de parcă ar fi propriul lui copil. Eu zic să spânzurăm cățelușul și, când Brocain va ataca, îl ucidem și pe el.

Zerna sunt inamicii noştri. Trebuie să ne protejăm de ei.

— Să deschidă graniţele? murmură Jura. N-am auzit de aşa ceva. Vom înceta să mai existăm. Vom fi înghiţiţi de invadatori. Era încă ceva pe lista de motive, ce se prelungea, pentru

care englezul nu trebuia să fie rege. Mintea lui Thal era la fel de bolnavă ca și trupul. Se uită la Geralt. În sfârșit, exista cineva care era de acord cu ea, cineva care nu-și închipuia că acest englez e văr de al doilea cu Dumnezeu.

— Da, dar Thal nu

vede așa. Am încercat să vorbesc cu el în dimineața asta, dar mi-a poruncit să ies afară. Geralt își înălță capul. Ai auzit de Honorium? Realizezi că am putea avea o regină străină? Aud că Brocain are fete. Ce se întâmplă dacă învinge una dintre ele?

Jura nu putea decât să se uite oripilată la fratele ei. La asta nu se gândise. Geralt veni să se aşeze pe pat lângă ea şi îi înconjură umerii cu braţul.

— Câştigarea competiţiei e în mâinile tale.

— Ale mele? întrebă

ea nedumerită.

— Trebuie să înlesnești ca Cilean să-l câștige pe omul acesta. Trebuie să te înscrii în Honorium și să lupți, așa cum n-ai luptat niciodată. Trebuie să le învingi pe toate participantele, până când rămâi tu împotriva

lui Cilean.

— Da, rosti Jura dând din cap. Cilean va lupta pentru el.

Geralt îi aruncă o privire scârbită.

— Se uită la omul ăsta cu ochi visători. Nu-l vede clar, nu poate auzi ce spune.

Imediat, Jura sări în

ajutorul prietenei ei.

— Cilean e gardian. Trebuie să vadă că e nebun.

— Dar e și femeie și se uită la el, de parcă ar fi o copiliță. Ridică o sprânceană.

L-ai văzut deja? Are pielea și părul deschise la culoare și unele femei

par prinse de el. Ele gândesc cu trupul, nu cu mintea. Se uită la ea de aproape. Și ea îl privi.

— Tu crezi că aș putea să fiu și eu una din femeile alea? întrebă ea cu tot dispreţul pe care-l simţea. Nu-mi pasă, chiar dacă e frumos ca zeul Naos, nu-

mi voi schimba părerea. Nu are dreptul să fie regele Lanconiei.

— Bine! rosti Geralt bătând-o pe spate, ca pe cineva din gărzile lui, ceea ce o făcu să păşească înainte. Tatăl meu îţi cere să vii la castel, să te prezinte acestui prinţ impostor.

Pe rege l-a durut că n-ai participat la petrecerea de aseară.

— Thal a fost? Era surprinsă.

— Nu putea să-și permită să-și piardă din ochi fiul englez. Geralt se întoarse pentru o clipă și Jura știu că încerca să-și ascundă

durerea, pricinuită de felul în care își arăta Thal iubirea pentru acest fiu, pe care nu-l văzuse de când era copil. Geralt își idolatriza tatăl, dar Thal nu avea o impresie destul bună despre el, pentru a-l face rege. Geralt se răsuci spre sora lui, deja mai

calm: trebuie să apărăm Lanconia. Indiferent ce face acest om pentru a ni se împotrivi, noi trebuie să ne apărăm țara, în cel mai bun mod și acționând pe lângă el. Nu putem permite unei regine provenită din alt trib să se înfiltreze în Escalon. Va aduce cu ea

slugi străine, care noaptea vor deschide porțile și vor mitui gărzile. Nu, trebuie să oprim asta, înainte de a începe. Trebuie să o punem pe Cilean pe tron. Crezi că ai putea să le învingi pe concurente?

— Da, sigur că pot,

zise ea – în acel moment fiind într-adevăr sigură că poate.

— Bine! Se ridică. Vino cu mine. Trebuie să-l întâlnești pe fiul tatălui meu.

Jura se strâmbă.

— Acum? înainte de micul dejun?

Simțindu-se ca și

cum ar fi fost condusă spre propria execuţie, termină în grabă îmbrăcatul şi-l urmă pe Geralt. Nu-şi bătu capul să se îmbrace cu fustă lungă.

În loc de aceasta îşi puse uniforma de gardian, formată din pantaloni, tunică şi cu

mantia mare albstră din lână pe un umăr. Ezită, dacă să ia cu ea teaca goală a cuțitului, apoi hotărî să și-o agațe la spate, ascunsă sub mantie.

Geralt se plânse că îi ia prea mult timp să se îmbrace, așa că smulse repede ușa și îl urmă.

Fratele ei nu fu destul de curtenitor, ca să meargă alături de ea, ci o luă înainte cu paşi mari. Jura se târî în urma lui, de parcă era o fetiţă care-l plictisise – ceea ce de fapt şi era.

O conduse pe câmpul de instrucţie al bărbaţilor, în capătul

căruia se aflau țintele pentru tir cu arcul. Jura se opri o clipă, să se uite la scena din fața ei. În umbra unui copac din stânga stătea lungit bătrânul Thal, sfrijit și cenușiu din cauza bolii, pe un pat acoperit cu un morman de perne. Nu-l văzuse niciodată pe

bărtrânul acesta dur acceptând ceva moale în viața lui, însă aici era înconjurat de perne de puf brodate, peste care se afla ceva ca o tapiserie. Pe un scaun de lângă el stătea o tânără frumoasă, cu părul bălai, îmbrăcată într-o rochie lungă, dintr-un fel de

material ce lucea și strălucea în lumină. Un băieţel, cu părul blond ca al mamei lui, stătea lângă scaunul ei. Toţi trei se uitau spre traseul de tir cu arcul, la spatele a doi bărbaţi. Unul dintre cei la care se uitau, Jura îşi dădu seama că e tânărul

captiv zerna, pentru că era îmbrăcat cu tunica distinctivă a acelui trib, cu dungi purpurii și roșii.

Jura nu-i dădu atenție, deoarece, cu spatele la ea, se afla o altă siluetă care-i atrase atenția. Pare la fel de înalt ca un lanconian, se

gândi în silă Jura, la fel de înalt ca unii dintre ei, dar mai solid. Gras, se gândi ea, acoperit de grăsime, din cauza vieţii trândave. Părul îi era retezat deasupra gulerului şi soarele îl poleia. Nu era chiar aşa de alb cum i se spusese, ci de culoarea aurului

vechi, iar pielea părea la fel de delicată ca a unei fete.

Dacă Jura nu fusese destul de furioasă înainte de a-l vedea, acuma trebuia să fie, pentru că purta tunica, pe care mama ei o brodase cu ani în urmă pentru Thal. Îi fusese

dată lui Thal, dar acum învelea umerii rotofei ai acestui om, astfel încât broderia somptuoasă albastru cu verde sublinia lățimea spatelui său. Mai jos de tunică se vedeau coapsele solide, musculoase, și ciubotele cu jartiere încrucișate strânse pe gambele lui

mari.

Jura oftă. Probabil că le înnebunea pe femei, dar pe ea nu o va înnebuni. Era obișnuită cu bărbații frumoși. Daire nu era destul de frumos, să o facă geloasă! își îndrepta umerii și înainta, pentru a-l saluta pe rege. În

timp ce Geralt se duse în mijlocul câmpului de instrucție, la oamenii lui.

Jura ura să-l vadă pe Thal, așa cum era el acum: slab și neajutorat, așteptând doar să moară. Însă niciodată nu i-ar fi spus asta. Întotdeauna, simțise o

animozitate față de el, dar din partea lui existase respect, însă oferit cu zgârcenie. Simțise întotdeauna că din vina lui avusese loc moartea prematură a ambilor ei părinți. Avea cinci ani când a fost dusă la orfelinat, apoi Thal a luat-o la curtea

lui. Ea avea nevoie să fie mângâiată și consolată, dar Thal i-a poruncit să înceteze să se mai smiorcăie și i-a dat să se joace cu o sabie. Apoi, când a împlinit șase ani, Daire a început să o învețe să tragă cu arcul și săgeata.

— Ai trimis după

mine? întrebă Jura privindu-l pe Thal. Expresia ei dădea de înțeles ce simțea în legătură cu moliciunea patului lui, iar la englezoaică refuză să se uite.

— A, Jura! rosti Thal zâmbind. Arăta ca un bătrân nefolositor, nu ca

marele războinic lanconian, care respinsese mii de invadatori. Ce zi frumoasă! Ai cunoscut-o pe fata mea? Jura nu-și schimbă expresia.

— Tu ai doar un singur copil, un fiu lanconian. O auzi pe englezoaică reținându-și

respirația și Jura își zâmbi sieși. Era bine să-i facă cineva pe acești intruși să înțeleagă că nu sunt doriți. Thal oftă și se lăsă pe spate între perne.

— O, Jura, de ce ești așa dură? Și aceștia sunt copiii mei, la fel ca Geralt. Se uită dincolo

de Jura și zâmbi, iar ea își dădu seama că se apropia fiul lui, englezul care voia tronul, iată pe cineva, care fără îndoială te va face să zâmbești.

Jura își îndreptă spatele, își încleșta maxilarul și se întoarse, să-l întâlnească pe omul pe care îl ura deja.

Șocul care o străbătu când îl văzu, îi făcu genunchii să se îndoaie. El întinse mâna și o prinse de braț, dar chiar și această atingere ușoară îi trimise fiori în trup. El! Cum putea să fie el bărbatul cu care avusese întâlnirile ei secrete? Cum de nu i-a

văzut părul auriu? apoi își aminti că, la prima lor întâlnire el avea părul ud și deci mai închis la culoare, iar întâlnirea de la grajduri se desfășurase în întuneric. Își smuci brațul din strânsoarea lui și reuși cumva să se întoarcă repede cu

spatele.

— V-aţi mai întâlnit şi înainte? întrebă Thal în cunoştinţă de cauză.

— Nu, reuşi Jura să spună

— Da, rosti Rowan odată cu ea. Jura stătea rigidă, cu spatele la el, refuzând să-l privească. Era prea aproape de ea

pentru a putea gândi, dar deja își dădea seama că fusese manipulată. El a crezut că, dacă va putea să o atragă de partea lui, poate că și Geralt și oamenii care îl urmau ca pe adevăratul prinț, se vor alătura uzurpatorului englez.

— Am avut onoarea

să o văd pe această doamnă, rosti Rowan din spatele Jurei. Dar, numai de departe. Spre oroarea Jurei, el își alunecă mâna pe spatele ei și o apucă de coadă.

— Și eu am auzit de tine, rosti politicoasă Lora, dar Jura nu o privi. Am auzit doar de

măiestria ta în luptă, dar nu și de frumusețea ta. Jura stătea dreaptă, uitându-se la cei trei din fața ei.

— Jura! zbieră Thal, apoi începu să tușească. Femeia Lora se aplecă spre el și, spre dezgustul Jurei, Thal nu numai că-i permise, ci părea că

dorește atenția ei blândă. Jura voia să plece de lângă Rowan, dar el încă o ținea cu putere de coadă. O să-mi tratezi copiii cu respect, continuă aspru Thal, cu gâtul iritat de tuse. O să-i mulțumești fiicei mele pentru complimentul ei, așa de

frumos.

Jura privi drept înainte și nu spuse nimic. Era dificil să se concentreze asupra lumii din jur, cu acest bărbat stând atât de aproape.

Când Thal încercă să se ridice din nou, Lora îl liniști.

— Te rog, tată, nu te mai enerva. Sunt sigură că Jura e obișnuită cu astfel de complimente. Rowan, scutierul și prizonierul tău se privesc, ca și cum ar vrea să se ucidă unul pe altul. Poate că ar trebui să te ocupi de ei.

Jura nu-l privi, dar îi

simți ezitarea. Se mișcă doar când se auzi izbitura oțelului pe oțel. În ciuda ei însăși, se întoarse să-l privească ducându-se spre cei doi băieți înalți, care încercau să se omoare. În unul din ei, Jura îl recunoscu pe tânărul care îi spusese că e

nevoie de ea la grajduri. Era englez. Pentru că îi transmisese mesajul în lanconiană, se întreba dacă nu cumva l-a memorat și apoi i l-a repetat ei pe de rost.

Se uită la Rowan păşind maiestuos pe teren, spre băieţi. Nu arăta nici frică nici

ezitare, când se băgă între cei doi tineri, cu săbiile sclipind furioase. Apoi Rowan își lipi palmele de pieptul fiecăruia și le făcu vânt cât colo. Băieții aterizară pe fund, într-un nor de praf.

— Oamenii mei nu se luptă unul cu altul, rosti

Rowan cu voce joasă, ce conținea mai multă amenințare, decât afirmație.

— Eu nu sunt omul tău, strigă Keon. Tatăl meu e Brocain și...

— Sunt stăpânul tău, interveni Rowan întrerupându-l. Nu ești zerna, ești lanconian și

eu sunt regele tău. Acum, duceți-vă amândoi și lustruiți-mi zalele.

Ridicându-se din praf, Montgomery gemu. Pentru a le curăța, zalele făcute din lanțuri trebuiau puse într-un sac de piele, peste ele turnat ulei și

apoi scuturate de către două persoane. Era ca și cum ai agita un pietroi, înainte și înapoi.

Thal chicoti de plăcere văzând felul în care a rezolvat fiul său disputa.

Jura se întoarse cu fața spre el.

— Indiferent câtă

plăcere îți face, scuipă ea cuvintele adresându-se bătrânului. Pretinde regatul, care nu îi e destinat. Se laudă că e regele tuturor lanconienilor, dar ca să fie așa, ar fi trebuit să declare război celorlalte triburi. O să-i ucidă pe Brocain și pe Brita? Dar

ce se întâmplă cu Marek și Yaine? Acum avem pace, dar nu vom mai avea, dacă omul acesta omoară doar pentru a-și alimenta vanitatea, ca să poată spune că e regele a mai multor triburi decât cel irial? Te implor nu ne lăsa ca rege pe acest fanfaron. Nu mai avem

nevoie de război între triburi. Fiecare trib își păzește propriile granițe. Dacă un trib e distrus, vom fi atacați de celelalte și nu vom mai exista. Te rog, te implor, toți te implorăm, dă-ne un rege care înțelege ce trebuie să facă.

Thal se uită la ea cu

fața aprinsă de mânie reținută, ceea ce făcu nevoia lui de a tuși atât de mare, încât nu mai putu să se stăpânească.

— Pleacă! strigă Lora ridicându-se în picioare și dominându-l pe Thal, ca o ursoaică protectoare. L-ai supărat destul.

Jura se răsuci pe călcâie, fără să se uite nici la stânga nici la dreapta, și părăsi câmpul de instrucție. Rowan se duse spre tatăl lui, dar ochii îi erau îndreptați spre spatele Jurei.

— Ești un prost, cârâi Thal spre fiul lui. Îți va

face viața un infern. Rowan zâmbi.

— În această privință, n-am de ales. Așa cum sunt eu destinat să fiu rege, așa va fi ea a mea.

— A ta? întrebă Lora. Ce se petrece? Rowan spune-mi că nu intenționezi o... o unire cu femeia asta. E dură,

fără minte, fără să-i pese de nimeni, decât de ea și nu are respect față de dreptul tău de a fi rege. Una peste alta, e nepotrivită să trăiască în casa noastră, cu atât mai puțin într-o poziție de onoare.

— Hmmm, fu tot ce îngână Rowan și se

întoarse spre poligonul de tir cu arcul.

În următoarele zile, Jura se antrena și mai dur, decât ar fi crezut cineva că e posibil. N-a participat la banchetele de bun venit, în onoarea concurentelor care soseau, nici nu a părăsit terenul, ca să le salute.

Se trezea înainte de revărsatul zorilor, alergând kilometri întregi, pe traseele întortochiate din afara zidurilor orașului. Sărea peste cursuri late de apă, mergea pe bușteni înguști, exersa aruncarea cu sulița și trăgea cu arcul și săgețile. Se

oprea doar atât cât să înfulece o hrană consistentă, apoi noaptea cădea lată, într-un somn adânc, fără vise.

— Jura, interveni Cilean în cea de a patra zi, încetinește ritmul. Vei fi prea obosită pentru a concura.

— Trebuie să fiu pregătită. Trebuie să câștig.

— Vrei să învingi? întrebă Cilean cu blândețe.

— A învinge înseamnă pentru mine să mă asigur că tu vei câștiga. El trebuie să aibă pe tron, alături de

el, pe cineva înțelept. Vanitatea și prostia lui sunt imense. Fără tine lângă el, mi-e teamă că va distruge Lanconia. Cilean se încruntă.

— Jura, nu sunt sigură că ai dreptate. Nu pare deloc vanitos. Se antrenează aproape la fel de mult ca tine și își

supraveghează oamenii toată ziua. E foarte cinstit și imparțial în aplanarea disputelor și e foarte amabil cu femeile care sosesc la Honorium. Se opri și râse. Îți amintești acum trei ani, când am dat peste grupul acela de vânători zerna? Tu și cu

mine eram singure și ei se opriseră să-și adape caii.

— Da, ne-am ascuns în tufișuri și i-am așteptat să plece.

— Îți amintești cine era conducătorul? Femeia aceea mare, cu fața brăzdată de cicatrice?

— Am auzit-o vorbind și am crezut că e bărbat.

— Da, fu de acord Cilean, despre ea e vorba. Numele ei e Mealla și a venit să încerce să câștige mâna lui Rowan. Jura zâmbi cu răutate.

— Așa ceva merită el.

Expresia i se schimbă. Dar nu noi, irialii. Cilean, tu trebuie să câștigi. Cilean se uită tăios la prietena ei.

— De ce îl urăști atât de mult? De când a deschis poarta, cea mai mare parte dintre noi vrem să-i dăm o șansă să-și arate

personalitatea.

— Da, se repezi Jura, toți doriți să uitați că nu aparține acestui loc, și că îi ia lui Geralt locul ce i se cuvine. Tu te uiți doar la aspectul lui frumos, și nu vezi trădarea din sufletul lui.

— N-am știut că tu îl cunoști așa bine

— Nu-l cunosc deloc, răspunse Jura și fu conștientă că fusese gata să se dea de gol. Prezența bărbatului o urmărea în fiecare minut, și dimineața, înainte de a se trezi pe deplin, îl căuta în patul ei. Nici nu vreau să-l cunosc. O să vorbim

toată ziua, sau ne antrenăm?

În timpul antrenamentelor, Jura întrecea pe toată lumea, la fiecare probă. Honorium va dura trei zile de întreceri lungi și grele, și concurentelor li se acordau puncte pentru ceea ce realizau.

La sfârșitul primei zile, o treime din cele înscrise, cu scorurile cele mai slabe, erau eliminate, o altă treime la sfârșitul celei de a doua zi, în cea de a treia, toate jocurile erau reluate, dar numai între primele două concurente. Cea care pierdea la fiecare dintre

întreceri era eliminată. Şi la sfârşitul zilei rămâneau doar două femei, iar câştigătoarea competiţiei finale, o luptă corp la corp cu prăjini din lemn, câşiga premiul, care acum se întâmpla să fie titlul de regină a Lanconiei. De două ori primi Jura

mesaje, că e nevoie urgentă de ea în locuri întunecoase și izolate, dar de ambele dăți refuză să apară. Probabil că el credea despre ea că e ușuratică, o pradă ușoară pentru dorințele lui. Căzuse de două ori sub vraja lui, dar nu va mai fi niciodată așa

proastă. Se întreba pe câte dintre celelalte femei le sedusese, în secret. De fiecare dată când vedea una dintre femei revenind din Escalon, fața ei se îmbujora, vocea i se îngroșa și ochii îi străluceau, întrebându-se dacă nu cumva și

aceasta fusese cu Rowan.

— Azi cine a fost aleasă să ajungă în patul lui? îi scăpă ei odată, în fața lui Cilean. Era udă de transpirație și mușchii o dureau, dar nu voia să se oprească din antrenament.

— Al lui? Al cui?

— Al fiului lui Thal,

desigur, rosti Jura strângând din buze. Despre cine altcineva vorbește toată lumea? De cine altcineva e obsedată Lanconia?

— Se pare că și tu, rosti gânditoare Cilean.

— Eu? Eu îl urăsc. Își aruncă sulița cu ferocitate și izbi ținta

exact în mijlocul roșu.

— Cum poți urî pe cineva, pe care l-ai întâlnit doar o singură dată. Trebuie să vii cu mine diseară, să vorbești cu el. Jura își recupera sulița.

— Asta e tot ce faci tu? Vorbești cu el? Fără îndoială că e la fel de

abstinent ca un sfânt, astfel încât nu-și oferă patul diverselor femei, în fiecare noapte.

— N-am auzit nici măcar o șoaptă despre ceea ce face el noaptea, în pat. Dacă are vreo femeie, e foarte discret în această privință. Dar, într-un fel, eu nu cred că

are. Cred că doarme singur, altfel toată lumea din oraș ar ști câte ceva. Fără îndoială că femeile alese s-ar lăuda.

— Cu ce să se laude? Cu un englez molâu...

— Molâu? râse Cilean. Rowan poate fi numit în multe feluri, dar molâu nu e unul

dintre ele. Trebuie să vii cu mine, să-l vezi antrenându-se. Când își scoate tunica și...

— N-am nici un chef să-i văd goliciunea, rosti ea cu ton ascuțit. Nu-ți exersezi săritura? Ești slabă la proba asta. Cilean își privi prietena un lung moment.

— Jura, fii atentă să nu protestezi prea mult, sau îi vei face pe oameni să creadă că adevărul e exact contrariul. Jura fu gata să răspundă, dar închise gura și își aruncă sulița cu o vigoare reînnoită.

Jura se antrenase din greu multe zile, încât nu

fu conștientă de pregătirile ce se făceau pentru Honorium. În afara zidurilor orașului fură montate scaune din lemn, unele dintre ele cu baldachin, pentru familia lui Thal și pentru conducătorii de triburi, care participau la întreceri. Fură pregătite

cantități uriașe de alimente, vaci și porci întregi, o mulțime de legume, coșuri cu pâine și butoiașe cu bere. În aceste zile, toți cei care participau la jocuri erau hrăniți pe cheltuiala lui Thal.

În zorii primei zile trebuia să aibă loc

parada concurentelor, care treceau pe sub privirile mulțimii nerăbdătoare, ce ovaționa și le îmbărbăta, apoi se opreau în fața locului unde se afla prințul Rowan.

Femeile se adunaseră pe terenul de antrenament al irialilor,

înaintea zorilor și Jura avu prima privire reală asupra competiției. Existau două femei din tribul ulten și Jura știa că veniseră doar pentru distracție și ocazia de a fura tot ce puteau. Erau niște femei mici, dar știa că sunt rapide și agile. Cum își mai rotesc ochii

mari și umezi, de la o persoană la alta, și zâmbesc într-un fel secret ce te înfurie, gândi ea. Mai erau și o jumătate de duzină de vatell, fiecare femeie purtând pe antebraț una din frumoasele brățări pe care le făceau vatellii. Aceste femei s-ar putea

să fie aprige luptătoare.

Existau și opt fearen și Jura și le alungă din minte. Pe cai oamenii acestui trib erau formidabili, dar erau ca niște pești pe uscat, când coborau din șa.

Nu venise nici o femeie poilen și nimeni nu se așteptase să vină.

Dacă întrecerea ar fi fost de memorare a poemelor epice, poilen ar fi câștigat, dar erau oameni care nu se băteau, dacă nu erau obligați – însă atunci erau de neînvins.

Celelalte cincizeci de femei erau zerna și irial. Participau toate femeile

din Garda Femeilor a tribului irial, chiar și antrenoarele, în speranța că vor câștiga mâna lui Rowan. Femeile zerna formau o priveliște de reținut: mari, musculoase, multe dintre ele cu frunțile brăzdate de cicatrice, datorate încăierărilor

dintre ele. Jura știa că ele vor fi singurul pericol, deoarece femeile irial puteau învinge la proba de viteză și agilitate, dar puține depășeau mușchii vânjoși zerna.

Cilean o înghionti pe Jura și îi făcu semn spre Mealla. Era cea mai

mare, cea mai bătrână, cea mai înspăimântătoare dintre zerna. Trompetele sunară și începu parada. Femeile se așezară într-o linie lungă în fața locurilor cu baldachin și Rowan, splendid într-o tunică de mătase verde cu desene lanconiene,

coborî treptele și se plimbă de-a lungul rândului, murmurând urări de succes fiecărei femei. Făcu o pauză îndelungată înaintea lui Mealla, privind-o în ochi. Vârful nasului ei fusese retezat într-o bătălie trecută. Cilean zâmbi, când el îi adresă

și Meallei urări de noroc, dar Jura nu. Când Rowan se opri în fața Jurei, ea nu se uită la el, ci privea fix undeva în dreapta capului său.

— Domnul fie cu tine, șopti el. Câteva minute mai târziu se auzi un strigăt și jocurile începură. Această primă

zi era ușoară și Jura se ținu în urmă, menajându-și forțele pentru zilele următoare. De tot ce avea nevoie era să se plaseze printre câștigătoarele fiecărei probe, pentru a putea concura în ziua următoare. Era întotdeauna printre

primele patru din fiecare probă și fiecare competiție, dar niciodată nu câștigase. În afară de asta, nu voia să le arate tuturor măiestria ei, în această primă zi. Mealla câștigă fiecare probă la care era înscrisă, chiar și alergarea, deși în ultimul

moment se folosise de un cot pentru a elimina o sportivă irial.

Habar n-avea Jura cât de mult l-au afectat pe Rowan punctele obţinute de femeia zerna. De fiecare dată când Mealla era declarată învingătoare, murea în sinea lui câte

puțin, până când, la sfârșitul zilei, arăta mai obosit decât concurentele.

Jura părăsi terenul încântată de probele zilei și se duse în barăcile femeilor, ca să facă baie și să se odihnească. La sfârșitul celei de a doua zi

rămăseseră doar șaisprezece femei, să concureze între ele în competițiile ultimei zile.

— Jura, rosti Cilean, indiferent cine e desemnat să lupte cu Mealla, va pierde.

— Poate că nu, rosti Jura, dar mințea. A doua zi dimineața devreme

concurentele erau trase la sorţi să vadă cine concurează cu cine, la fiecare probă. Aproape oricine putea să o bată pe Mealla la proba de viteză, dar la proba de lupte va elimina pe oricine. Poate că va fi aleasă altă femeie să concureze cu ea, şi

atunci va pierde.

— Mă îngrijorează doar dacă una dintre noi două ar avea ghinionul să concureze cu ea.

— Eu, rosti Jura repede. Ar putea să mă învingă, dar apoi tu vei putea să-ți folosești prăjina împotriva ei. Și va fi obosită după ce se

va bate cu mine. De asta pot să te asigur. Cilean nu zâmbi.

— Vino cu mine, vreau să merg în oraş.

— De ce? întrebă tăios Jura. Nu există nimic în oraş pentru noi şi avem nevoie de odihnă.

— Mă întâlnesc cu

prințul Rowan, rosti Cilean calmă, în ciuda ei însăși, Jura se simți furioasă.

— Da? Cere deja să simtă gustul a ceea ce trebuie să fie a lui? Le-a dus în patul lui și pe alte concurente? Poate și pe Mealla?

— Încetează odată!

porunci Cilean. De când a venit el, te-ai schimbat. Nu, nu plănuiesc să-mi petrec noaptea cu el. Dacă vrei să știi, Daire a aranjat întâlnirea.

— Daire? întrebă Jura înspăimântată.

— Ai fost așa de ocupată cu

antrenamentul, că n-ai avut timp să-ți vezi pretendentul, dar eu nu sunt așa. Rowan este pretendentul meu, cel puțin așa cred, și vreau să-l văd, ca să poată să-mi ureze noroc, între patru ochi. M-am gândit că poate ți-ar plăcea să vii și tu cu mine, să-l

vezi pe Daire.

— Da, murmură Jura, desigur. Nu se gândise la Daire de zile întregi. Mi-ar plăcea foarte mult să-l văd.

Terenul din afara zidurilor oraşului şi toată aria din interiorul zidurilor străluceau ca ziua, de sute de torţe ce

l u m i n a u scene cu oameni beţi, care dansau şi ţopăiau ca să sărbătorească. Atât de mulţi oameni le pleznră pe Jura şi pe Cilean pe spate, încât Jura se hotărî să-şi scoată cuţitul, dar nu dădu decât peste teaca goală.

Rowan le aştepta în

umbra castelului de piatră al lui Thal. Aștepta de ceva vreme și pietrele de care se sprijinise i-au provocat dureri de spate, însă ar fi așteptat zile întregi, dacă asta ar fi însemnt să fie o clipă singur cu Jura. Ea se prefăcu mai bine decât el, că nu se

cunosc. La începutul jocurilor, fusese aproape încântat că ea nu se uita la el, deoarece astfel s-ar fi putut să uite de el.

Și, pe măsură ce competițiile se desfășurau, ea devenind a doua, a treia, chiar a patra, el începu să se îndoiască de faptul că ar

putea să câștige până la urmă. Îi ceruse nervos lui Daire să-l asigure din nou de măiestria Jurei ca gardian. La sfârșitul celei de a doua zile știu că nu mai putea să fie prudent și că trebuia să riște o întâlnire cu ea, așa că îl rugă pe Daire să o aranjeze. Acuma,

stătea așteptând-o. Jura îi simți prezența, înainte să-l vadă.

— Aici este se adresă ea lui Cilean cu voce sugrumată, apoi văzu cum Cilean înaintează spre umbra lui și brațul lui mare țâșni și o apucă. Mâna Jurei se strânse într-un pumn.

Deci era adevărat, Cilean era una dintre cele multe. Acest satir bătrân și excitat le apuca și le scotocea pe toate femeile, i-a spus el oare de iubirea lui pentru ea? Toată lumea spunea că se antrena din greu, dar dacă petrecea așa de mult timp ascunzându-

se pe la grajduri și sărutând femeile, cât de mult timp a avut pentru antrenamente?

— Ești Cilean, îl auzi ea pe Rowan spunând și amândoi ieșiră la lumină, în timp ce Jura făcu un pas în umbră.

— Nu ți-a spus Daire că trebuie să ne

întâlnim? întrebă Cilean.

— A spus că va trebui să mă întâlnesc cu cineva... Da, da, desigur, mi-a spus. Ești singură? Jura îl văzu cercetând întunericul.

— Și Jura e cu mine. Am venit să ne urezi noroc, între patru ochi.

Privirea lui cercetă umbra, apoi se opri asupra Jurei, cu toate că era sigură că nu putea să o vadă.

— Jura, rosti el și întinse mâna după ea. Jura nu se mișcă.

— Rowan, chemă Cilean, când el se îndreptă spre Jura.

Rowan continuă să meargă, cu mâna întinsă.

— Pot să-ți dau un sărut, să-ți poarte noroc? întrebă el blând. Ea își reveni.

— Ai sărutat destul pentru noaptea asta, scuipă ea cuvintele.

Apoi, când el chicoti,

ea se înfurie.

— Am ceva ce-ți aparține, rosti el și scoase cuțitul. Ea i-l smulse din mână, cu grijă să nu-i atingă vârful degetelor. Nu-mi mulțumești că ți-l returnez?

Jura fu brusc conștientă că Cilean se

afla în spatele lui, și asculta atentă schimbul de cuvinte.

— Trebuie să plec, rosti ea. Rămâi și urează-i noroc lui Cilean. Se întoarse și zbură de lângă cei doi. Era oarbă de mânie și nu-l văzu, nici nu-l auzi pe Daire, până când nu

o prinse. Crezând că e Rowan, se zbătu înnebunită, până când realiză că Daire era cel care o imobilizase.

— Ți-a făcut cineva rău? întrebă el cu furie în glas. De ce fugi așa? Se agăță de el. Nimeni nu le dădu nici cea mai mică atenție, pentru că

multe cupluri băute se îmbrățișau și zgomotul cântecelor și al certurilor era asurzitor. Vino, adăugă Daire și o conduse mai departe, sub șopronul unui potcovar. Era mai liniște, cu doar un cal drept companie. Ce s-a întâmplat? Ea își aruncă

braţele în jurul gâtului lui.

— Nimic. Absolut nimic, ţine-mă doar în braţe, sărută-mă. El o sărută, dar nu putu să i-l scoată pe Rowan din minte. Mâine Cilean va câştiga şi se va mărita cu englezul ăsta. Am putea să ne căsătorim şi noi

mâine, continuă ea.

Daire se încruntă.

— De ce acest interes brusc pentru mine și sărutările mele? De ce te porți ca o femeie? Ea îl împinse.

— Dar sunt femeie. Pentru că nu mă îmbrac ca fiica englezoaică a lui Thal, nu înseamnă că

sunt mai puțin femeie.

— Te cunosc, Jura. Te cunosc de când erai copil. Emoțiile nu-ți stăpânesc mintea.

— Până acum n-ai dovedit-o, țipă ea, apoi se depărta de el și începu să fugă înapoi la barăci. Cilean o aștepta și era foarte, foarte

supărată.

— Ai plănuit să câștigi pentru tine, nu-i așa? rosti ea cu furie controlată. M-a sărutat, dar a crezut că eram tu. Pe la spatele meu l-ai atras și pe mine m-ai mințit. N-ai fost niciodată prietena mea. Prietenia noastră nu e

nimic altceva decât o minciună. Cilean ieși din cameră trântind ușa și lăsând-o pe Jura singură și tremurând. El a făcut asta. De când a venit în Lanconia, totul în viața ei s-a schimbat. Thal o ura, Cilean o ura, Daire o suspecta.

Singurul mod de a le

dovedi tuturor că nu era o trădătoare era să se asigure că mâine Cilean va câștiga. Cilean va câștiga, iar Jura va scăpa de Rowan. Se va putea mărita cu Daire, care nopțile o va ține atât de ocupată, încât nu se va mai gândi la alt bărbat. Atracția ei față de

Rowan era doar fizică, lucru ce nu era de mirare, pentru că era o virgină de optsprezece ani. Ea avea nevoie să aibă în pat alături de ea un bărbat puternic, sănătos și astfel va putea să-l uite pe acest englez molâu.

Molâu, se gândi ea.

Dacă era moale, ea n-ar fi dat de necazul prin care trecea.

În timp ce se schimba pentru culcare, se hotărî să lupte până la moarte, dacă era nevoie, pentru a câștiga pentru Cilean. Ea și Cilean vor concura la prăjini și în momentul în care Cilean își va

ridica prăjina, Jura va cădea învinsă, pierzând astfel în fața ei. Mâine, pe vremea aceasta, Cilean va fi din nou prietena ei, iar Daire soțul ei. Mâine, pe vremea aceasta, nu va mai fi fecioară.

CAPITOLUL 6

Dimineața, Cilean părea obosită și refuză să vorbească cu Jura. Aceasta încercase să o asigure din nou de prietenia ei, dar Cilean îi întoarse spatele.

Femeile sosiră în marș pe teren și Jura simți cum îi pulsează

sângele de furie. Mai bine să-i fie smulse brațele din umeri, decât să piardă vreo probă.

Avu loc tragerea la sorți și, spre oroarea ei, la proba de lupte Cilean căzu cu Mealla. Celelalte concurente fură vizibil ușurate, în special pentru că Mealla părea

că nu realizează că întrecerile acestea erau un fel de joacă. Ea concura ca să câștige. Jura încercă să-i șoptească lui Cilean cuvinte de încurajare, dar aceasta o privi fix.

— Ar trebui să-ți facă plăcere. Acuma tu vei fi regină. Ai intenția să-l

otrăvești pe Rowan și să dai tronul fratelui tău? Sau ce vrei tu e însuși Rowan? Jura își îndreptă spatele.

— Dacă nu poți să învingi o zerna, nu meriți să fii regină. Apoi plecă din fața mâniei lui Cilean. În această ultimă zi, trebuia să învingă

doar de trei ori, ultima probă fiind împotriva lui Cilean – dacă aceasta câștiga la lupte. Dacă pierdea, Jura trebuia să concureze cu Mealla și știa că, indiferent dacă ar fi câștigat sau ar fi pierdut, rezultatul meciului nu-i va plăcea. Ori ea va deveni soția lui

Rowan, ori Mealla va deveni regină. Cilean trebuia să învingă.

Jura câștiga cu ușurință primele trei probe. Alergă mai repede decât una din antrenoarele irial, apoi reuși să trimită șase săgeți chiar în mijlocul țintei și o bătu pe o fată

fearen, care surprinzător ajunsese în finale. Cea de a treia probă era mai grea: trebuia să sară o ștachetă așezată sus, deasupra terenului. Reuși, dar cu greu. Și aproape izbucni în plâns de ușurare, când femeia zerna, mai grea, dădu ștacheta jos și pierdu

întrecerea...

Acum, tot ce rămăsese era proba lui Cilean cu Mealla, apoi Jura trebuia să lupte cu cea care câștiga.

Meciul dintre Cilean și Mealla începuse deja și mulțimea știa că aceasta e cea mai serioasă probă. După

cum arătau cele două femei, aveai impresia că un vultur lupta cu un colibri. Mealla o depășea pe Cilean în greutate cu mult și principala apărare a lui Cilean consta în inteligență, viteză și agilitate – nici una din aceste calități neînsemnând prea mult,

când un stejar te înconjoară cu crengile lui și te zdrobește. Jura se alătură liniei de concurente înșirate de-a lungul împrejmuirii din zid și privi întâlnirea. Nu striga încurajări precum celelalte, ci se ruga cu calm, din toată ființa ei.

Mealla își înfășură brațele uriașe în jurul coastelor lui Cilean și strânse.

— Trișează! șopti Jura. Leagă-te de punctele ei slabe. Nu o lăsa să te bată. Ar fi vrut ca aceste cuvinte să ajungă la prietena ei și Cilean păru că într-

adevăr le auzi, pentru că își apăsă degetele mari pe gâtul Meallei și durerea o făcu pe uriașa femeie să-i dea drumul.

Jura dădu și ea drumul aerului din piept, când cele două concurente își dădură ocol una alteia. Involuntar, se uită în

sus, la spectatori, și-l văzu pe Rowan privind-o. Expresia lui era de profund interes. În spatele lui, Daire o privea la rândul lui. Ea își întoarse ochii la meci.

Mealla o aruncă pe Cilean la pământ și fu gata să sară pe ea, dar

Cilean fu mai rapidă și se rostogoli într-o parte, așa că Mealla căzu în gol, pe terenul tare. Brusc, Cilean fu deasupra ei, cuprinzându-i gâtul cu brațul.

Lipsa de agilitate a Meallei se întoarse împotriva ei, când nu

putu să o ajungă pe Cilean și să o împingă de pe ea. Era prinsă în cursă.

Cilean o ținu țintuită la pământ pe Mealla mult timp, până când mulțimea începu să strige.

— Forfet! Forfet! După o perioadă de

agonie pentru Cilean, Mealla pierdu meciul.

Cilean se ridică, dar fața ei nu era triumfătoare. Era pur și simplu cenușie de durere și epuizare și ridică doar un braț, în semn de victorie, ținându-și celălalt braț lipit de ea. Jura știa că

prietena ei e rănită și alergă la ea, să vadă cât de mare era răul.

— Liniște! ordonă Jura, când Cilean începu să protesteze. Sprijină-te de mine și nu lăsa mulțimea să vadă că te sprijini. Cât de rău ești rănită?

— Cel puțin trei

coaste rupte, rosti cu calm și cu voce nesigură Cilean. Să-ți cedez meciul?

— Nu, vom începe imediat proba. Eu voi pierde în câteva clipe. Dacă te vei odihni puțin, nu vei putea să te mai ridici. Acuma, întoarce-te, zâmbește și fă cu

mâna mulțimii. Mă întorc foarte repede.

Inima Jurei palpita sălbatic, când își luă prăjina pregătindu-se pentru „lupta” cu Cilean. Nu intenționa să încerce să facă să arate bine lupta. Tot ce voia era să termine odată cu asta, prietena ei să fie

declarată câștigătoare, apoi în sfârșit să scape ca englezul să o mai ia în brațe.

Ea și Cilean mărșăluiră spre centrul terenului umăr la umăr.

— Când se dă startul, ridică prăjina și dă-mi una în cap, șopti Jura. Voi cădea și tu vei fi

declarată învingătoare. Fă-o repede. Nu risca să-ți intre o coastă în plămâni. M-ai înțeles?

Cilean dădu afirmativ din cap. Aproape că nu mai avea nici urmă de culoare în obraji. Cele două femei se așezară față în față, în mijlocul terenului. Mulțimea era

acum tăcută, pentru că aceasta era întâlnirea decisivă.

Trompetele fură ridicate, se dădu semnalul și meciul începu.

Jura se dădu spre stânga.

— Lovește-mă, șopti ea. Cilean stătea doar

nemișcată, cu ochii sticloși din cauza durerii. Pe sub piele, rănile deveniseră purpurii. Lovește-mă! repetă Jura începând să-i dea ocol. Gândește-te la prețiosul tău Rowan. Ca să-l ai, tot ce trebuie să faci este să mă lovești o dată. Sau vrei să-l am

eu? Mă vrei pe mine în patul lui, să-l ating, să-l mângâi?

Cilean ridică prăjina spre dreapta, pentru lovitură, iar Jura, instinctiv și datorită anilor de antrenamente, ridică și ea prăjina să se apere. Reverberațiile izbiturii prăjinilor o

șocară pe Cilean și mâna ei căzu, când prăjina Jurei îi atinse ușor tâmpla. Era prea mult pentru trupul ei zdrobit. Își pierdu cunoștința, cu trupul adunat grămadă la picioarele Jurei.

Pentru o clipă fu liniște, în timp ce Jura și mulțimea se uitau

prostiți la corpul inert al lui Cilean. Apoi Jura căzu în genunchi, exact când mulțimea începu să intoneze:

— Jura, Jura, Jura.

— Cilean, strigă Jura dincolo de zgomot. Trezește-te! Trebuie să învingi. Începu să o pleznească pe prietena

ei peste față, dar Cilean era moartă pentru omenire. Cilean! strigă Jura disperată, iar și iar.

Mulțimea ajunse până la ele și începu să o tragă pe Jura de lângă Cilean.

— Nu, nu, țipă ea. A leșinat doar. Meciul n-a avut loc. Cilean nu a trișat. Eu n-am câștigat.

Cilean e câștigătoarea. Cilean, trezește-te și spune-le.

Nimeni nu o auzi, când fu ridicată pe umerii bărbaţilor. Antrenoarele irial alergară la Cilean, pentru a o proteja de picioarele ce o puteau strivi și se uitară după

Jura, care era dusă de acolo. Cu toţii jubilau, pentru că învinsese o irial.

Jura continua să ţipe şi să implore, încercând tot ce putea ca să scape din mâinile bărbaţilor care o cărau, dar era tratată ca un sac cu grăunţe şi i se dădea tot

atâta atenție. Zgomotul veseliei era prea mare, ca să poată fi auzită.

În momentul în care ajunseră la zidul orașului, turbă. Nu putea să facă pe nimeni să înțeleagă? Cilean a câștigat, nu ea. Cilean trebuia să fie regină.

Călare pe cai, dincolo

de porți, se aflau Daire și fiica lui Thal, Lora. Ambii se încruntau la ea.

— Nu am câștigat eu, îi strigă ea lui Daire, dar nici măcar ea nu-și auzi propriile vorbe, din cauza zgomotului, încercă să coboare și să alerge la Daire, dar

mâinile de pe trupul ei o ţineau strâns.

Când ajunseră la zidul interior şi la bătrânul castel de piatră al lui Thal, era buimacă şi tăcută. Asta nu i se întâmpla cu adevărat. Era un coşmar.

Thal stătea în uşă, sprijinit de Xante.

Ridică o mână slabă și încet-încet mulțimea se potoli.

— Bun sosit, fata mea, rosti el. Camera nupțială te așteaptă.

— Nu! țipă Jura în liniștea deplină. Cilean a câștigat. Eu...

Fața lui Thal deveni din ce în ce mai

furioasă, dar Xante fu cel care o întrerupse. Vocea lui bubui:

— Umilința și loialitatea sunt calități frumoase pentru o regină.

La aceste cuvinte, mulțimea izbucni în urale și o cără pe Jura în castel, unde o așteptau

un preot și prințul Rowan.

Englezul stătea privind-o radios, ca un idiot, în timp ce Jura încerca să se protejeze de mâinile care îi scotoceau trupul, în timp ce o lăsau jos. Nu i s-a dat timp să facă o baie sau să se schimbe,

ci fu depusă alături de uzurpatorul englez, iar preotul începu ceremonia de nuntă. Voia să-i spună nu englezului, voia să-i spună că nu avea nici un drept să se afle în ţara ei, dar apoi se uită la mulţimea din jur. Erau extrem de surescitaţi.

Băuseră timp de trei zile și acum voiau să vadă sfârșitul normal al festivităților.

Preotul se uita la Jura și încet, toți ochii se întoarseră spre ea, iar ea înghiți în sec. Acum era momentul hotărâtor. Dacă se răsucea și pleca acum, consecințele ar

putea fi mari. Diversele triburi ar fi putut să spună că întrecerea a fost o farsă – și dacă acest bărbat, Rowan, trebuia să-i conducă, nu va putea să o facă niciodată, dacă o femeie l-ar refuza în fața altarului. Ar râde de el. Ea concurase și avusese

norocul să învingă.

— Jura, rosti Rowan încet de lângă ea. Mă vrei sau nu?

Se întoarse să se uite la el și ochii aceia profunzi, de un albastru insondabil, păreau că citesc în sufletul ei. Se întoarse spre preot.

— Îl iau de bărbat pe

omul acesta, șopti ea printre buzele uscate.

Se ridicară urale asurzitoare și Jura nu mai auzi ce spuse în continuare preotul. Rowan se întoarse spre ea și o luă în brațe. Îi șopti ceva, dar ea nu putu să-l audă și, când el încercă să o sărute,

întoarse capul. Mișcarea ei se pare că a plăcut mulțimii.

— Prinț sau nu, va trebui să o învingi, strigă cineva.

Jura folosi prilejul pentru a se smulge de lângă bărbatul, care acum era soțul ei, și își croi drum prin mulțime,

spre o ușă laterală. Mulțimea râdea, dar ei nu-i păsa. Trebuia să plece și să-i găsească pe Daire și pe Cilean și să vorbească cu ei.

— Ești un prost, Rowan, îi strigă Lora fratelui ei. Mai este încă timp, poți să o repudiezi, înlătur-o,

înainte să intri cu ea în pat.

Rowan mânca, așa cum făcea de o oră. În ultimile trei zile urmărise jocurile prea concentrat pentru a putea să mănânce. Singurul lui interes fusese ca Jura să câștige și n-a fost în stare să

mănânce de grijă că n-o să reușească.

— Pe Jura o vreau, rosti el cu gura plină.

— Da, dar ea te vrea? Unde e acuma? De ce a fugit departe de tine? De ce nu ești împreună cu proaspăta ta soție? Rowan luă o înghițitură zdravănă de bere.

— Trebuie că se ocupă de treburi femeieşti, indiferent care sunt alea. Poate că vrea să facă baie şi să-şi pună o rochie frumoasă. Ce fac cele mai multe mirese în ziua nunţii?

De frustrare, Lora îşi duse pumnii la tâmple. Afară se putea auzi zarva

chefliilor.

— Rowan, rosti ea cât de calmă putu, ai fost întotdeauna un bărbat sensibil. Ai studiat din greu, ca să înveți totul despre Lanconia. Mi-ai spus cât de mare este responsabilitatea ta față de această țară, și acum riști totul și eu nu

înțeleg de ce. Ai fost întotdeauna foarte selectiv în privința femeilor. Când frumoasa aceea de lady Jane Whitton ne-a vizitat anul trecut, toți ceilalți bărbați nu au putut să vadă altceva la ea decât frumusețe, pe când tu ai spus că e o viperă și,

până la urmă, s-a dovedit că ai avut dreptate. Atunci de ce te-a fermecat această Jura? Nu e la fel de frumoasă ca lady Jane.

— Jura e mai frumoasă decât o mie de lady Jane. Se uită spre o farfurie cu tarte de fructe.

— Nu e! strigă Lora. Este sora unui om, căruia i-ar plăcea să te vadă mort. Iei cu tine în pat un dușman. Ar putea să-ți taie gâtul la noapte.

— Lora, te rog calmează-te. Uite, ia o tartă cu cireșe. Ridică ochii la sora lui și văzu

că era foarte serioasă în mânia ei. În regulă, rosti el împingându-și scaunul. Poate că am fost puțin cam pripit, dar uneori cineva știe când are dreptate. Am știut că e a mea, din momentul în care am văzut-o. Lora se așează vizavi de el.

— Ce știi tu despre ea? în afară de sărutări, în afară de frumusețe, ce știi despre ea?

— Tot ce am nevoie să știu. Lora oftă.

— Lasă-mă să-ți spun eu câte ceva despre această Jura, pentru că am considerat de datoria mea să aflu totul

despre ea. E sora loială și iubitoare a unui om, care îți vrea tronul – și singurul mod de a-l obține este omorându-te. N-a avut intenția să câștige Honorium de astăzi. Se știe printre femeile din gardă că Jura intenționa să o ajute pe Cilean să învingă. Dacă

te-ai fi uitat cu ochii deschişi la meciul dintre Jura şi Cilean, ai fi văzut că Cilean n-a fost lovită, a leşinat. Acum zace în baraca femeilor cu un umăr dizlocat. E o minune că a fost în stare să stea pe propriile picioare, după proba de lupte. Rowan o privea cu

o expresie depărtată și Lora știa că nu îi făcuse nici o impresie. Și apoi mai există și iubitul ei, adăugă încet Lora. Pleoapele lui Rowan se lăsară puțin peste ochi.

— Fiul Britei.

— Da, fiul Britei, Daire.

— Daire? întrebă

Rowan. Dar Daire e...

— Prietenul tău? Așa credeai tu, că e prietenul tău. I-ai mărturisit dragostea ta pentru Jura? Nu ți-a spus nimic despre faptul că sunt logodiți de ani de zile? Rowan se încruntă și Lora spera că în sfârșit o asculta. Jura e dușmanca

ta, continuă ea. Vrea să pleci din Lanconia. Intenționa să aranjeze ca Cilean să se mărite cu tine și cred că i-a spus preotului da, pentru că a realizat că poate să se apropie mai mult de tine, dacă devine soția ta. O, Rowan, te implor, ascultă-mă. Mi-e teamă

pentru viața ta. O soție e așa de apropiată de bărbat. Poate să te otrăvească, sau să te înjunghie și să dea vina pe altcineva. Și tu ești așa de orbit de ea, că te-ar putea determina să faci lucruri pe care nu le faci de obicei. Uite cum ai convocat Honorium,

pentru a o obține. Biata, dulcea, draga de Cilean zace acum zdrobită, pentru că tu ai vrut-o pe această femeie. Cine altcineva va mai vărsa sânge, din cauza pasiunii tale pentru ea? Nu-i place de Phillip și nici de mine. Ce vei face dacă dă ordin să te

părăsim?

— Încetează! porunci Rowan. Se ridică și începu să se plimbe încoace și încolo. Era așa de mult adevăr în ceea ce spunea Lora! Știa că Jura are putere asupra lui, dar nu s-a gândit cum ar putea să folosească această

putere. Nu pot să cred că îmi vrea moartea, rosti încet. Simte pentru mine, exact ceea ce simt eu pentru ea. Îndoiala, gândi el, se pare că îndoiala îl bântuise toată viața. Dar despre Jura nu avea nici o îndoială. Dragostea Jurei pentru el și a lui pentru ea era

singurul lucru sigur, pe care-l întâlnise de când trecuse hotarele Lanconiei. Lora se strâmbă.

— Rowan, sunt femeie și știu ce ușor pot fi păcăliți bărbații. Fiecare bărbat crede că el e cel mai bun dintre toți, crede că e singurul

pe care-l iubește o femeie. Dar această Jura îl iubește pe Daire și pe fratele ei, și s-a măritat cu tine pentru ei. Te va înlătura din calea lor și odată ce tu ești mort, se va mărita cu iubitul ei Daire, iar Geralt va fi rege.

— Nu te cred, rosti

cu violență Rowan. Femeii... îi pasă de mine.

— Atunci, unde e? strigă Lora. De ce nu e aici, cu tine? E cu iubitul ei, te asigur, întocmind planuri cum să procedeze cu tine.

Rowan se uită o clipă la sora lui și ceva din ceața din creierul lui

începu să se risipească. Dacă ceea ce spunea Lora era adevărat...

— Unde e? întrebă el încet.

— Nu știu, răspunse Lora. L-am trimis pe Montgomery să o caute, dar n-a văzut-o. Daire se învârtea dincolo de zidurile orașului, când

Jura a fost adusă înăuntru. Probabil că s-a dus la el. Rowan își aminti luminișul răcoros și liniștit, unde a văzut-o pe Jura prima oară. Poate că acolo s-a dus. Se întoarse spre ușă. Unde te duci? întrebă Lora neliniștită. Ochii lui Rowan erau reci,

când se uită la ea.

— Mă duc să-mi găsesc nevasta.

— Și dacă e cu Daire? șopti Lora.

— Nu va fi, rosti cu răceală și părăsi încăperea. Lora rămase o clipă locului, apoi se gândi la ce ar fi putut să se întâmple dacă Rowan

o va găsi pe femeia pe care o iubește în brațele altui bărbat. Ieși în fugă din cameră pentru a-l căuta pe Xante. Acesta va ști ce e de făcut.

— Nebun băgăcios, zise Xante când Lora i-a spus câte ceva din ceea ce-i spusese lui Rowan. Își înșeuă calul. Jura nu e

asasină și e fecioară, continuă el. Nu s-a culcat cu Daire. N-ar fi trebuit să-i spui lui Rowan toate astea și să-l faci să se îndoiască de ea.

— E fratele meu și trebuia să-l previn.

— Așa cum e și Geralt fratele Jurei, dar

nu l-ar otrăvi pe Rowan, mai mult decât l-ai otrăvi tu pe Geralt.

— Nu cunoşti femeile, cum le cunosc eu, rosti Lora înţepată.

— Nu, dar o cunosc pe Jura. Se opri şi se uită la Lora, care stătea pe loc şi-şi muşca buzele de îngrijorare. Îşi ajusta

șaua. L-ai iubit pe bărbatul cu care te-ai măritat, la fel de mult cum îl iubești pe Rowan? o întrebă el. Ea fu surprinsă.

— Da, răspunse. Xante nu mai comentă, ci se săltă în șa.

— Am idee unde s-a dus Jura. Femeile

vânează uneori pe acolo. Se uită în jos la ea. Du-te înăuntru. Am să-l protejez pe fratele tău de îndoieli.

Lui Rowan i se învârtea capul de la imaginile pe care Lora i le vârâse în minte. De la prima lui întâlnire cu Jura a știut că o iubește.

Nici o altă femeie nu l-a impresionat așa cum o făcuse ea, asta era în mod cert dragoste. Dar oare și ea simțea la fel? își închipuise că da, dar a spus-o vreodată? Când încercă să-și aducă aminte cele trei întâlniri cu ea, rapide și furtunoase, nu putu să-

și amintească să fi spus prea multe – cel puțin nu în cuvinte.

Descălecă la o oarecare distanță de locul unde o întâlnise prima dată și continuă să meargă pe jos, în liniște și pe întuneric. Deja putea să audă voci furioase. Se apropie mai

mult, până când putu să audă mai bine.

— M-ai mințit, Jura, zicea Daire. De câte ori te-ai întâlnit cu el în secret? Mi-a spus cum i te-ai aruncat în brațe!

— Nu-i adevărat, negă Jura și vocea ei era nefirească, ca și cum și-ar fi reținut lacrimile. L-

am întâlnit de două ori din întâmplare și o dată m-a ademenit prin înșelăciune să-l întâlnesc. Niciodată n-am vrut să-l văd. Știi cât de mult l-am urât întotdeauna. Nu aparţine Lanconiei. Geralt trebuie să fie rege. Nu are dreptul...

— Se pare că are toate drepturile acum, scuipă cuvintele Daire. Are dreptul să te atingă, să te ia în braţe. De aceea te-ai antrenat atât de intens şi ai concurat cu atâta forţă? Pentru ca să-l câştigi şi să împ arţi patul cu el? Patima îţi stăpâneşte mintea, la fel

ca trupul? Ai oftat după el zi și noapte și ai uitat de poporul tău? Ne-ai trădat, din cauza dorințelor tale?

— Nu! strigă Jura. Nu sunt trădătoare. Nu tânjesc după el. Mințea și știa asta, dar nu putea să-și permită să-l piardă pe omul, care era

prietenul ei de atâția ani. Când Thal se supăra pe ea, el obișnuia să o ascundă și să-l mintă pe Thal, în legătură cu acțiunile ei. M-a atacat. Nu i-am cerșit niciodată atingerile.

— Ha! Vei spune așa ceva și în noaptea aceasta, când vei fi în

pat cu el?

— Pe Dumnezeul meu, că n-aș vrea să mă duc în patul lui, rosti Jura.

— Dorința ți se va împlini, rosti Rowan cu vocea plină de o furie stăpânită, ieșind dintre umbre, în lumina lunii. Își scoase sabia. Iar tu, i

se adresă lui Daire, vei muri, pentru că te-ai atins de soția mea. Daire trase sabia din teacă.

— Nu! țipă Jura și se aruncă asupra lui Rowan. Nu-l răni. Voi face orice dorești.

Rowan râânji.

— Nu vreau nimic de la tine. O împinse în

lături cu putere de parcă era o insectă sâcâitoare, și Jura aterizează la vreun metru depărtare, în iarba udă.

Îi privea pe cei doi bărbați dându-și ocol unul altuia și ar fi dorit să știe un mod de a-i opri. Își scoase cuțitul intenționând să se bage

între ei, când o mână mare o apucă de umăr și o făcu să rămână așezată. Ridicând ochii îl văzu pe Xante.

Destul de calm, Xante păși între cei doi bărbați, cu fața spre Rowan.

— Ai dreptul să iei viața acestui om, my

lord, rosti el, dar te implor să nu o faci. Astăzi și-a pierdut logodnica și aceasta atât de brusc și public.

— Este ceva mai mult decât atât, îl repezi Rowan. În lături din calea mea.

— Nu, sire, nu este, rosti Xante fără să se

miște. Nu există nici o trădare. Mai curând, doi cerbi tineri și înflăcărați luptându-se pentru o femelă.

Brusc Rowan deveni conștient de ceea ce făcea. Acționase așa cum îi fusese teamă lui Feilan că va face. Se purtase ca un englez emotiv și nu

ca un lanconian. Cu orice preț, trebuia să se controleze. Cicatricea de pe pulpa piciorului zvâcni și îl duru, aproape tot atât de tare ca în ziua în care i-o făcuse mentorul lui. Se îndreptă și își băgă sabia în teacă.

— Ai dreptate, Xante.

Daire, femeia e a ta. N-am să o silesc să fie a mea. Ia-o.

Cei doi bărbați nu se mișcară, când Rowan se întoarse spre locul unde era calul lui. Xante își reveni primul.

— E soția ta, my lord. Nu poți să o lepezi așa ușor. Poporul va fi

furios...

— La dracu cu poporul! strigă Rowan. Femeia asta mă urăște. Nu pot să-mi iau o astfel de nevastă. Spune poporului că ultima probă nu s-a desfășurat corect. Mă voi însura cu Cilean. Spune-le orice.

— Și voi fi primul,

care voi fi nevoit să te însoțesc dincolo de hotare, urlă Xante. Nu vii aici cu metodele tale englezești, ca să ne scuipi. Tu ai vrut femeia, tu ai vrut Honorium și acum, pentru Dumnezeu, va trebui să alegi: Anglia sau Lanconia. Să alegi

între metodele tale englezești și metodele noastre lanconiene. Leapădă femeia și pierzi regatul. Rowan știa că i se spune adevărul. Dar, să trăiască cu o femeie care îl ura! O femeie care găsea atingerea lui prostească și dezgustătoare. O femeie

care se ruga să nu ajungă în pat cu el. Rowan scrâșni din dinți.

— Am să o iau, dar, pe Dumnezeul meu că n-am să o ating, până când nu mă va implora ea să o fac. Înainte de a se mai rosti o vorbă, fură întrerupși de zgomotul făcut de cai.

Era Geralt, cu fața lui tuciurie aproape invizibilă în lumina slabă a lunii. Geralt se uită la Rowan.

— Tatăl nostru a murit, rosti el și trase de hățuri, pentru a-și întoarce calul înapoi, spre Escalon. Rowan nu se uită la nici unul

dintre cei din jurul lui, ci se îndreptă spre cal. Acum era rege. Regele unui popor care nu-l voia; soțul unei femei care nu-l voia.

CAPITOLUL 7

Jura se sprijini de un copac gâfâind greu din cauza goanei. Trecuse o săptămână de la moartea lui Thal și, cu excepția ceremoniei de înmormântare, nu părăsise câmpul de instrucție al femeilor. Pe deasupra gropii adânci a

lui Thal îl văzu pe omul care era soţul ei cum se uita la ea, după care repede a întors capul.

Își întoarce capul, gândi ea cu furie, așa cum reacţiona toată lumea față de ea. Femeile-gardian o priveau pe sub glugă și șușotelile lor încetau,

când se apropia. La trei zile după Honorium, recrutele au încetat să i se mai supună. Onora, o fată înfumurată și cu temperament puternic, care visa să ia comanda gărzii și care luptase din greu să-l câștige pe Rowan, i-a surâs Jurei dispreţuitor și i-a spus

că e repudiată de rege, așa că ele de ce să-i arate respect? Jura se afla în fața a zece tinere recrute, fiecare privind-o sfidător.

Impulsul inițial fu să tragă cuțitul împotriva Onorei, dar nu era atât de proastă încât să se împotrivească celor zece

femei puternice. Cât mai demn putu, se întoarse și părăsi terenul.

Se pare că nimeni nu era de partea ei. Femeile din gardă credeau că a mințit, când a spus că nu voia să câștige, și a doborât-o pe Cilean în mod deliberat. În ce o privea pe aceasta, Cilean

zăcea în camera ei, organismul recuperându-i-se încet, și refuza să o vadă pe Jura.

Acuma, stând sprijinită de copac, Jura era conștientă că îl ura pe acest Rowan, care se considera rege.

Furia ei era atât de

mare, că la început nu auzi pași apropiindu-se. Omul dădu aproape peste ea, înainte să fi putut să-și scoată cuțitul. Era unul din cavalerii englezi, care îl însoțise pe dușmanul ei venind din Anglia.

— Bagă-l în teacă, se repezi el. Era tânăr,

îmbrăcat în ținuta lungă a englezilor și se încrunta la ea. My lord te roagă să te duci la el.

— Nu mă supun lui, rosti Jura continuând să țină cuțitul pregătit.

Omul făcu un pas spre ea.

— Continuă să mă amenințI. Mi-ar plăcea

să-ți trag câteva. Nu sunt prea obișnuit cu poporul tău și cu atât mai puțin cu tine.

— Neile! se auzi o voce profundă în stânga Jurei. Se întoarse spre locul de unde venise vocea cu cuțitul pregătit. Era un alt cavaler englez, un om

mai în vârstă, sau cel puțin care arăta mai bătrân, pentru că avea o cicarice într-o parte a capului, unde părul îi crescuse de culoare albă. Acesta se întoarse spre Jura.

— My lady... Se opri furios, când celălalt cavaler sforăi. Regele

Rowan dorește să te vadă.

— Am treabă, zise Jura.

— Cățea! rosti cavalerul mai tânăr, Neile, și făcu un pas spre ea.

Omul mai vârstnic făcu la rândul lui un pas înainte.

— Nu e o rugăminte. Vino cu mine. Jura văzu amenințarea din ochii lui, care îi dădea de înțeles că vor apare consecințe, dacă nu merge cu el. Știa că venise timpul să plătească, pentru crima de a câștiga în Honorium. Își băgă

cuțitul în teacă.

— Sunt gata. Îl urmă pe cavalerul mai în vârstă, cu cel tânăr după ea, spre marginea pădurii. Un cal înșeuat o aștepta și un animal de povară era încărcat cu ceea ce recunoscu că erau puținele ei bunuri. Nu comentă în privința

motivului lor, ci călări cu cei doi spre Escalon. De la căsătoria ei, se izolase și nu avea idee cum reacţiona poporul irial față de despărțirea dintre ea și Rowan, dar în curând oamenii o făcură să afle. Râdeau când trecu pe lângă ei și o numiră Regina

Fecioară. Le plăcea ideea că această frumoasă tânără, după care oftaseră aşa de mulţi, a fost respinsă de rege.

Jura ţinu capul sus, când intrară în oraşul înconjurat de ziduri, apoi dincolo de zidurile interioare, spre castelul lui Thal. Înăuntru,

castelul era mult mai curat decât pe vremea când Jura locuise acolo și fornăi dispreţuitoare, își pierd timpul cu astfel de frivolităţi!

Cavalerul englez deschise ușa unei camere, pe care Jura o cunoștea bine. În această cameră, Thal își

punea la punct strategiile de război. Intră înăuntru și ușa se închise în urma ei. Ochii ei avură nevoie de o clipă, pentru a se obișnui cu întunericul. Rowan ședea în fundul încăperii, lipsa de lumină făcând ca părul lui să pară mai

întunecat.

— Poţi să stai jos, rosti el.

— Voi rămâne în picioare, răspunse ea.

Putea să-i simtă furia, dar nu mai mare decât a ei.

— Trebuie să vorbim, rosti el printre dinţi.

— N-am nimic de

spus, ce nu s-a spus încă, răspunse ea.

— Să te ia naiba, strigă el. E vina ta. Tu m-ai amăgit, făcându-mă să cred că mă dorești. Deși omul nu arăta deloc ca Thal, se comporta ca el. Thal nu crezuse niciodată că el fusese cauza vreunei

greșeli, întotdeauna altcineva era de vină.

— Nimeni nu confundă patima cu dorința de căsătorie, zise ea calmă. Poate că am tânjit după un fierar bine făcut, dar n-am vrut să mă mărit cu el.

— Eu sunt regele tău, nu un fierar. Ea se uită

la el.

— Nu ești regele meu. Ești un englez care, datorită unei glume crude a zeilor, mi-a fost dat drept soț. Există moduri ca mariajul să fie anulat.

Rowan se ridică și se îndreptă spre fanta îngustă din zid destinată

trăgătorilor, care trecea drept fereastră, din capătul cel mai îndepărtat al camerei.

— Da, rosti el încet. M-am gândit la asta, dar mi-e teamă că nu e posibil. Cel puţin nu acum, nu când Honorium e aşa proaspăt în mintea

oamenilor. Făcu o pauză și Jura îl văzu ridicând din umeri. Blestem ziua în care tatăl meu a întâlnit-o pe mama. Aș vrea să se fi măritat mai curând cu un rob, decât cu un lanconian. Întotdeauna gândul de a fi prinț nu mi-a plăcut, dar acuma e și mai rău.

Vorbea așa încet, încât de abia îl auzea. Se întoarse spre ea. Vreau să unesc triburile din Lanconia, adăugă el, și mi-e teamă că irialii nu mă vor urma, dacă o părăsesc pe sora vitregă a fiului bătrânului lor rege. Jura zâmbi.

— Să unești triburile

Lanconiei? Nu vrei să muți și munții Tanovian? Poate că ți-ar plăcea să se afle puțin mai departe, spre sud. Sau poate că ți-ar plăcea să muți râurile. Ochii lui aruncau flăcări albastre.

— Oare de ce am permis trupului meu să-mi conducă capul? Oare

de ce nu am avut o conversaţie de un minut cu tine, înainte de a convoca Honorium?

— Tu l-ai convocat? Am crezut că Thal l-a poruncit, pentru a da tuturor triburilor ocazia să încerce să-l dobândească pe prinţul englez.

— Așa nebun am fost încât eu l-am convocat, ca și cum era singura speranță de a te căpăta. Eram sigur că vei câștiga.

O clipă Jura rămase tăcută, dar în următoarea se repezi la el cu pumnii încleștați.

— Ai rănit-o pe

prietena mea Cilean, din cauza patimii tale? țipă ea. Mi-ai rupt logodna cu Daire, din cauza dorințelor tale?

Când ea se repezise la el, o prinse și se propti cu spatele de zidul de piatră. Cu toate că era atât de furios pe ea, nesănătos de furios,

vicios de furios, în momentul în care o atinse furia i se transformă în dorință. O cuprinse în brațe și gura lui o strivi pe a ei, iar Jura îi răspunse, trupul ei părând că încearcă să se dizolve în al lui. Brațele ei îi înconjurară gâtul, trăgându-l mai

aproape, în timp ce gura i se deschise sub a lui. Mânia, disperarea, singurătatea ei, se transformară în dorință. Era a lui, să facă cu ea ce dorește.

Deodată, el o împinse deoparte și Jura căzu pe pardoseala tare de piatră.

— Trebuie să vorbim, rosti el printre dinți. Gâfâia ca un cal ce galopase îndelung, în timp ce se uita la ea grămadă pe jos. O rază de soare intră prin fanta pentru trăgători și îi lumină ceafa. Te blestem, Jura, rosti el cu maxilarul încleștat. Am

făcut un jurământ în fața lui Dumnezeu că n-am să te ating și nici nu o voi face. Jura încercă să-și revină.

— Acum suntem căsătoriți, rosti ea. Indiferent ce probleme avea cu logica lui, acestea nu aveau nici o legătură cu dorința ei.

— Atunci va trebui să mă implori, rosti el.

— Ce ar trebui? întrebă ea ridicându-se.

— Dacă mă vrei în patul tău, va trebui să mă implori. Jura clipi.

— Acesta e vreunul din obiceiurile voastre englezești? Le făceai pe blândele tale englezoaice

să te implore? Era un mod de a le umili și mai mult, iar tu să te simți mai puternic? Bărbații lanconieni nu au nevoie să-și determine femeile să se înjosească. Bărbații lanconieni sunt bărbați.

Furia lui reveni și făcu un pas spre ea, apoi se dădu deoparte, așa

cum face cineva când se apropie prea mult de foc.

— Am făcut un jurământ în fața lui Dumnezeu și n-am să-l calc. Acum, avem de discutat.

— Nu am nimic de discutat cu tine, rosti Jura și se îndreptă spre

ușă.

El o prinse de braț, dar îi dădu imediat drumul.

— Stai jos, porunci el. Ridicând din umeri, Jura se supuse. Rowan se întoarse și începu să pășească în sus și în jos. Indiferent cum s-a întâmplat, continuă el,

sau prin ce hotărâre a sorții, tu și cu mine suntem căsătoriți. Aș putea să anulez căsătoria, dacă circumstanțele ar fi altele, dacă nu aș fi pe jumătate englez și deci suspect și dacă nu ai fi rudă cu Geralt. Prin urmare, nu putem să ne

eliberăm din această căsătorie, așa că va trebui să facem niște concesii. Mâine plec la tribul vatell, să stau de vorbă cu conducătorul lor și tu trebuie să mă însoțești. Jura se sculă.

— Categoric n-am să o fac. În fața ei, Rowan se aplecă, până când

nasul lui aproape îl atinse pe al ei.

— Nu am încredere în tine, că n-ai încerca să aduni o armată, ca să-l pui pe tron pe zgomotosul și arogantul tău frate. Am să te țin lângă mine – pe amândoi astfel încât să pot să vă supraveghez

mai bine.

— Sau pentru că nu vrei ca poporul să-și închipuie că nu ești în stare să-ți dezvirginezi nevasta, rosti ea încet. Putea să-i simtă respirația pe buzele ei.

Pleoapele lui coborâră.

— Pot să o fac foarte

bine, să nu greșești în această privință. Se uită la buzele ei și apoi la ochii ei. Dar n-o voi face. Ea se trase mai departe de el. Indiferent care erau motivele lui stupide englezești pentru a o respinge, chiar asta făcea, o respingea. Era un motiv

în plus, pe lunga ei listă cu cauzele pentru care îl ura.

— Voi rămâne aici şi...

— Nu! rosti el cu voce tare. Indiferent dacă vrei sau nu, eşti soţia mea şi te vei comporta ca atare. Dacă nu-mi împarţi patul, îmi

vei împărți camera, sau cortul, indiferent ce va fi. Nu voi permite să stea ceva în drumul meu de unire a triburilor. Dacă poporul vrea să mă vadă împreună cu soția mea virgină, atunci așa mă va vedea – iar eu voi putea să mă conving că nu faci nimic rău, pe la

spatele meu.

— Dacă voi băga o sabie în tine, va fi în inima ta, nu în spatele tău.

— Îmi dau seama că afirmația asta e destinată să-mi liniștească temerile, rosti el sec.

— Ia-o cum vrei, zise

ea privindu-l, apoi expresia ei se transformă în curiozitate. Cum plănuiești să unești triburile? Să le cucerești? Rowan se îndreptă spre fereastră.

— Un fel de a spune. Vreau să le mărit între ele, astfel încât după vreo două generații de

împerechieri, să nu se mai știe din ce trib face parte fiecare. Toți vor fi lanconieni. Jura îi zâmbi.

— Și cum plănuiești să faci asta? Să le ceri să se cupleze cu niște oameni pe care-i urăsc? Zâmbetul ei dispăru. Nu știi nimic despre noi.

Triburile mai bine vor muri, decât să-și abandoneze identitatea. De ce nu te duci înapoi în Anglia ta, și să ne lași în pace, înainte de a stârni un război – dacă vei trăi până atunci?

— Și o să vii și tu cu mine? Jura fu înspăimântată.

— Să trăiesc în Anglia, unde femeile trebuie să-i implore pe bărbaţi ca să le obţină favorurile? Rowan deschise gura să explice, dar o închise la loc.

— N-am să încerc să-ţi explic. Datoria ta este să te supui, nimic altceva. Când voi

călători prin Lanconia, vei merge cu mine, nimic altceva. Nu vreau sfaturi din partea ta și nici alte comentarii. Trebuie să fii o soție corespunzătoare.

— Vrei să spui: un șoarece englezesc, rosti ea. Nu vei găsi prea ușor o femeie lanconiană care

să se supună, cum fac palidele tale păpuși englezești. Am să merg cu tine. Ce mai contează? Până la următoarea lună plină, voi fi văduvă. Se răsuci pe câlcâie și părăsi camera.

În timp ce mergea de-a lungul coridoarelor

prost luminate, cu pereți din piatră, spre holul principal, se gândea cât e de nebun. Ca și cum ar putea să mârșăluiască prin orașul de reședință al fiecărui trib, și să-i roage să fie buni să înceteze să se mai urască unii pe alții. Ea avea dreptate, în

câteva zile cineva îl va ucide pe nebun.

Şi că nu voia să o ducă în patul lui, era într-adevăr ceva uimitor. Asta pentru că nu o dorea? Părea un gând ridicol, sau poate că toţi englezii erau la fel de pasionaţi după femei, cum era el după

ea. Sau poate că nu era în stare să consume mariajul. Ridică din umeri. Cine putea înțelege gândurile unui idiot străin?

— Tu ești Jura, rosti o voce mică, cu respirația tăiată. Tu ai câștigat.

Jura privi în jos și-l

văzu pe micuțul fiu al englezoaicei, îl suspecta că e mai mic decât indica înălțimea lui, iar pielea și părul palide i se păreau ca un aluat ce nu fusese copt destul. Torța de pe perete făcea ca băiatul să arate ca și cum fața lui era sculptată dintr-o perlă.

— Ce vrei? întrebă privindu-l. Era un dușman tânăr, totuși dușman.

— Te-am văzut, rosti băiatul cu ochii rotunzi, la fel de albaștri ca florile din luncă. Te-am văzut câștigând. Te-am văzut bătând pe toată lumea. Vrei să mă înveți

să alerg așa ca tine? Și să lupt? Și să trag cu arcul? Jura nu se putu abține să nu zâmbească.

— Poate. Băiatul îi zâmbi la rândul lui.

— Aici erai, rosti o voce din capătul coridorului. Era tânărul Montgomery și mâna Jurei se îndreptă

instinctiv spre pumnal, dar tânărul se uita uluit la ea, într-un mod despre care Jura își dădu seama că e un fel de compliment. Mâna i se relaxa.

— Ea e Jura, rosti mândru băiatul.

— Da, știu, zise Montgomery și zâmbi.

Jura observă că era pe cale să devină un bărbat splendid și îi zâmbi la rândul ei.

— Ce e? strigă Rowan din spatele celor trei. Montgomery, nu ai nimic de făcut, decât să salivezi pe lângă soția mea? Nu ai nici o armură de lustruit? Nici

o armă să ascuțit? Nici o lecție de studiat?

— Ba da, my lord, rosti băiatul, dar îi aruncă Jurei încă un zâmbet, înainte de a pleca. La sunetul strigătului unchiului său, micul Phillip se strecură între Jura și perete, ascunzându-se în

timp ce-i înconjura coapsa cu brațele și se sprijinea de ea. Jura se uită la el surprinsă.

— Phillip! strigă ascuțit Rowan. Ce-ți închipui că faci?

— Ea e Jura, rosti băiatul, ca și cum ar fi fost un răspuns.

— Știu foarte bine

cine e, acuma pleacă de lângă ea. Jura îi zâmbi lui Rowan.

— Dacă nu poți stăpâni un copil, te aștepți să le stăpânești pe Brita și pe Yaine, care domnesc peste celelalte triburi? Și pe bătrânul Marek cel slinos?

Rowan îl trase pe

Phillip de braţ, dar băiatul se strecură înapoi în spatele Jurei, care îşi plasă trupul între Rowan şi băiat. Deodată Rowan îşi îndreptă spatele.

— Ai putere asupra mea, rosti el blând. Mă faci să acţionez de parcă aş fi chiar mai tânăr

decât scutierul meu. N-am să mă lupt cu tine pentru băiat; fără îndoială că l-ai fermecat şi pe el. Dar aminteşte-ţi, el nu e moştenitorul meu. N-ar fi în beneficiul tău să-i faci rău.

— Să fac rău unui copil? întrebă Jura

oripilată. Chiar dacă e un copil englez? Mergi prea departe. Nu am nevoie să fac rău nici unui englez, pentru că îți vei face tu însuți cel mai mare rău. Noi lanconienii ne vom sătura de satisfăcuta ta superioritate și cineva, în afară de mine, va tăia

câteva capete. Ochii ei se îngustară. Și acest Neile al tău va cădea primul.

— Neile? întrebă Rowan. A încercat să-ți facă ochi dulci?

— Mută-ți gândul din pantaloni. Omul ne urăște și ne dă asta de înțeles. Acuma, mi-e

foame și simt miros de mâncare. Mi se permite să mănânc, sau ai jurat că nu am voie? Nările lui Rowan vibrară de furie, dar nu spuse nimic.

— Vino. Mănâncă. Cine sunt eu să am ceva de spus în legătură cu viața ta? Se întoarse și începu să coboare spre

holul mare.

Jura intenționa să-l urmeze, dar Phillip încercă să o ia de mână.

— Luptătorii lanconieni nu se țin de mână, rosti ea, și îndreaptă-ți umerii. Cum poți fi lanconian, dacă îi ții așa prăbușiți?

— Da, sir, răspunse

Phillip și Jura nu-l corectă pe băiatul care stătea în poziție de drepți. Îi zâmbi.

— Poate că am putea să-ți găsim o îmbrăcăminte adecvată, care să se potrivească mai bine cu un luptător irial.

— Și un cuțit?

întrebă el cu ochii strălucind.

— Categoric și un cuțit. Lungi mese demontabile fuseseră instalate în sala principală și servitorii cărau platouri cu carne și legume. Jura se îndreptă spre capătul mesei, să se aș eze acolo,

dar Rowan încruntându-se îi făcu semn să ia loc lângă el, pe bancă. Phillip o urma ca o umbră.

— Phillip, își strigă Lora fiul, din partea cealaltă a lui Rowan, făcându-i semn să vină să stea lângă ea.

— Jura mă lasă să

stau cu ea, rosti băiatul cu mica lui spinare rigidă.

Lora fu gata să se ridice, dar Rowan o opri.

Un preot binecuvântă bucatele şi cei aproximativ cincizeci de comeseni se repeziră, de parcă erau lihniţi de

foame. Apoi începură să facă gălăgie mare, certându-se în legătură cu armele și caii și cine era cel mai bun luptător.

Când masa ajunse cam la un sfert, doi bărbaţi săriră unul la gâtul celuilalt, fiecare încercând să-l sugrume pe adversar.

Cu toate că văzuse care era temperamentul lanconienilor, Rowan fu totuși găsit nepregătit pentru această izbucnire. Vorbea cu Lora, așa că nu reacționa imediat.

Dar nu la fel se întâmplă cu Jura. Ea sări pe masă, înainta doi pași

și se aruncă asupra celor doi dezechilibrându-i, astfel încât toți trei căzură pe pardoseală, printre diverse resturi și câini care lătrau. Chiar în timp ce cădea, ea scoase cuțitul.

— Am să străpung inima următorului care-mi întrerupe masa, țipă

ea.

Oamenii se calmară și se ridicară de jos. Ceilalți lanconieni de abia se opriseră din mestecat, văzând această întâmplare foarte obișnuită, dar pentru englezi nu era obișnuită deloc. Jura se ridică scuturându-se de praf și

întâlni privirea lui Rowan și a celor trei cavaleri ai săi. Englezoaica stătea de o parte, cu ochii îngroziți, strângându-și băiatul la piept.

Jura nu avea idee ce cauzase astfel de priviri pe fețele acestor oameni. Fața lui Rowan era la fel

de roșie ca un apus de soare, cu venele de pe gât gata să-i pocnească, cu mușchii maxilarului încordați, în timp ce cei trei cavaleri ai lui arătau oripilați. Jura își băgă cuțitul în teacă.

— Se răcește mâncarea. Phillip se smulse de lângă mama

lui și alergă să-și petreacă brațele în jurul coapselor Jurei.

Zâmbind, ea își puse mâna pe părul moale al băiatului, apoi se aplecă, îl luă de umeri și îl împinse la un braţ depărtare, pentru a-l putea privi.

— Ce înseamnă asta?

întrebă ea blând. Ți-e teamă de un lanconian?

— Fetele nu se pot lupta cu bărbații, șopti băiatul.

— Adevărat, dar aceștia erau doar Raban și Sexan. Întotdeauna se bat. Acum trageți umerii spre spate, stai drept și... Jura se

întrerupse, pentru că Lora revenindu-și din șoc, își luă fiul de acolo.

— Cum îndrăznești, întrebă Lora. Cum îndrăznești să-mi atingi fiul și să-l înveți obiceiurile voastre violente? Nu ești femeie. Nu ești potrivită să stai lângă copii.

Jura se ridică și făcu un pas spre Lora, cu ochi reci și duri. Rowan se interpuse între cele două femei.

— Vino cu mine, rosti el privind-o pe Jura cu o expresie pe care ea nu o văzuse niciodată la el. Acum, lanconienii se opriră din mâncat,

pentru a privi scena. Bătaia și pe Jura sărind pe masă nu treziseră nici un interes, acuma însă se întrebau ce făceau acești englezi ciudați. S-au supărat pentru că o femeie-gardian oprise bătaia? Asta era datoria ei.

— Vino cu mine,

repetă Rowan cu maxilarul încleştat.

— Mi-e foame, rosti Jura uitându-se la mese şi la mâncarea ce dispărea cu repeziciune. Degetele lui Rowan se înfipseră în braţul ei şi începu să o tragă afară din cameră. Jura încercă să se smulgă de lângă el,

dar o ținea strâns, așa că îl înjură, pentru că o punea într-o situație stânjenitoare în fața poporului ei.

El o împinse prin prima ușă deschisă, într-o cameră mică, pentru depozitarea butoiașelor cu bere și mied.

— Niciodată, rosti el

în fața ei imediat ce ușa fu închisă, soția mea nu se va mai comporta așa, niciodată. De abia putea să vorbească de furios ce era. Parcă ai fi fost o târfă oarecare, care a sărit pe masă și... și... aproape că se înăbuși – să te arunci cu trupul peste bărbații aceia.

Oare omul ăsta era nebun?

— Asta e datoria mea, rosti răbdătoare. Femeile-gardian sunt antrenate să aplaneze conflicte și, ca reprezentantă a lui Thal, era datoria mea. Dacă Geralt ar fi fost la masă, s-ar fi ocupat el de

oamenii aceia. Fața lui Rowan deveni purpurie.

— Thal e mort, rosti el. Eu sunt regele. Eu voi rezolva disputele dintre proprii mei oameni. Nu soția mea. În Jura începu să crească mânia.

— Încep să înțeleg. Asta pentru că sunt femeie. Tu crezi că

femeile lanconiene sunt la fel de lașe și nefolositoare, ca sora aceasta a ta? El se îndreptă spre ea.

— Lasă-o pe sora mea în pace. Îți spun că nu vei mai acționa, ca și cum ai fi supraveghetor al ordinii publice. Ești femeie și te vei

comporta ca atare.

Omul era absurd.

— Trebuie să stau și să cos, pentru a-ți dovedi că sunt femeie? Oare arăt eu ca un bărbat? Fără să vrea, Rowan își coborî privirea spre trupul ei, cu sânii fermi și înalți, cu coapsele lungi și

rotunde și cu tunica aceasta scurtă care se mula pe fundul ei. Pentru a mia oară își blestemă firea repezită, care îl determinase să jure că-și va ține mâinile departe de ea.

— Te vei supune mie, sau ai să regreți, rosti el.

— Ce ai să faci? Ai să

poruncești să fiu ținută prizonieră? Și cine se va supune poruncilor tale? Crezi că lanconienii mei o vor face? Nu ți se va permite niciodată să ieși viu pe porțile orașului Escalon, dacă îmi vei face vreun rău. Și acesta va fi sfârșitul planurilor tale copilărești de unire

a triburilor.

Rowan își încleșta pumnii de o parte și de alta a trupului. Niciodată, nimeni nu l-a înfruntat în felul acesta. Avusese de a face cu fiii nătărăi ai unchiului său William, fără să-și piardă firea nici măcar o dată. Și niciodată o

femeie nu l-a înfuriat așa. Femeile erau ființe dulci, amabile, care îl reconfortau pe bărbat și ascultau ce avea de spus, cu ochi mari și plini de adorație. Dacă un bărbat mergea la vânătoare, când se întorcea îi povestea soției despre pericolele vânătorii, iar

ea îl privea și îi admira curajul. Dar Jura putea să doboare un cerb mai mare decât al lui.

— Nu ai haine femeiești? întrebă el. Trebuie să te îmbraci doar cu așa ceva? făcu un semn spre pantalonii ei largi și cizmele înalte cu jartiere încrucișate.

— Nu ești mai matur decât un copil, îl repezi ea. Ce contează cu ce mă îmbrac?

Uniforma asta mă ajută să-mi îndeplinesc îndatoririle și... Se opri, pentru că Rowan o atrase în brațele lui.

— Îndatoririle tale sunt doar față de mine,

rosti el răgușit. Să nu-ți mai lipești trupul de un alt bărbat.

— Te referi la momentul când am oprit bătaia? Vocea ei era mai lentă și mai joasă. Nu putea să gândească, atunci când o atingea.

— Jura, tu mi-ai făcut

ceva. Nu mă recunosc nici eu însumi.

— Atunci am să-ți spun eu cine ești: ești un englez aflat într-o țară căreia nu-i aparții. Trebuie să te întorci în Anglia și să lași domnia fratelui meu.

El o împinse de lângă el.

— Pleacă. Du-te și umple-ți stomacul și nu te mai băga niciodată între mine și oamenii mei.

— Ei sunt lanconieni, nu sunt oamenii tăi, zise ea și ieși repede din cameră îndreptându-se spre holul principal. Va fi norocoasă, dacă va

mai găsi ceva de mâncare. Mesele erau goale, dar reuși să apuce o bucată de plăcintă cu carne de căprioară, ce nu dispăruse decât pe jumătate de pe tava unui servitor, și începu să mănânce, în timp ce părăsea zidurile castelului, pentru a ieși

afară, unde putea să respire. Se îndrepta spre barăcile bărbaţilor, când Geralt veni spre ea.

— N-ai fost la cină, afirmă ea.

— Să stau alături de duşmanul meu? întrebă el sarcastic. Aud că tu trăieşti cu el acuma.

— Şi călătoresc cu el.

Nebunul crede că poate uni triburile, rosti înghiţind ultima îmbucătură de plăcintă. Geralt scoase un hohot batjocoritor.

— Va fi ucis, când va intra pentru prima oară pe teritoriul altui trib.

Putea să-l simtă pe fratele ei privind-o.

— I-am spus, dar nu ascultă. Va fi ucis în curând și poate că e mai bine să terminăm cu el în felul acesta. Unora dintre oameni le place de el. Xante e prea apropiat de el. Geralt se apropie de ea și vocea lui scăzu în intensitate.

— Tu ești în situația

de a-i grăbi moartea.

Ea scuipă o bucată de zgârci, chiar la picioarele lui.

— Nu sunt ucigașă. Se va omorî singur, destul de curând

— Deci e adevărat că ai trecut de partea lui. Cilean spune că l-ai vrut pentru tine însăți, de

aceea ai doborât-o la Honorium. Spune-mi, sângele tău dă în clocot pentru acest străin palid, mai curând decât pentru propriul tău popor?

Nările ei fremătară.

— Crezi că insultele tale viclene mă vor îndemna să-l ucid?

înseamnă că nu mă cunoşti. Îţi spun că e nebun şi o va face el însuşi, fără ajutorul nimănui. Tu vei fi făcut rege, fără să ai mâinile pătate de sângele fratelui tău englez.

— Numai dacă între timp nu-ţi va face un copil, rosti Geralt.

— Nu există nicio șansă pentru așa ceva, răspunse Jura.

— Nu e bărbat? întrebă Geralt minunându-se.

— Nu știu. Spune că a făcut un legământ în fața lui Dumnezeu că... Se întrerupse. Nu va exista nici un copil, în

această scurtă viață a omului acestuia. Așteaptă și ai răbdare, vei fi rege. Se întoarse și trecu de porțile interioare îndreptându-se spre oraș. Acum era liniște, atât oamenii cât și animelele se duseseră la culcare.

Să unească triburile,

se gândi ea. O idee imposibilă, desigur. Triburile se urăsc între ele prea mult, pentru a se putea înțelege vreodată, dar prostul acesta de englez nu va înțelege niciodată. Cineva trebuia să fie lanconian, pentru a înțelege mintea

lanconienilor.

Ei bine, se gândi ea ridicând din umeri, oricum nu contează cu adevărat, pentru că nu va dura mult și nebunul va reuși să fie omorât. Făcu o pauză de o clipă. Dar ar fi păcat să moară, înainte ca ea să petreacă ceva timp în pat cu el.

La urma urmei, erau căsătoriți.

Cu un căscat, se întoarse spre vechiul castel al lui Thal. În taină, în noaptea aceasta va sta în aceeași cameră cu el și poate că mâine nu va mai fi fecioară. Zâmbi și grăbi pasul.

CAPITOLUL 8

În mod normal, Jura își închipuise că soțul ei folosește vechea cameră a lui Thal drept propria lui cameră, dar când împinse ușa, el ridică ochii de la o masă, cu o expresie uimită.

— De ce te afli aici? se repezi el.

— Mi-ai poruncit să vin, rosti ea răbdătoare. Insolenții tăi englezi m-au luat din cazarma femeilor, cu tot ce îmi aparține, și m-au adus aici. Bănuiesc că am fost chemată să-mi fac datoria de regină – atâta timp cât voi putea să fiu, adăugă ea cu respirația

tăiată. El o privi un moment îndelungat.

— Cred că trebuie să te reţin, zise resemnat. Du-te, aşează-te acolo şi stai liniştită. Apoi se întoarse cu spatele, spre masa încărcată de cărţi şi suluri de pergament.

Jura se întrebă dacă adusese cărţile cu el, sau

fuseseră luate din sărăcăcioasa bibliotecă, mai mult nefolosită, a lui Thal. N-avea intenția să i se supună, așa că se duse și se uită peste umărul lui. El se răsuci spre ea.

— Ce faci? o repezi el din nou.

— Mă uit, răspunse

ea, apoi făcu un semn spre harta pe care o studia el. E greșită. Hotarul vatell e mai la nord. Thal a luat în stăpânire o bucată din pământul lor, când eram eu copil. Tatăl meu a fost ucis în luptă. Se întoarse, se așează pe marginea patului și

începu să-și desfacă jartierele. Rowan se răsuci spre ea.

— Ce știi tu despre hotare?

— Mai multe decât tine, se pare. El se ridica, luă harta și o întinse pe pat, lângă ea.

— Arată-mi cum s-au schimbat lucrurile.

Harta asta a fost făcută de Feilan cu douăzeci de ani în urmă. Pe cine a mai căsăpit tata, pentru a-i lua pământurile?

Jura își scoase cizmele și își mișcă degetele goale.

— Thal a făcut ce trebuia să facă. Jumătate din pământul vatell se

află în munți, unde nu crește nimic, așa că ei făceau incursiuni la iriali, pentru a le fura grânele.

— Deci tatăl meu a pus capăt incursiunilor, rosti gânditor Rowan. Cum treceau vatellii de iarnă?

— Nu prea bine, rosti

Jura. Plănuiești să urăști tot ce ne privește? Rowan o privi surprins.

— Cum aș putea să-mi urăsc propriul popor? Uite, arată-mi noile hotare.

Ea se aplecă mai aproape de el și trasă cu degetul micul teritoriu vatell.

— Sunt niște oameni rezonabili, destul de cinstiți, rosti ea, nu ca zerna sau ulteni. Vatellii...

— Da, știu, rosti el nerăbdător. Acum arată-mi unde se află câmpurile irial cu recolte.

— Dacă știi așa de

multe, de ce nu știi și asta? El arătă un loc pe hartă.

— Dacă nu s-au mutat, câmpurile sunt aici. Protejate de trei râuri și păzite la intervale regulate de gărzile irial. Recoltele sunt formate din orz, grâu și secară. Oile sunt

crescute aici, pe această câmpie. Caii pe care îi au provin din cei furați de la feareni și tinerii irial încă mai întreprind noaptea raiduri pe terenurile fearen. Traversează ținutul vatell aici, prin pădurea aceasta deasă, apoi merg de-a lungul unei cărări

de capre, de aici până...

— De unde știi toate astea? întrebă Jura.

— Când ceilalți băieți băteau mingea în curte, eu stăteam lângă bătrânul Feilan învățând limba ulten.

— Ulten? întrebă Jura. Nimeni nu vorbește amestecul acela

gutural. Nu e un limbaj, mai curând grohăituri și gemete. Rowan se lăsă pe spate în pat, cu mâna sub cap.

— S-ar putea să sune așa, dar de fapt e o formă de lanconiană. De exemplu, cuvântul vostru pentru femeie e telna, în timp ce al lor e

te’na. E doar un fel mai rapid de a spune același lucru. Jura își trase picioarele sub ea.

— Un fel mai leneș. Ei sunt oameni leneși și murdari. Toate triburile îi urăsc pe ulteni.

— Deci e cu atât mai bine să se facă încrucișări între triburi.

Ultenii stau sus în munți și se încrucișează între ei, până când creierele le vor fi terciuite.

— Alt motiv ca planul tău de unire a triburilor să nu funcționeze, afirmă Jura. Cine ar vrea să se însoare cu o femeie ulten? Rowan se uită la ea cu ochii înveseliți.

— Un bărbat zerna. Jura râse și se întinse pe pat. Harta se afla între ei, așa cum stăteau amândoi lungiți.

— În timpul Honorium am avut coșmaruri că va învinge Mealla, rosti Rowan. Problema cu căsătoria dintre triburi este: cine

se va însura cu o femeie zerna? Oare toate sunt ca Mealla și ca celelalte femei, care s-au înscris în Honorium?

Jura își sprijini capul pe o mână.

— Bărbații fearen ar putea să prefere femeile zerna. Bărbații fearen sunt oameni mici,

scunzi, subțiri și Thal a spus întotdeauna că sunt foarte mâhniți din cauza staturii lor. Femeile zerna ar putea să facă apel la feareni. Copiii lor ar fi mai solizi. Rowan rânji sprijinindu-se și el într-un cot.

— Și poilenii? Pe cine

să însurăm cu ei?

— Asta nu e uşor, rosti Jura gânditoare. Poilenii consideră că gândirea este mai importantă, decât mâncarea sau plăcerea.

— Atunci trebuie să le dăm pe unele din aceste micuţe femei fearen. Ele vor muta

gândurile unui bărbat de la cărți, spre niște plăceri mai lumești.

Jura îl privi. Arăta foarte bine și lumina lumânărilor din cameră făcea ca părul lui auriu să strălucească. Simți o nevoie imperioasă de a-l atinge și ridică mâna.

Dar Rowan părăsi

brusc patul.

— Poţi să dormi acolo, rosti el indicându-i o firidă tăiată în peretele gros din piatră. Era destul de spaţioasă pentru ea.

Jura începu să protesteze împotriva absurdităţii de a dormi despărţiţi, apoi se gândi

că acest aranjament s-ar putea să fie mai bun. Când va fi ucis – așa cum în mod sigur se va întâmpla – ar fi mai bine pentru ea să nu fi devenit prea atașată de el. Și ar fi mai bine pentru succesiunea la tron, dacă nu va avea nici un copil de la el,

care să dorească să fie rege. Jura nu știa dacă ar fi fost în stare să-i conteste fiului ei tronul, care ar fi fost al lui de drept. Nu, așa era mai bine. Va rămâne fecioară, alături de acest bărbat, până când va deveni văduvă, apoi Geralt va fi rege și ea se

va mărita cu Daire și va avea o mulțime de copii.

Se ridică de pe pat.

— Spui că mâine vom pleca? El stătea cu spatele la ea.

— Da, vom începe cu pământurile vatell, dar întâi ne vom opri în satele irial și vom lua cu noi niște bărbați și

femei.

— Pentru ce? întrebă ea, în timp ce-și descheie pantalonii largi și îi scoase de pe ea. El se întoarse spre ea.

— Ca să se căsătorească cu... Începu el, dar se opri la vederea trupului ei pe jumătate gol. După care se

întoarse cu spatele. Du-te în patul tău, rosti cu voce adâncă. Și acoperă-te.

În spatele lui, Jura zâmbi și se cățără sub pieile de oaie aruncate pe locul de la fereastră. Îl privi dezbrăcându-se, cu fața întoarsă de la ea. Își scoase cizmele înalte

și-și expuse pulpele mari acoperite de păr blond. Urmă tunica brodată, care îi ajungea până deasupra genunchilor și, în timp ce și-o scotea pe cap, Jura văzu din nou trupul acela mare și musculos, care o făcuse să uite de orice raţiune, de prezent și de trecut,

în ziua aceea la râu, când îl văzuse pentru prima oară. Mușchii de pe picioarele ei începură să se încordeze până la limită, iar respirația îi deveni mai profundă și mai rară.

Fără să se uite la ea, el suflă în lumânarea de lângă pat și cufundă

camera în întuneric.

— Rowan, șopti ea în beznă folosindu-se pentru prima oară de numele lui.

— Nu vorbi cu mine, rosti el tare. Și spune-mi „englezule”. Nu-mi rosti numele.

Jura își încleșta maxilarul și îl înjură pe

prostul acela de străin. Cu temperamentul lui urât și lipsa de rațiune, îi dădea doar o săptămână, înainte ca cineva să-i pună capăt zilelor. Ce minunată eliberare, se gândi ea. Lanconia va fi mai bună fără el. Se întoarse pe burtă și se gândi la

Daire. Va fi bine ca în noaptea nunții, Daire să aibă parte de o virgină.

— Scoală-te!

Lenevoasă, Jura se răsuci în așternutul cald. Era încă întuneric. Rowan stătea în picioare, la trei metri de ea, complet îmbrăcat și privind-o fix.

— Toți irialii sunt la fel de leneși ca tine? o repezi el. Căruțele se adună deja jos.

— Toți englezii au un caracter la fel de urât ca tine? răspunse ea întinzându-se pe sub velnițe. El o privi intens și pielea lui palidă păru că devine și mai palidă.

— Ia-ți lucrurile și vino jos, zise el și părăsi încăperea.

Nu-i luă prea mult timp Jurei să-și adune cele câteva piese de îmbrăcăminte și armele. Curtea era plină de zgomotul cailor ce se cabrau și al oamenilor care strigau. Geralt,

îmbrăcat în negru, călare pe un cal tot negru, făcea ordine printre oameni. Daire stătea de-o parte pe calul lui și lângă el se afla Cilean.

Jura îi zâmbi prietenei ei, dar Cilean întoarse capul. Zâmbetul Jurei se stinse, când

acceptă de la un servitor pâinea și vinul îndoit cu apă.

Rowan se afla în mijlocul oamenilor, cu calul gata de plecare și Jura trebui să admită că părea în stare să organizeze expediția, iar oamenii păreau că îi recunosc conducerea.

Erau căruțe pline de bunuri și Jura o văzu pe Lora și pe băiatul Phillip în una din ele stând alături de vizitiu.

— Jura! strigă băiatul și ea se duse la el zâmbind.

— Bună dimineața! salută ea oferindu-i o bucată de pâine.

— Luptătorii lanconieni mănâncă pâine? întrebă el solemn.

— Întotdeauna, răspunse ea la fel de solemn și se întoarse spre Lora zâmbind, dar englezoaica își ridică nasul în vânt și întoarse capul. Jura încalecă și

când plecară, i se alătură lui Xante.

Fu nevoie de toată ziua ca să ajungă la satele irial. Existau și altele, sate mai mici răspândite pe pământul irial, dar acelea erau locuite de țărani, clasa cea mai de jos a poporului, care se

băteau între ei și ale căror proprietăți familiale erau vechi de secole. Acei oameni nici nu aveau idee dacă erau iriali sau vatelli, sau englezi la urma urmei.

Dar, la treizeci de kilometri depărtare de zidurile orașului Escalon, trăia principala

populație irial. Când un gardian sau o femeie își alegea tovarășul, el sau ea provenea dintre aceștia. Gărzile erau de asemenea alese dintre aceștia și, după ce erau instruiți, erau trimiși înapoi în sat să păzească și să-i protejeze pe iriali de invazii. În acești

câțiva kilometri pătrați exista liniștea pe care orice irial o dorea. Aici copiii se jucau și femeile cântau adunând recolta. Aici se țeseau pânzele, se brodau hainele și celor bolnavi și bătrâni li se oferea confort și pace. Mii de gardieni irial muriseră ca să apere

acest loc.

Jura călărise alături de Xante, cea mai mare parte a drumului, dar la un moment dat îl auzi pe Phillip plângând, așa că se întoarse la căruțe.

— Ți-ar plăcea să călărești cu mine? îl întrebă ea și se uită la Lora pentru aprobare.

Aceasta păru că se luptă cu sine însăși. Întoarse capul, apoi făcu un semn scurt. Phillip sări practic în brațele Jurei și ea îl așeză pe șa în fața ei. Tot restul călătoriei îi spuse povești despre zeii vechi ai Lanconiei, zei care luptau și stăpâneau, zei care aveau un caracter

mai bun decât zeul creştin Iisus, care nu i-a mai vorbit niciodată mamei lui.

— De ce îl ţii în braţe pe căţelușul ăsta? o întrebă Geralt furios, când îşi aduse calul alături de ei. Ai devenit blândă cu englezii?

— E un copil, rosti

Jura.

— Copiii ajung adulți. Ea îi aruncă o privire scârbită.

— Nu reprezintă nici o primejdie pentru tine. Nu are pretenții la tronul tău.

Geralt îi aruncă băiatului o privire ostilă și plecă de lângă ei.

— Nu-mi place de el, șopti Phillip.

— Ba îți place. E destinat să fie regele Lanconiei și va deveni un rege foarte bun.

— Unchiul meu Rowan e rege și e cel mai bun.

— O să vedem dacă e așa. Era noapte când

călătorii sosiră în sat și căruțele trebuiră să fie trecute peste râu, ca și caii și călătorii. Oamenii cu torțe în mâini, ieșiră să-i întâmpine și să-l vadă pe acest englez, care se intitula rege.

Multe dintre rudele Jurei alergară spre ea să o salute. Statusul ei

crescuse mult, de când câștigase Honorium și se măritase cu regele.

— Cum e? șoptiră ei. Ți-a dat deja un copil? E la fel de frumos ca Daire? La fel de puternic ca Thal?

Încetară să vorbească, atunci când Rowan apăru în spatele Jurei și

ea văzu ochii unora dintre verișoarele ei începețoșându-se. Se auzi un suspin colectiv.

Jura le zâmbi și simți chiar puțină mândrie. Apoi își întoarse zâmbetul spre Rowan.

— Pot să te recomand familiei mele? îl întrebă ea politicoasă.

Mai târziu, mătușa Jurei îi conduse spre o cameră din casa ei. Era o cameră mică și nu exista decât un pat, fără nici o firidă la fereastră. Rowan părea foarte liniștit.

— Călătoria te-a obosit? întrebă Jura.

— Nu, răspunse el

calm. A fost bine că ai avut grijă de Phillip. Cred că băiatul începe să te iubească.

— E un copil plăcut și dornic să învețe. Poate că e mai lanconian decât am crezut. El stătea pe marginea patului și-și dezlega jartierele, părând îngrijorat de

ceva. Ei îi stătea pe vârful limbii să-l întrebe ce nu era în regulă, dar n-o făcu. Ar fi mai bine să stea departe de acest bărbat, care era soţul ei doar temporar.

— Bănuiesc că n-am să dorm cu tine, zise ea.

— Ce? Nu, aşa cred. Există nişte blănuri. Am

să-mi fac un culcuș pe dușumea. Tu ia patul. Jura se încruntă și își scoase cizmele și pantalonii, apoi se strecură în patul mare și gol. Rămase trează, în timp ce Rowan se instala pe dușumea, între blănuri. Aerul părea tensionat și ea nu putu

să adoarmă.

— Ce strălucitoare e luna, șopti ea. Rowan nu scoase o vorbă și ea crezu că poate a adormit.

— Jura, rosti apoi încet.

— Da, răspunse ea cu același ton.

— Te-ai îndoit

vreodată de tine însăți? Ai știut uneori că ai dreptate, dar undeva în sinea ta exista o sămânță de îndoială?

— Da, răspunse ea. Am avut astfel de momente.

El nu mai vorbi și, după o vreme, Jura îi auzi respirația ușoară și

regulată, semn că adormise. Multă vreme se întrebă ce a vrut el să spună, dar nu găsi răspunsul.

Dimineața următoare toți irialii s-au trezit foarte devreme. Voiau să-și vadă prietenii și rudele, pe care nu le văzuseră de mult și să-l

privească mai bine pe englezul care se declarase rege.

Jura stătea de-o parte și îl privea pe Rowan trecând prin mulțimea de oameni și văzu felul în care fețele lor s-au luminat când le-a vorbit în propria lor limbă. Nu exista nici o urmă a

temperamentului lui repezit, pe care îl avea față de ea, în loc de asta, aici era un om liniștit, calm, inteligent, care-și făcea cunoscută prezența.

— E un vorbă-dulce ca dracu, i se adresă Geralt lui Jura. Fii atentă să-ți ții capul pe umeri.

Cineva trebuie să nu-și piardă cumpătul, când nebunul va încerca să ne azvârle în război. Jura sorbi din cidrul de mere fierbinte.

— Nu vrea război; vrea pace.

— Ce vrea cineva și ce primește, sunt două lucruri diferite. Dacă

intrăm pe pământul vatell, să fii gata de luptă. Brita va fi încântată să-l ucidă, pentru că tatăl lui i-a ucis soțul.

— Poate că și Brita e sătulă de război, rosti Jura. Poate că i-ar face plăcere să-și revadă fiul. Geralt fu înfricoșat.

— Îți trădezi țara, pentru englezul ăsta?

— Nu, sigur că nu. Nu va fi niciodată în stare să unească pe nimeni, dar lasă-l să încerce. Cine îl va urma? Intenționează să-i însoare pe iriali cu vatelli. Care irial va fi de acord? Va fi oprit

înainte de a începe.

Xante se afla lângă ei auzindu-i vorbele adresate lui Geralt, așa că se întoarse spre ea.

— Uită-te la el. Este înconjurat de ochi care-l adoră, îl vor urma. Liniște! Vorbește! Jura se uită interesată, în timp ce Rowan se urcă pe o

bancă și începu să vorbească. Întreaga dimineață auzise șoapte despre „Poarta Sf. Elena”, așa că aflase că oamenii știau că Rowan deschisese poarta. Dar văzu și scepticism pe fețele lor. Nu vor fi gata să-l accepte pe acest om doar din cauza unei

legende vechi. Vocea lui Rowan și pronunțarea perfectă a limbii lanconiene erau aproape hipnotice. Încet, fiecare zgomot din audiență încetă. Nimeni nu tușea, nimeni nu se foia, chiar și copiii stăteau cuminți și ascultau.

Rowan vorbi despre o

țară a păcii și a liniștii, unde bărbații și femeile puteau să călărească distanțe lungi, fără pericolul reprezentat de triburile care făceau incursiuni. Vorbi despre drumuri bune. Vorbi despre schimbul comercial dintre triburi. Irialii puteau să-și ofere

țesăturile, contra bijuteriilor vatell, sau caii fearen. Vorbi despre sfârșitul morții tinerilor, a călăreților care furau bunuri de la alte triburi. Înfățișă o imagine splendidă a irialilor călătorind în siguranță pe pământul vatell și pe pământul fearen, pentru

a ajunge la poporul poilen, care putea să-și împărtășească vastele lui cunoștințe despre ierburi și medicamente. Apărură lacrimi în ochii unora, când menționa decesele ce puteau fi evitate, dacă medicamentele poilen ar fi disponibile.

— O să luăm cu forța medicamentele de la poileni, rosti Geralt, dar tăcu atunci când oamenii se uitară la el. Rowan afimă că singurul mod de a dobândi toate aceste splendori era unirea triburilor.

— Vom lupta! zise Geralt. Oamenii sâsâiră,

făcându-l să tacă, și-l priviră pe Rowan, în timp ce el aștepta să se facă liniște.

— Poporul lanconian trebuie să devină unul, rosti calm Rowan și oamenii se aplecară înainte pentru a-l auzi.

Vorbi despre planul lui de a uni triburile

prin căsătorii, apoi, înainte ca cineva să poată pune vreo întrebare, solicită voluntari, tinere și tineri curajoși, care nu voiau să moară, ci să trăiască pentru tribul lor. Zâmbi și întrebă ce suflete nobile vor să sacrifice totul și să se

căsătorească cu vatelii aceia înalţi, frumoşi, nubili, tineri şi sănătoşi?

Jura şi Geralt fură aproape călcaţi în picioare, în dezordinea provocată de tinerii care se înghesuiră să se ofere voluntari. Jura rămase pe loc, copleşită de puterea de convingere a

discursului lui Rowan.

Dar nu și Geralt. El își croi drum înainte și se opri în fața mulțimii.

— Vă trimiteți copiii să fie căsăpiți? urlă el. Englezul acesta nu știe nimic despre noi. Vă va conduce la moarte. Vatelii îi vor măcelări pe iriali.

Jura privi oripilată, când cei trei cavaleri ai lui Rowan îl atacară pe Geralt și îl trântiră la pământ. Jura reacționa pe loc, așa cum făcu și Xante și alți doi gardieni. Jura îl apucă pe Neile de păr și îi puse cuțitul la gât.

— Dă-i drumul, zise

ea și îi apăsă cuțitul pe piele, astfel încât o picătură de sânge îi alunecă în guler. Neile îl eliberă pe Geralt și se ridică în picioare. Și ceilalți cavaleri englezi îi dădură drumul. Mulțimea se opri să privească acest nou spectacol. Furios, Rowan

coborî de pe bancă și veni lângă Jura.

— Dă-i drumul, i se adresă el.

— Mi-a atacat fratele, rosti Jura. Trebuie să-i tai gâtul.

Imobilizat de o femeie, Neile fu prea umilit pentru a vorbi.

Watelin se eliberă din

strânsoarea lui Xante.

— Ceea ce a spus înseamnă trădare. Rowan strânse cu putere antebraţul Jurei, până când ea îi dădu drumul lui Neile, apoi o trase spre un pavilion din piatră, unde se puteau bucura de puţină intimitate. De ce? o mai

întrebă el. De ce ai distrus ceea ce trebuia să spun? Oamenii mă ascultau. Tu ești soția mea, sprijinul unui bărbat, dar tu mi te împotrivești de fiecare dată.

— Eu? gâfâi ea. Oamenii tăi l-au atacat pe fratele meu. Se

presupune că ar trebui să stau și să-i las să-l sfâșie?

— Sunt regele tău, așa că atunci când sunt atacat înseamnă trădare, rosti el cu răbdare.

— Trădare? întrebă ea cu ochii larg deschiși. În Lanconia trebuie să-ți câștigi dreptul la tron.

Thal te-a numit, dar noi putem să te dăm jos. Nu suntem ca proștii tăi de englezi, care-l acceptă pe fiul regelui, chiar dacă e un idiot cretin. Geralt are tot dreptul să vorbească, mai ales Geralt, care e și el fiul lui Thal, ca și tine. În afară de asta, a avut

dreptate în ceea ce a spus.

— Irialii sunt gata să mă urmeze, rosti Rowan. Asta nu vreți tu și fratele tău să reușesc? Asta e? Dacă nu reușesc să unesc triburile, crezi că poporul ar putea să vrea să-l aibă pe tron pe fratele tău iubitor de

război? De aceea acționezi tu împotriva mea?

— Nebun infatuat și arogant, strigă ea. Toți vor să reușești, dar aceia dintre noi care trăiesc aici știu că nu se poate realiza. Irialii te-au ascultat, da, ai rostit o cuvântare frumoasă,

aproape că m-ai făcut să-mi doresc să mă mărit cu un vatell, dar dacă te duci la Brita cu acești tineri civili își va freca mâinile de bucurie și îi va căsăpi pe toți. Îi va plăcea să-i slăbească destul pe iriali, pentru a le putea lua pământul. Are nevoie de câmpiile

noastre producătoare de cereale.

— Atunci voi merge singur la ea, rosti Rowan. Voi vorbi singur cu această Brita.

— Și te va reține pentru răscumpărare și, ca să te luăm înapoi, va trebui să plătim scump. Rowan se aplecă înainte,

nas în nas cu ea.

— Atunci nu plătiți răscumpărarea. Dacă sunt reținut captiv, consideră că nu mi-am câștigat dreptul la tron.

— Și să lăsăm un vatell să-l păstreze pe regele nostru? strigă Jura. Îi vom nimici pe vatelii, pentru o astfel de

insultă. Vom...

Se întrerupse, pentru că Rowan o sărută. Nu putu să se gândească la un alt mod de a o face să tacă și Jura îi răspunse, cu toată energia pe care o iscase furia ei.

Mâna lui mare o prinse de ceafă și îi întoarse capul, pentru a-

i permite mai bine accesul la buzele ei și o sărută pasionat, profund.

— Nu te lupta cu mine Jura, rosti el lipit de obrazul ei. Fii soția mea. Rămâi alături de mine. Ea se împinse de lângă el.

— Dacă să fiu soția ta

înseamnă să stau deoparte, în timp ce tu îmi conduci poporul la măcel, atunci mai bine mor prima. Rowan se îndreptă.

— Am o sarcină pe care mi-a dat-o tatăl meu și intenționez să o îndeplinesc. Tu poți să crezi că războiul e

singurul mod de a rezolva problema, dar există și alte căi. Mă rog doar ca acești iriali să obțină mai mult din căsătoriile lor, decât mine. Se întoarse să plece.

— Nu! strigă ea apucându-l de braț. Te implor, nu continua cu

asta. Oamenii au încredere în tine. Le-am văzut ochii și te vor urma. Nu-i conduce la moarte.

— Nu există decât un singur lucru, pentru care vreau să mă implori. Altul decât ăsta. Ești soția mea, trebuie să mă reconfortezi când

mă întorc din bătălie, să văd că am mâncare caldă pe masă și poate într-o zi să dai naștere copiilor mei. Nu plănuiesc să fug din țara mea, la sfatul unei femei. Și părăsi pavilionul.

Jura rămase în locul acela întunecat și răcoros câteva

momente, încercând să-și potolească furia turbată. Omul trebuia oprit. Știa că îl vor urma, pentru că reacționaseră în fața lui așa cum făcuse și ea în prima zi, la râu. Atunci, l-ar fi urmat, dacă i-ar fi cerut-o, dar acum avea capul limpede și putea

să-l audă, în loc să fie orbită de frumusețea lui.

Trebuia să facă ceva pentru a-l opri. Fu gata să iasă din pavilion, dar cineva îi bloca drumul.

— Cilean? șopti ea neîncrezătoare.

— Da, răsunse Cilean. Putem să vorbim? Jura era

conștientă de zgomotul mulțimii de afară și simți un fel de nerăbdare să fie printre ei. Poate că ar putea să-i oprească pe oameni să-l urmeze pe Rowan. Tot îl mai urăști? întrebă încet Cilean. Furia Jurei era prea aproape de suprafață.

— Am crezut că îți închipuiai că l-am vrut pentru mine însămi, că mi-am trădat prietena pentru a-l obține.

— Am greșit, rosti Cilean. Eram geloasă. Ceva din tonul ei o făcu pe Jura să se calmeze.

— Geloasă? îl iubești?

— Da, rosti Cilean

simplu. L-am iubit de la bun început. Are o inimă bună, Jura, e amabil și serios și acum dorește să riște totul, ca să unească triburile. Știe că poate fi ucis.

— Și poate lua câteva sute de iriali cu el, rosti Jura. Dar scopul nobil nu le va salva viețile,

când Brita îi va ataca.

— Poate că nu o va face. Poate Dumnezeu îl va ajuta pe regele Rowan, așa cum a făcut-o când a deschis poarta.

— Cum? Jurei i se opri răsuflarea. Dumnezeu nu-i protejează pe conducătorii răi, îi

ucide, atât pe ei, cât și cei care-l urmează. Cilean, nu se poate să-ți fi pierdut complet mințile. Nu poți crede că Brita va permite ca trei sute de iriali să-i treacă hotarele și să le trimită salutări – cu excepția celor sub formă de săgeți.

— Eu merg cu el, rosti Cilean. Am auzit cum a strigat la tine că se va duce singur la ea, așa că eu mă duc cu el. Știi că am petrecut trei ani în captivitate la vatelii și știu un mod de a ajunge în orașul Britei prin pădure.

— Vei fi ucisă, șopti

Jura.

— E un risc pe care trebuie să mi-l asum, pentru că ceea ce vrea el să facă e corect. Și, Jura, ascultă-mi vorbele, va încerca să o facă, indiferent dacă merg cu el sau nu. Ar fi trebuit să-l fi văzut în drumul spre Escalon. S-a dus

singur la cei trei băieți zerna, ca și cum Dumnezeu îi pusese o mantie protectoare pe umeri. Și i-a făcut față lui Brocain fără gardă, și i-a cerut acestui Brocain să i-l dea pe fiul lui cel mare. Și Brocain i s-a supus. Jura, ar fi trebuit să-l vezi. Jura clătină din

cap.

— L-am văzut în fiecare zi și văd cum nu face nici o încercare să învețe felul nostru de a fi, ci insistă ca noi să-l învățăm pe al lui.

— Nu e adevărat. Ne cunoaște limba și istoria. Se îmbracă așa ca noi... Cilean făcu un

pas înainte. Jura, te rog, ascultă-mă. Dă-i omului o șansă. Poate că poate uni triburile. Gândește-te! Gândește-te să fii liberă, să călărești fără gardă. Vorbește despre comercializarea bunurilor, în loc de furtul lor. Vocea ei scăzu. Și gândește-te la

schimburi de mărfuri cu alte ţări. Am putea să ne îmbrăcăm şi noi în mătase, ca sora lui, Lora.

— Asta...

— Jura, te rog, o imploră Cilean.

— Ce pot să fac pentru a fi de ajutor? În ce mă priveşte, poate să se ducă să danseze cu

Brita. Dar nu vreau să-mi conducă poporul la un masacru.

— Vino cu noi.

— Ce? strigă Jura. Să mă duc, să mă furișez acolo unde nu trebuie să fiu, și să-mi sacrific viața pentru visele unui nebun de englez, care nici măcar nu-mi place?

— Da. Fu Cilean de acord. E singura noastră șansă. Dacă putem să o găsim pe Brita singură și să-l lăsăm să-i vorbească, cred că ar putea să-l asculte. Eu cred că omul e în stare să-i spună și unui măgar să-și lepede pielea.

Jura se sprijini de

peretele de piatră. Dacă merge cu el, asta în mod sigur va însemna moartea ei. Nimeni nu poate să se strecoare în orașul Britei și să o captureze pe regina vatell fără să fie prins... și torturat.

Dar dacă reușește? Dacă dintr-un capriciu

al sorții vor putea să ajungă la Brita și să-i permită regelui cu limba aurită să-i vorbească? Ar putea Rowan să o convingă să-și trimită tinerii și tinerele să se căsătorească cu iriali?

— Gândește-te ce puternici am putea deveni, continuă Cilean.

Dacă i-am putea uni doar pe iriali cu vatellii, am căpăta o putere de două ori mai mare decât a oricărui alt trib.

— Nu-i spune asta lui Geralt, zise Jura și imediat ar fi vrut să n-o fi spus. Sunase ca și cum nu i-ar fi fost loială fratelui ei. Ai vorbit deja

cu englezul? Cine ar mai merge, în afară de noi trei?

— Daire, desigur, răspunse Cilean. Brita nu l-a văzut pe fiul ei, de când era copil. Nu-i va face nici un rău.

— Dacă nu cumva îl consideră mai irial decât un vatell. Și altcineva?

— Ar putea să fie suficient, rosti Cilean. Nu vrem o gloată. Cu cât suntem mai puțini, cu atât mai silențioși vom fi. Acuma, ce să-i spun lui Rowan? Asta dacă putem să-l scoatem dintre femei. Poate că e bine că nu m-am măritat cu el, pentru că

îmi închipui că gelozia m-ar fi distrus.

Jura se uită afară, pe ușă. Soarele din părul lui Rowan îl făcea mai ușor de văzut. Era înconjurat de fete frumoase, care se pare că nu puteau să reziste să nu-l atingă pe acest rege blond. Rowan avea acea privire

inocentă, pe care o abordează bărbaţii, când vor să pară neajutoraţi şi în felul acesta să obţină tot ce voiau de la femei.

— Geloasă pe un cârd de toante? rosti Jura printre dinţi. Va trebui ceva mai mult, ca să mă facă pe mine geloasă. Vino, hai să-i expunem

planul nostru – ultimul nostru plan pe pământ – înainte de a începe să vorbească din nou și să convingă o sută de mame să-și abandoneze pruncii, pentru a-l urma.

Ochii albaștri ai lui Rowan deveniră aproape

negri.

— Pământul se va deschide și-și va elibera morții, rosti el blând. Cerul va ploua cu sânge. Copacii se vor usca și se vor înnegri. Pietrele se vor transforma în pâine, înainte ca eu să mă furișez în tabăra Britei, însoțit de două femei și

fostul iubit al soției mele. Jura îi aruncă lui Cilean o privire gen ți-am-spus-eu.

— Rowan, te rog, rosti Cilean, ascultă-mă. Știu drumul prin pădure. Daire e fiul Britei, iar Jura e puternică și agilă și...

— E femeie! țipă el.

Se aflau în casa mătușii Jurei, departe de urechile curioșilor. Voi lanconienii nu cunoașteți diferența dintre bărbați și femei? O femeie nu poate să lupte.

— Am făcut o treabă a naibii de bună, atunci când te-am câștigat,

strigă Jura la el.

— Supraveghează-ți limbajul, o repezi el, apoi se uită la Cilean. Îmi voi lua proprii mei oameni, îi cunosc. Ei mi se vor supune. Voi îmi veți desena o hartă. Poate să vină și Daire, dacă nu va trebui să-mi păzesc spatele de

pumnalul lui.

— Îl acuzi pe Daire de... începu Jura, dar Cilean o opri.

— N-am să desenez nici o hartă. Ceea ce știu, se află în capul meu, întâlnirea în secret cu Brita e singura ta șansă de a o face să te asculte și numai eu pot

să te duc la ea. Daire va merge și el, pentru că e mama lui.

— Dar soția mea rămâne aici, rosti Rowan în final.

— Nu, afirmă Cilean. Jura merge cu mine. Așa cum colaborezi tu cu oamenii tăi, așa putem și noi, Jura și cu mine, să

acționăm împreună.

Jura se lăsă pe spătarul scaunului, cu spatele sprijinit de perete. Știa cine va învinge. Cilean avea ceva ce-și dorea Rowan și ea nu intenționa să i-l dea, pe gratis.

CAPITOLUL 9

În noaptea aceea, Jura a dormit singură în dormitorul cel mic și s-a tot perpelit și s-a răsucit, așteptând să se deschidă ușa și să intre Rowan, dar el n-o făcu. Cu o oră înainte de ivirea zorilor, părăsi patul gol și începu să

umble prin casă în vârful picioarelor. Era deja furioasă. Poate că englezul nu s-a culcat cu ea din cine ştie ce motive străine şi ciudate, dar îl va ucide, dacă a umilit-o atingându-se de altă femeie.

Peste tot dormeau

oameni, dar indiferent încotro se uita, nu putu să dea de Rowan. O trezi pe Cilean și amândouă începură să-l caute.

Soarele era sus pe cer, când s-au întâlnit din nou. Cilean clătină din cap. Jura se încruntă și plecă să-l caute pe scutierul lui Rowan,

Montgomery. Băiatul înalt și bronzat împletea coama marelui cal de luptă al lui Rowan.

— El unde e? întrebă Jura. Montgomery păru surprins.

— Regele nu e cu tine? Jura începu să aibă suspiciuni.

— Când l-ai văzut

pentru ultima oară?

— Înainte să mă duc la culcare. Căsca și mi-a spus că are de călărit din greu, așa că am crezut... Băiatul se întrerupse, jenat.

— Calul unde e? Dereșul acela mare al lui?

— E... Montgomery

se opri și o privi fix. Am crezut că e aici. Se uită la Jura. Dacă cineva mi-a răpit stăpânul, sunt gata să mă bat. Jura scoase un suspin.

— Nebunul a plecat singur pe teritoriile vatell. Sunt sigură că asta a făcut.

Montgomery îi

aruncă o privire aspră.

— Stăpânul meu nu e nebun. Jura nu-i dădu atenție.

— Vrea să-mi dovedească ceva. Dar treaba asta trebuie să rămână secretă. Dacă oamenii aud că a plecat călare singur într-un teritoriu inamic, se vor

duce după el. Trebuie să spunem că... a plecat la vânătoare. Dar, ar fi trebuit să mergi și tu cu el. Nu ar fi plecat fără scutierul lui.

— Nu pot să mint, rosti Montgomery înțepat. Jura gemu.

— Din nou onoarea aia de cavaleri! Naiba să

te ia! Poți minți, dacă asta înseamnă că poți preveni un război. Dă-mi patru zile. Dacă în patru zile nu-l aduc înapoi, nu va mai fi nevoie să trimiți pe nimeni după noi. Poți face asta, băiete? Ești suficient de bărbat?

— Suficient de

bărbat, ca să mint? întrebă Montgomery.

— Suficient de bărbat, ca să-ți asumi o responsabilitate. Va trebui să te confrunți cu cavalerii ăia ai tăi cu nasul pe sus și sunt sigură că poți s-o faci.

— Pot să fac tot ce e necesar.

— Bine, rosti Jura. Această treabă trebuie ținută cât mai sub tăcere posibil. Pune-mi șaua pe cal, mă duc să aduc o traistă cu mâncare. Așteaptă! Spune-le oamenilor că am plecat cu Rowan, ca să fiu singură cu el. Spune-le că eram

geloasă pe toate femeile alea de ieri și m-a luat cu el, ca să mă potolească. Cu această scuză, poți și tu să rămâi aici și să-i reții pe oameni, cât timp mi-e mie necesar. Era de aceeași înălțime cu băiatul acesta cu privirea întunecată, care

îi plăcea așa mult. Totuși se simțea mult mai bătrână, deși avea doar cu doi ani mai mult decât el, îi ridică bărbia cu două degete. Asta e ceva mai puțin decât o minciună. Stăpânul tău și cu mine am plecat realmente împreună și tu nu știi unde.

Montgomery nu avea sentimentul că Jura e mai mare decât el și, spre surpriza ei, o apucă de degete și îi sărută vârfurile.

— Stăpânul meu e un bărbat norocos. Simțindu-se ușor confuză, Jura își retrase brusc degetele.

— Să te porți cum trebuie cu femeile irial, zise ea. Nu vreau niște puști pe jumătate englezi, peste nouă luni. Acuma, pune-mi șaua pe cal, să pot pleca.

Montgomery îi zâmbi, în timp ce ea părăsea grajdurile.

— Cățeluș englezesc

insolent, bombăni ea. Prima sarcină a Jurei era o întrevedere cu Cilean. Aceasta dori să meargă cu ea și Jura pierdu clipe prețioase argumentând că absența lui Cilean n-ar putea fi explicată.

— Trebuie să plec singură. Desenează-mi doar o hartă, cât mai

repede posibil, ca să pornesc imediat. Cilean începu să deseneze, dar în același timp invoca tot felul de argumente.

— Cum ai să-l găsești? E plecat de multe ore.

— Am să gândesc ca un englez blond. Crezi că e îmbrăcat în zale și

poartă un stindard? O, Cilean, roagă-te pentru mine. Dacă e ucis, asta va însemna război. Poporul irial îi va glorifica memoria, după discursul acela mieros de ieri.

— Iată harta, rosti Cilean apoi o îmbrățișa pe Jura cu putere, iartă-

mă că m-am îndoit de tine. Du-te și găsește-l pe rătăcitorul tău rege și adu-l înapoi în siguranță. O împinse de lângă ea. Cum o să te îmbraci? Jura zâmbi.

— Ca o ulten. Asta trebuie să îi țină departe pe oameni. Mătușa mea a păstrat niște haine

ulten și plănuiesc să le iau. Cilean o sărută pe prietena ei pe obraz.

— Du-te cu Dumnezeu și întoarce-te repede. Jura călări cu prudență pe teritoriul vatell. Hainele ulten vechi și jerpelite pe care le purta puteau așa de rău, încât la început

calul s-a cabrat furios și Jura nu-l acuză, pentru că și ea de abia putea să le suporte. Furase costumul decolorat, cândva strălucitor, din casa mătușii ei și l-a înmuiat în murdăria dintr-o cocină, apoi l-a tăvălit în cenușă, pentru a-i imprima mirosul și

culoarea adecvată unui costum ulten. Mirosind în acest fel, Jura își dădea seama de ce ultenii erau singurul trib căruia i se permitea să cutreiere liber. Nimeni nu râvnea la nimic ce aparţinea unui ulten, totuși adesea ultenii erau spânzurați pentru

nimic, sau fără motiv.

Sub hainele murdare, Jura purta uniforma verde de vânătoare a gărzilor și un arsenal de arme.

Călări spre apus, în special pe cărări înguste, pe unde nu puteau să treacă grupuri mari de oameni sau căruțe.

Văitându-se, cerșea mâncare și apă de la oamenii care stăteau în fața colibelor dărăpănate și a peticelor uscate de pământ destinat legumiculturii. După o zi de mers, începu să înțeleagă de ce Brita ataca pământurile irial mai bogate, din sud.

Noaptea târziu sosi la un local public. În interiorul micii cocioabe de chirpici străluceau lumânări și se auzeau râsete aspre și clinchet de oțel. Își legă calul în bezna unei păduri din apropiere și se duse la ușă. Zgomotul de luptă însemna că își găsise

soțul englez. Nu spera decât că va avea suficient timp să-l salveze.

Intră, dar nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenție, pentru că toți se uitau la doi gardieni vatell, care se luptau între ei în joacă, cu paloșele. Simțindu-se

prost, Jura își trase mult peste față gluga murdară și luă loc pe un scaun gol, de la o masă. Imediat, toată lumea din jur păru oripilată, din cauza mirosului, apoi când văzură silueta cu glugă, se retraseră departe de ea. O femeie scheletică o întrebă pe

Jura ce dorește să bea, cerându-i în schimb un bănuț de aramă.

De sub glugă, își roti ochii prin mica tavernă, dar nu văzu nici urmă a englezului cel blond. De-a lungul pereților stăteau mai mulți vatelii, aproape la fel de murdari ca și ea. Jura își

bău berea și când lupta luă sfârșit, la pariuri fură câștigate sau pierdute diverse bunuri, haine și produse animale.

— Ce e mirosul ăsta? țipă o voce de beţiv. Jura își puse cana jos și încercă să se ridice. Voia să plece cât mai repede posibil, dar cineva îi

puse o mână grea pe umăr.

— Un băiat ulten, strigă cineva. Hai să-i dăm o lecţie.

O mână o apucă de glugă, exact când ea se mișcă. Astfel că faţa îi fu descoperită.

— Să mă ia naiba! O fată!

— Chiar o frumuseţe.

— Hai să-i dăm o altfel de lecţie, rosti un om râzând. Jura ţinea câte un cuţit în fiecare mână, ascunse sub haine, când aproximativ douăzeci de bărbaţi se îndreptară spre ea.

— Aici, acum! se auzi o voce pofundă din

spatele mulțimii. Vorbea lanconiană, dar cu un accent pe care Jura nu-l auzise niciodată înainte, foarte țărănesc. Un om solid, dar îndoit de mijloc, cu un păr negru unsuros și cu o bucată de pânză pe un ochi, purtând mai multe straturi de haine, își croi

drumul în față. Nu-mi răniți fiica, rosti el și se îndreptă spre Jura. Instinctiv ea se retrase din fața lui.

— Urmează-mă, sau te vor ucide, îi șopti el la ureche și Jura recunoscu vocea lui Rowan. Era așa de uluită, încât îl urmă fără să pună întrebări,

iar oamenii erau așa de beți și avuseseră deja destule emoții încât se saturaseră, așa că îi dădură voie Jurei să-l urmeze pe bătrânul cocoșat și să plece din tavernă.

— Tu! șuieră Jura, imediat ce fură afară. Am venit să te duc

înapoi, în siguranță.

— Siguranță! scuipă vorbele Rowan. Ce știi tu despre siguranță? Tocmai ți-am salvat virtutea și probabil viața.

— Aș fi putut să mă apăr și singură. Drept răspuns, Rowan înjură.

— Ai cal? Trebuie să

plecăm repede, să ne depărtăm de locul acesta. Sau ți-ai lăsat calul la vedere și unul din vandalii ăștia l-a furat? Dumnezeule mare, dar ce duhnești!

— Calul meu e bine pitit.

— Bine, atunci du-te și călărește timp de o

oră spre nord-vest, apoi oprește-te. O să ne întâlnim acolo.

— Nu poți să te duci înapoi. Trebuie să te întorci la iriali și...

— Du-te, porunci el. Vine cineva și eu nu mi-am terminat încă treaba aici.

Jura se furișă în

întuneric, își găsi calul și porni la drum. Era împotriva oricărei judecăți normale să-l lase singur acolo, dar în sinea ei știa ce groază simțise, când oamenii aceia au atins-o. De asemenea, fusese surprinsă de deghizarea lui Rowan și de modul

cum se amestecase cu mulțimea. Într-o oră va ajunge la cotitura râului și știa că acesta e locul unde trebuia să-l întâlnească.

Își hrăni calul, îl priponi într-un tufiș și-și scoase rochia ulten rău mirositoare, apoi se urcă într-un copac și-l

aşteptă pe Rowan. Nu trecu mult şi acesta sosi. Îl privi descălecând apoi rămânând liniştit şi privind în jur. Se întoarse şi se uită în sus, în copac, deşi ea ştia că nu putea să o vadă.

— Coboară, rosti el. Jura îşi făcu vânt pe o creangă şi ateriza exact

în fața lui.

Pânza de pe ochi îi flutura pe frunte.

— În regulă, ce faci aici?

— Ți-am mai spus. Am venit să te duc înapoi în siguranță.

— Tu? Să mă duci pe mine în siguranță? Mâine dimineață trebuie

să te întorci la iriali.

— Și tu ce plănuiești să faci?

— Mă duc să o găsesc pe Brita și să vorbesc cu ea. Dacă nu ai fi intervenit tu în noaptea asta, aș fi aflat unde e. Cele două gărzi erau destul de bete și după ce s-au bătut, erau gata să-

mi spună, dar a trebuit să salvez gâtul tău murdar. Încă mai puți, chiar și fără obiectul acela cu care erai îmbrăcată.

Jura se sprijini de un copac și începu să-și dezlege ciubotele.

— Dacă irialii ar fi ghicit că bântui singur

pe terenurile vatell, ar fi atacat.

— Ce faci?

— Mă dezbrac. Am să fac o baie. Misiunea ta solitară ar fi putut să declanșeze un război. Își scoase pantalonii. Rowan se uita la ea cu ochi atât de mari, încât ea putea să le vadă albul

în lumina lunii.

— Nu vreau să discut, rosti el scurt. Am făcut ceea ce trebuia să fac. O Doamne! spuse ultimele cuvinte, când Jura își scoase ultima piesă de îmbrăcăminte și acum stătea goală în lumina lunii, cu silueta ei magnifică și cu sâni

înalți strălucind. Jura, mă torturezi, șopti el ducându-și mâinile la spate și bâjbâind după un copac, de care să se sprijine.

— Sunt soția ta, rosti ea încet, apoi își înălță capul. Vine cineva, zise și-și lipi trupul de al lui. Ascunde-mă, să nu mă

vadă.

Ţinând-o în braţe, Rowan rămase ca trăsnit şi nu-i înfăşură în jur mantia aspră şi zdrenţuită, aşa cum ar fi trebuit să facă. Stătea doar acolo, cu trupul lipit strâns de al ei, cu mâinile aşezate uşor pe spatele ei.

Ea se afla cu ochii la același nivel cu ai lui și aștepta să o sărute, dar el nu făcu nici o mișcare, așa că Jura își atinse buzele de ale lui. Era tot ce a avut nevoie el, pentru a-l face să acționeze. Spre marea plăcere a Jurei, imediat mâinile lui Rowan

începură să se miște pe trupul ei și părea că are sute de guri. O sărută, o mângâie și o, ce delicios de bine o făcu să se simtă! Ce minunat să te simți feminină și dezirabilă și adorată și dorită și cercetată. Îi înapoie sărutul cu toată dorința pe care o simțea.

— Imploră-mă, Jura, rosti el cu o voce rugătoare. La început nu-l auzi. Te rog imploră-mă, repetă el. Când îl auzi, îl împinse deoparte. Era moale de dorință și maleabil în mâinile ei.

— Nu englezule, nici într-o viață de om, nu te

va implora un irial, scuipă ea cuvintele. Se răsuci și se duse la râu, încântată că apa rece îi va răcori pielea fierbinte, îl înjură, cu toate vorbele pe care le știa. Ce fel de animal era, că simțea plăcere să facă o femeie să-l implore, pentru a-i

ceda? Putea fi terminat, înainte de a mai putea vătăma pe cineva – și Thal a crezut că idiotul ăsta era făcut să fie rege! După ce ieși din apă, se uscă și se îmbrăcă. Rowan ațâțase un mic foc, jupuise doi iepuri, îi pusese la proțap și îi cocea.

— Am preparat cina, rosti el încet.

— Și ce trebuie să fac să o merit? Să merg în genunchi și să implor? Sau rugăminţile sunt rezervate numai pentru patul nupţial? Poate că pentru a primi de mâncare trebuie să zbier ca un măgar, iartă-mă

dacă nu cunosc regulile voastre englezești de desfășurare a căsătoriei.

— Jura, rosti el cu voce grea, te rog nu fi rea. Lasă-mă să-ți explic: sunt cavaler. Am făcut un jurământ, un jurământ prostesc, care m-a pedepsit până acum mai mult decât tine, cu

toate acestea e un jurământ faţă de Dumnezeu şi trebuie să-l respect. Dacă ai vrea doar...

— Unde intenţionezi să te duci mâine? întrebă ea. Nu voia să discute cât de îngrozitor o făcea să se simtă: o clipă dezirabilă şi în

următoarea aruncată deoparte, la fel ca dispreţul pe care-l avusese ea pentru veşmântul ulten.

— Tu te întorci la iriali. Eu mă duc să o găsesc pe Brita.

Ea zâmbi spre el, pe deasupra focului.

— Am harta. Nu, nu

o vei găsi la mine, chiar dacă ai putea suporta să mă atingi personal, pentru că mi-am imprimat-o în memorie. Merg cu tine. Amândoi o vom găsi pe Brita și vom vorbi cu ea, amândoi.

— Oare de ce nu m-am însurat cu o

englezoaică dulce și docilă? mormăi Rowan. Uite! ia asta. Îi întinse un picior de iepure.

— N-ai făcut nici un jurmânt cavaleresc sacru, în legătură cu picioarele de iepure?

— Numai de șoarece, răspunse el. Acum mănâncă, să ne putem

culca și să plecăm dimineață devreme. Avem mulți kilometri de parcurs.

— Poate, rosti Jura și zâmbi dulce privirii lui feroce. Dormi destul de bine în noaptea aceea, cu toate că Rowan sculându-se de două ori o trezise și pe ea.

— Scoală-te, rosti el înainte de ivirea zorilor și aruncă peste ea hidoasa mantie ulten. Asta ar putea să-mi răcească interesul față de tine. Apoi îi întinse pâine și brânză. Fii gata să plecăm repede.

— Da, sire, îl ironiza ea. Călăriră timp de

două ore, înainte ca Jura să-i spună să se oprească și să o urmeze, pe un drum îngust ce trecea prin pădure. Era un drum făcut pentru traficul pedestru și Rowan fu nevoit să rupă de două ori câteva ramuri, pentru a le face loc cailor.

La prânz se opriră să mănânce plăcintă rece cu carne, adusă de Jura.

— Trebuie să ne schimbăm hainele, zise ea. Se uită la părul lui unsuros. O ulten și un... indiferent ce ești tu, separat sunt în regulă, dar împreună facem o pereche neatrăgătoare.

Nu ne vom apropia de orașul Britei îmbrăcați așa.

— La ce te gândești?

— Cam la cincisprezece kilometri de aici există un han, al unei rude bogate a Britei. Cred că s-ar putea ca omul și soția lui să se poată lipsi de

câteva haine.

Jura se uită la fața lui Rowan și, spre surpriza ei, se trezi gândindu-se că înfățișarea lui frumoasă era deteriorată de părul vopsit negru. Acum era încruntat și ea se întrebă dacă nu cumva îi displăcea să urmeze un plan

întocmit de o femeie.

— Ar trebui să știu unde e ținută îmbrăcămintea, dar mă îndoiesc că va fi ușor de luat, după care să ieși din casă. Trebuie să-mi juri că o să te întorci imediat la iriali.

— Eu nu fac jurăminte, cu aceeași

ușurință ca tine. Cilean a fost în această casă de câteva ori, când era prizonieră la vatelii și știu câte ceva despre ea. Tu o să mă urmezi.

— Nu am să te urmez, rosti el. Tu vei rămâne ascunsă în pădure, până mă întorc eu.

— Vom vedea, rosti Jura zâmbind. Silueta marelui han de piatră se profila în lumina lunii și singurul sunet care putea fi auzit era zgomotul ușor al cailor și clinchetul săbiei de oțel a gărzii vatell care patrula.

Rowan și Jura se

lipiră strâns de perete și așteptară și, după ce garda trecu, Jura îi făcu semn lui Rowan să o urmeze printr-o mică ușă laterală din lemn, ce da într-o cămară. Înăuntru atârnau rațe, gâște, pulpe de căprioară, pui proaspăt fripți și plăcinte cu

carne, pregătite pentru masa de a doua zi.

Jura deschise cu prudență o ușă și intră într-un coridor îngust, la capătul căruia era lumină și zgomot de voci. Se îndreptă spre lumină, dar Rowan o apucă de tunică și o trase înapoi. Arătă apoi

spre o scară circulară din piatră cufundată în întuneric, la câţiva metri depărtare. Ţinându-şi sabia pregătită, Rowan începu să urce. A fost uşor să găsească dormitorul stăpânilor, pentru că era singura cameră de la primul etaj despărţită de un zid. Se

ascunseră în umbră, când o cameristă trecu în grabă pe lângă ei, apoi se strecurară în cameră și se îndreptară imediat spre un cufăr mare de lângă perete.

Vatellii se îmbrăcau destul de asemănător cu irialii, cu ciubote cu jartiere încrucișate și cu

genunchii descoperiți, mai jos de tunica grea. Rowan scoase din cufăr o tunică ușoară de lână albastră.

— Nu, șopti Jura. Asta va face ca ochii tăi să fie prea albaștri. Demonstrează prea mult cine ești.

— O, rosti Rowan cu

interes întorcându-se să o privească, cu nasurile aproape atingându-se. Habar n-aveam că mi-ai observat ochii.

— Am făcut-o, de câteva ori, murmură ea.

Părea gata să o sărute, când clanța ușii se mișcă. Repede ca fulgerul, Jura sări în

cufărul cel mare și Rowan o urmă, după care închise capacul deasupra capului lor. Erau înghesuiți strâns unul în altul, trup cald lângă trup cald și, din păcate, armă lângă armă. Ceva o împungea cu putere în coaste și era sigură că era barda

lui Rowan. Nu îndrăzni să se mişte, de frică să nu fie descoperiţi.

Stătea nemişcată şi asculta paşii ce se auzeau mergând prin cameră. O cameristă, gândi ea, apoi îşi reţinu respiraţia, pentru că paşii se apropiau. Îşi încorda muşchii gata să

sară. Când fata înălță capacul cufărului de stejar pentru haine, doi oameni care păreau fioroși săriră din el, ambii repezindu-se la gâtul ei.

Destul de calmă, femeia leșină. Rowan și Jura se pregătiseră de luptă, dar când se uitară

la mica făptură făcută grămadă la picioarele lor, începură să râdă. Era pentru prima oară că râdeau împreună.

Apoi zâmbind, Jura începu să scoată haine din cufăr.

— Uite, pe astea le luăm, iar pe ea ar fi mai bine să o legăm și să o

băgăm înăuntru, pentru a ne da timp să ne depărtăm.

Înfășurară camerista în una din rochiile stăpânei ei, îi vârâră un ciorap în gură și Rowan o așeză cu gingășie în cufăr. Ea deschisese ochii și se uita îngrozită la el.

— Nu-ți fie teamă, drăguțo, o liniști Rowan, e suficient aer înăuntru și cineva te va descoperi destul de curând. Tuturor le va lipsi cineva așa frumos ca tine. Odihnește-te; o să fii în siguranță. Se aplecă și o sărută pe frunte – și reuși să scape, când Jura

îi trânti capacul în cap. De abia putu să-și retragă degetele din calea ei.

— Iartă-mă, rosti ea. Mi-a scăpat. Ești gata să mergem, sau intenționezi să rămâi și să te faci servitor?

— Gata, rosti el zâmbindu-i. Sunt sigur

că vrei să conduci operaţia.

— Întotdeauna, cel mai capabil trebuie să conducă, zise ea de sus şi se îndreptă spre uşă. Au reuşit să ajungă fără incidente la cămară, de unde, în drum spre ieşire, Rowan luă două bucăţi de plăcintă. Se

simțea foarte bine, după mica manifestare de gelozie feminină de la etaj. Aproape își pierduse speranța, că ea va arăta vreodată vreun interes față de el.

Trecură de gărzi și o luară la goană aplecați, spre pădure, săriră pe cai și îi îndemnară la

galop. După o oră, Rowan ieși de pe drum și intră în pădure, oprindu-și calul într-un tufiș des. Rămaseră ascunși acolo, cu mâinile pe botul cailor, și așteptară în tăcere. Nu trecu mult și auziră zgomotul făcut de o mulțime de cai și de

oameni, care trecură pe lângă ei.

Când se depărtară destul, Rowan îi făcu semn Jurei să-l urmeze și își croiră drumul în sus pe taluzul abrubt, spre creștetul dealului.

— Putem să dormim aici, rosti el luând păturile de pe cal.

Înainte de a se culca, se îmbrăcară cu hainele vatell, deoarece călăreții aceia căutau o ulten și un cerșetor.

— Mâine va trebui să te speli, zise Rowan privind stelele, sau te vor mirosi că ești ulten.

— Poate că ar fi trebuit să o iei cu tine

pe camerista aia și să mă lași pe mine. Era frumoasă și mirosea bine. În întuneric, Rowan zâmbi larg.

— Jura, nici o femeie în viață nu e mai frumoasă ca tine și chiar mirosind așa ca acum, ești mai dulce decât o sută de prințese laolaltă.

Ochii ei se deschiseră mari. Nu știa de ce se simțise așa de furioasă pe complimentele pe care i le făcuse Rowan fetei îngrozite, sau de ce se repezise la el ca o proastă, acum însă, era uluitor câtă plăcere îi făceau vorbele lui. Daire o lăuda când

douăsprezece dintre săgeţile ei loveau ţinta în succesiune rapidă. Geralt şi Thal nu-i făcuseră niciodată vreun compliment. Desigur bărbaţii spuneau că e frumoasă, dar nu în felul acesta generos şi blând. Dacă ar fi făcut-o, le-ar fi pus cuţitul la gât, dar

în această noapte pur și simplu îi plăceau vorbele acestui bărbat. De fapt, ar fi vrut chiar să-i spună și mai multe.

— Tu... te-ai descurcat destul de bine în seara asta, rosti ea într-o doară. Și ai intrat pe teritoriul vatell fără să fii recunoscut. A fost

bine că ți-ai cănit părul.

— Credeai că n-am să reușesc? se repezi el. Ca orice femeie, se gândi el, tu îi faci un compliment și ea te insultă. Se răsuci pe o parte, departe de ea. Era sătul de insinuările ei, că ar fi incompetent. Femeia asta îl secătuiește! Mâine

te întorci la iriali, adăugă el. Jura se strâmbă şi nu răspunse. Englezul ăsta e foarte ciudat!

Dar în dimineaţa următoare nu mai avură timp de dispută. Jura se trezi cu toate simţurile în alertă, dându-şi seama că ceva nu e în

regulă. Încet, întinse mâna spre Rowan adormit la câțiva metri de ea. El deschise ochii, în clipa în care-l atinse și citi avertismentul din ochii ei.

Și, spre consternarea ei, Rowan sări în picioare și începu să strige:

— Naiba să te ia, muiere, tot timpul te ții după mine, omul nici măcar nu poate să doarmă. Jura văzu că, atunci când s-a ridicat, și-a apucat sabia. O luă și ea pe a ei și o îndreptă spre gâtul lui.

— Mă țin după tine? țipă ea. Ești prea

amărât, ca să te vrea o femeie. Am avut iubiți de două ori vârstă ta, care erau mai buni ca tine.

— Am să-ți arăt eu ție cine e cel mai bun iubit, rosti el și sări pe ea. Rostogolește-te spre dreapta, îi șopti la ureche. Ascunde-te în

pădure și așteaptă. Sunt numai doi. Când Rowan se mișcă, Jura se rostogoli într-adevăr spre dreapta lui, dar totodată sări în picioare, cu sabia ținută ferm cu ambele mâini și se poziționa în spatele lui, așa cum fusese antrenată.

Doi bărbaţi, hoţi după aspect, veniră spre Rowan cu cuţitele în mâini. Arătau flămânzi şi gata să comită orice crimă, pentru puţinul pe care Rowan şi Jura îl cărau cu ei.

— Sunt regele vostru, rosti Rowan, puneţi armele jos. Am să

împart cu voi tot ce am.

— Calul meu n-ai să-l dai, rosti Jura din spatele lui, privind spre pădure după alţi hoţi.

— Rege? fornăi ironic unul dintre hoţi, înainte de a-l ataca pe Rowan.

Din spatele lui, Jura asculta larma încăierării şi îşi ţinu capul uşor

întors, pentru a vedea când sau dacă Rowan are nevoie de ajutor. Însă era un luptător bun, foarte bun. Şi fu surprinsă să vadă că se lupta ca un lanconian.

Unul dintre hoţi căzu şi Rowan se îndreptă spre celălalt, în timp ce Jura stătea aproape în

spatele lui. Fusese bine antrenată și colaborau împreună, parcă dansau. Când el se mișca, se mișca și ea.

Îl auzi pe al doilea hoț țipând de durere, dar nu-și întoarse capul, deoarece, exact așa cum crezuse că s-ar putea întâmpla, un al treilea

hoț ieși ca o furtună din pădure, cu sabia ridicată deasupra capului și îndreptându-se direct spre ea. Îi pară lovitura și oțelul zăngăni pe oțel.

— Fugi, Jura, fugi, porunci Rowan și ea îl înjură, pentru că încerca să o deruteze. Era antrenată să se supună

ordinelor, dar aceasta era o comandă greșită.

Opuse rezistență luptând împotriva omului cu toată puterea, fără să ezite, chiar și când sabia lui îi produse o tăietură în antebraț. Omul era turbat, ridicând și coborând arma, dar Jura pară

fiecare lovitură, cu propria ei sabie. Apoi contraatacă și începu să-l împingă înapoi spre pădure, cu lovituri furioase și agresive. Cu coada ochiului, îl văzu pe Rowan terminând și venind spre ea, dar se opri și privi. Jura îl împingea pe hoț spre un

copac, gata să-i înfigă sabia în piept.

— Nu! strigă Rowan. E un lanconian.

— E un vatell, rosti Jura, dar ezită și nu-l ucise.

— Ia asta, i se adresă Rowan omului întinzându-i o bucată mare de plăcintă cu

carne, la asta și ia-ți și prietenii. Nu sunt decât răniți. Amintește-ți că viețile voastre sunt un dar din partea regelui. Regele tuturor lanconienilor.

Hoțul se uită la Rowan, la fel cum simțea și Jura, ca și cum acesta era nebun și era

bine să pună câțiva kilomeri distanță între ei. Apucă plăcinta și fugi în pădure, în timp ce ceilalți doi îl urmară gemând și șchiopătând.

Soarele începuse se se ridice pe cer și Rowan se uită la brațul sângerând al Jurei, apoi o conduse să se așeze pe o piatră

din apropiere, în timp ce el aduse fețe și apă proaspătă din sacii lui de la șa. Blând, începu să spele și să-i bandajeze brațul. Era o tăietură superficială.

— N-am mai văzut așa ceva înainte, rosti el blând. Vreau să spun, felul cum stăteai la

spatele meu. Feilan nu mi-a spus nimic despre femeile care păzesc spatele bărbaţilor.

— Probabil considera asta ca ceva normal. O englezoaică ce ar face? Dacă ai fi fost aici cu sora ta, ea ce ar fi făcut?

— Lora s-ar fi ascuns în pădure, aşa cum ţi-

am spus eu să faci.

— Și ar fi fost prinsă de cel de al treilea hoț, sau acesta te-ar fi ucis pe tine, când te-ar fi atacat pe la spate. Împreună, am fost un obstacol de neînvins, cu ochii în toate direcțiile. Rowan se încruntă.

— Văd asta, dar nu o

tolerez. Bărbații trebuie să fie antrenați să-și apere singuri spatele.

— Bărbații sunt luptători mai puternici și adesea o femeie doar îi păzește, nu luptă. Ar fi greșit să risipești forța unui braț, doar pentru a proteja.

Rowan termină de

pansat, dar încă mai era încruntat.

— De această dată mulțumesc pentru protecția ta, dar data viitoare trebuie...

Jura îl sărută. Și fapta ei îi surpinse pe amândoi. El se retrase de lângă ea, cu ochii întunecați de dorință.

— Jura, murmură el. Știa că e gata să-i ceară: trebuie să-l implore. Furioasă, se ridică și se duse la calul ei.

— Dacă vrei să ajungem la Brita, trebuie să plecăm. Fiecare fărâmă a mâniei ei i se auzi în voce și în felul în care se comportă, când

urcă pe cal și plecă mai departe, fără să se uite să vadă dacă el o urma.

Acum se aflau pe un teren mai înalt, continuând să meargă prin munții care formau hotarul de nord al lanconienilor și aerul era mai răcoros și mai rarefiat. De asemenea, se

aflau în afara cărării, despre care îi vorbise Cilean, și le luă mai mult să ajungă la orașul fortificat al Britei. Rowan călărea alături de ea, dar ea nu-l privea.

— Cum arată această Brita? întrebă el. Jura își ridică bărbia în vânt.

— N-am văzut-o

niciodată și n-am întrebat pe nimeni despre aspectul ei. E mama lui Daire, așa că e bătrână, a condus armatele împotriva lui Thal și a tribului fearen. Când eram copil, am auzit că i-a atacat și pe zerna, așa că trebuie că e plină de cicatrice

căpătate în bătălii. Nu-mi imaginez că ar fi o frumusețe, dacă asta cauți tu.

— Jura, n-am putea... începu Rowan, dar ea își conduse calul mai departe de el.

Putea să ierte multe din ciudățeniile lui, pentru că era englez, dar

nu putea să ierte cum a flirtat cu o cameristă, iar pe ea a respins-o, câteva ore mai târziu. La prânz se opriră să mănânce lângă un pârâu și Jura privi imaginea ei reflectată într-o băltoacă. Înainte, nu fusese niciodată preocupată de felul cum

arăta, doar de îndemânarea ei în privința armelor, dar văzuse privirile din ochii bărbaților și știa că o găsesc dezirabilă. Așa că, de ce o respinge acest soț englez? Pentru că nu era blondă, ca sora lui? îi plăceau doar femeile cu pielea palidă?

În amurg campară. Nu aprinseră focul, deoarece erau foarte aproape de orașul împrejmuit de ziduri al Britei.

— Ar fi prea mult să sper că mâine vei rămâne în urmă, rosti Rowan cu sprâncenele ridicate întrebător, în

timp ce o privea în lumina ce scădea.

— Cineva trebuie să aibă grijă de spatele tău, răspunse ea. Cred că mâine ar trebui să intrăm călare în oraș, bănuiesc că putem intra fără probleme. E bine că vorbești limba noastră. O vom identifica pe

Brita și, prima oară când va ieși călare din oraș, o vom prinde, în urmă, cam la o zi de mers călare, se află coliba unui țăran, unde putem să o ducem, ca tu să stai de vorbă cu ea. Va trebui să fim totuși atenți, să nu fim trădați de țărani.

— Asta e tot ce ai hotărât? întrebă Rowan cu glas scăzut. N-ai hotărât și faptul că eu nu am permisiunea să particip? Poate că te-aș incomoda în treburi.

— Tu ești cel care mi-a spus să stau în pădure, rosti ea neînțelegând ce făcuse

de l-a înfuriat. Ai alt plan mai bun decât al meu?

— Nu, zise el printre dinții încleștați, este același plan, cu excepția că eu trebuie să intru călare singur în oraș, dar... Se opri.

— Ce diferență e, dacă am prezentat eu

planul, sau tu? Cred că e bine că suntem amândoi de acord cu ceva. Rowan lovi cu piciorul într-o piatră.

— Tu ești femeie, murmuă el.

— Nu e destul, rosti ea în surdină și se întoarse. Să câștige un bărbat a părut așa ușor.

Tot ce a trebuit să facă a fost să lupte mai bine, să tragă cu arcul mai bine, să fugă mai bine, să sară mai bine decât alte cincizeci de femei, dar de ce – în numele cerului – trebuia să-i placă unui bărbat, după ce l-a câștigat?

Dormiră la o

depărtare de câțiva metri unul de altul, dar în timpul nopții foirea necontenită a lui Rowan o trezi. Instinctiv se trase lângă el și, în somn, el întinse mâna după ea și o trase mai aproape, strângând-o tare lângă el. Era așa de bine cum îl simțea, așa

puternic, așa fierbinte, așa drept. Se ghemui și mai aproape de el și adormi.

Dimineața, se trezi înaintea lui și imediat se rostogoli deoparte. Nu mai putea să suporte altă intervenție a lui: „imploră-mă!”

Intrară călare în

orașul Britei, îndată ce porțile fură deschise. Nu era un oraș bogat. Era foarte diferit de Escalon. Aici existau case și prăvălii mici și cu fațade înguste, și bărbați și femei care intrau și ieșeau în grabă din ele. Exista un aer de sărăcie în legătură cu acest loc,

orașul mirosea a excremente neînlăturate, a carcase și a carne prăjită. Ea și Rowan, cu îmbrăcămintea lor bogată, erau priviți fix de sătenii zdrențăroși. Se opriră să cumpere căni cu lapte bătut, de la un vânzător de pe

stradă.

— Unde locuiește Brita? îl întrebă Rowan.

— Regina Brita, îl corectă Jura zâmbindu-i vânzătorului. Avem o treabă cu ea.

— Acolo, zise omul arătând o casă de piatră ridicată în partea de nord a zidului de piatră

ce înconjura orașul. Era o casă mare, dar obișnuită, nu la fel de mare sau la fel de bogată ca aceea de unde furaseră ei îmbrăcămintea pe care o purtau. Astăzi iese la vânătoare, continuă vânzătorul. Veți putea să o vedeți trecând călare,

împreună cu gărzile ei. Uitați-vă! Se deschid porțile, iese garda.

Rowan și Jura îi mulțumiră cu un semn din cap și se retraseră în umbra unei clădiri, așteptând să treacă regina și gărzile ei.

Nu conta dacă tribul vatell nu poseda pășuni

bune sau terenuri agricole, regina lui nu se zgârcea când era vorba de echipamentul splendid al gărzilor. Toţi cei douăzeci de bărbaţi, care călăreau alături de ea, erau bogat înveşmântaţi în lână fină albastră, iar armele lor erau din oţel de bună

calitate, despre care Jura era convinsă că nu provin din Lanconia. Caii lor erau animale frumoase, înalte și agere, care păreau bine hrănite și antrenate.

Dar Brita îi punea în umbră pe toți. Călărea în mijlocul acestor oameni frumoși și drepți

și arăta ca soarele înconjurat de douăzeci de luni. Era înaltă, subțire și categoric frumoasă. Purta o rochie lungă în stil englezesc, mulată foarte strâns pe mijlocul ei, lucrată din lână albă bogată, ce punea în evidență părul și ochii ei negri. Când

trecu, orașul își încetă activitatea, în timp ce fiecare bărbat, femeie și copil, și se pare că și fiecare animal, se opriră să o privească. Fu liniște până trecu dincolo de porți.

— Bătrână, nu-i așa? i se adresă Rowan Jurei. Nu e de mirare că

bărbaţii o urmează. Aş putea să o urmez chiar şi eu. Jura îl privi, dar el zâmbea stupid uitându-se la poarta prin care tocmai dispăruse Brita.

— Ne luăm după ea, sau nu? şuieră ea întrebarea.

— E o sarcină ce îmi va face plăcere, rosti el

rânjind idiot, fără să vadă privirea furioasă a Jurei. Încălecară și ieșiră afară din oraș, spre o coamă joasă de deal, de unde puteau să privească orașul și câmpia de dedesubt. Brita și oamenii ei nu se depărtară prea mult de zidurile orașului,

intrând în pădurea care-l înconjura și începând vânătoarea.

— Eu o urmez și...

— O urmăm amândoi, afirmă Jura. O despărțim de oamenii ei, apoi o capturăm. Pot să-mi arunc mantia pe capul ei și...

— Mă vei urma pe

mine și vei face ce îți voi spune eu. Acum haide! Vom călări spre est, o vom supraveghea și o vom prinde, când vom putea.

Până la urmă, Jura a fost aceea care i-a înlesnit lui Rowan capturarea Britei. Regina se despărțise de

majoritatea oamenilor ei și, doar cu două gărzi lângă ea, urmărea un mistreț mare, cu colți fioroși. Jura se gândi că e ridicolă, îmbrăcată cu rochia aceea albă la vânătoare, dar Rowan avea pe figură o expresie ciudată, când o privi.

— Distrage-i pe

bărbaţi, i se adresă Jura. Eu voi goni mistreţul, iar Brita îl va urmări. Jura văzu expresia de pe figura Britei, excitaţia urmăririi, exaltarea, euforia. Cei doi gardieni rămaseră în urma ei, atenţi şi ascultând. Ridicară capul când auziră ţipătul de durere

al unui bărbat în spatele lor și amândoi o părăsiră pe regină, să vadă ce se întâmplă.

Brita nu auzise nimic, decât sângele care îi bubuia în urechi, când galopă mai departe după mistreț. Jura își luă sulița de pe spinarea calului și sări la pământ.

Cu toate că Brita nu-și arăta cei patruzeci de ani și ceva ai ei, Jura știa că trebuia să fii destul de bătrân pentru a-ți lua așa de mult timp ca să dobori un mistreț. Brita se afla în calea animalului și când acesta o ocoli pentru a o evita, ea își înfipse

lancea în ceafa lui. Animalul înnebunit de durere se întoarse și se repezi spre Jura, așa cum era ea convinsă că o va face.

Se apucă de cea mai joasă creangă a unui copac și se săltă în sus, în timp ce mistrețul sângerând își continuă

goana furios și destul de aproape de el se afla Brita, în rochia ei albă fără nicio pată.

Jura nu pierdu timpul, încalecă și în câteva minute avea pe urmele ei garda de corp, dar fu ușor să scape de el. Își zâmbi, când o luă în direcția în care

dispăruse Brita. De nicio gardă irial n-ar fi fost așa ușor de scăpat... Îl auzise pe Rowan îndreptându-se spre sud, spre locul unde campaseră ei noaptea trecută și, în fața lui pe șa, putu să vadă rochia albă a Britei. Se pare că nu s-a luptat prea tare

cu Rowan și nici nu părea să fie legată, sau cu căluș în gură.

Încruntându-se, Jura galopă după cei doi. Nu ajunsese prea departe, când doi din gărzile Britei o văzură și Jura trebui să facă un drum lung și istovitor încercând să scape de ei.

Era aproape în amurg, când ajunse la coliba ţăranului. Tremura de oboseală şi de foame şi era îngrijorată întrebându-se dacă Rowan a scăpat nevătămat, sau dacă prefăcuta regină Brita nu băgase cuţitul în el.

În coliba ţăranului

ardeau lumânări și Jurei îi fu frică de ce era mai rău. Așteptându-se să-l găsească pe Rowan spânzurat de tavan și torturat de Brita și de oamenii ei, se strecură prudentă pe lângă peretele casei, cu sabia în mână și un cuțit între dinți și se uită pe

singura fereastră care exista. Nu-i veni să creadă ce văzu. Rowan stătea pe un scaun, cu o lăută veche în poală, cu părul din nou auriu, în timp ce strălucitoarea Brita se afla pe duşumea, la picioarele lui, cu genunchii adunaţi şi privindu-l extaziată.

Perechea de țărani și cei trei copii ai lor stăteau vizavi de ei, privind la acești oameni frumoși, ca și cum s-ar fi uitat la doi îngeri.

— Mai cântă unul, i se adresă Brita lui Rowan și vocea ei era la fel de groasă ca fumul de mangal din cameră. El îi

zâmbi.

— Da, regina mea, tot ce-mi ceri tu. Jura fu atât de uluită de această scenă, încât cuțitul îi căzu din gură și se izbi de o piatră a peretelui.

Brusc, Rowan fu în picioare, cu sabia smulsă din locul unde stătea sprijinită de perete, și

țâșni pe ușă. O prinse pe Jura, înainte de a ajunge la calul ei.

— Unde ai fost? întrebă el.

— Unde am fost eu? strigă ea. Am îndepărtat de tine doi oameni din gardă. Te-am apărat pe tine și pe... pe... Era prea mânioasă pentru a

vorbi.

— Brita le-a trimis vorbă oamenilor ei, că vrea să rămână cu mine. Am crezut că li s-a spus tuturor. Am crezut că ai făcut baie, înainte de a te întâlni cu o regină. Se uită la ea de sus până jos. N-ar fi o idee prea rea, Jura. Sudoarea

picură de pe tine. Jura își ridică sabia, gata să taie ceva din el, de acolo de unde putea să ajungă și sperând să fie capul lui. El o prinse de braț.

— Jura, ce nu e în regulă cu tine? Dacă aș fi știut că ești în pericol, aș fi venit după tine, dar habar n-am avut. Brita

și-a trimis oamenii acasă. Vino, te rog, nu fi supărată. Brita a fost de acord să stea o vreme aici cu mine și să vorbim despre unirea triburilor. Asta e ceea ce vrem noi. Nu există nici un motiv să fii furioasă. Vino și fă cunoștință cu ea. E inteligentă,

educată și găsesc compania ei excepțional de plăcută. O să-ți placă.

— Ție în mod cert îți place, rosti ea înțepată.

— În momentul acesta nu e timp de gelozie. E o treabă să fii geloasă pe o fată, dar nu poți fi geloasă pe o regină ca Brita. Vino.

Nu, poate că ar trebui să faci baie întâi. Ea se depărta brusc de el.

— Deci mirosul meu îți displace. L-am căpătat protejându-te, dar tu nu ai nevoie de protecție, cel puțin nu cu sabia și săgețile. Spune-mi, trebuie să mă plec în fața acestei

bătrâne regine? Trebuie să-i implor favorurile, așa cum trebuie să fac față de tine?

— Jura, nu te înțeleg deloc. Dacă vrei să o întâlnești duhnind așa ca acuma, pentru mine e în regulă. M-am gândit doar...

— Tu nu gândești

niciodată! strigă ea și plecă spre pădure.

Se urî pentru că a acționat așa, urî noile emoții care o bântuiau. Până când nu venise în Lanconia acest englez cu metodele lui străine, ea se înțelegea pe sine însăși. Își cunoscuse locul în viață, unde se

afla și spre ce se îndrepta. De asemenea, îi înțelesese pe bărbați. Bărbații lanconieni le apreciau pe femeile puternice și cu judecată. Thal îi arătase hărți și îi ceruse părerea în legătură cu unele campanii și, când considera că

răspunsurile ei erau copilărești, i-o spunea – de obicei din fundul plămânilor lui. Daire se așteptase să fie puternică și neînfricată și, în cele două bătălii la care participaseră împreună, el se așteptase ca ea să-i apere spatele.

Englezul acesta ce voia de la ea? A fost furios pentru că l-a apărat, furios dacă l-a sărutat. Nu voia ca ea să călărească alături de el. N-a vrut să-i audă părerea despre ce trebuia să facă pentru a o captura pe Brita. A spus că vrea ca ea să se

ascundă în pădure, în timp ce el se gudura aici pe lângă femeia, care terorizase două generaţii de bărbaţi. Jura avea impresia că fusese și ea destul de terorizată astăzi, dar tot ce i s-a spus a fost că miroase.

Se strâmbă când se gândi la Brita, în rochia

ei albă. L-a dus de nas pe prostul de englez, dar Jura știa ce fel de femeie e. Lui i-a spus că și-a retras oamenii, dar doi dintre ei au urmărit-o pe Jura ore întregi. Ce alte minciuni i-a mai spus?

Fără îndoială că le poruncise oamenilor ei

să adune o armată, care să-l atace și să-l ucidă pe acest rege irial.

Jura părăsi pădurea și se întoarse spre casă. În noaptea aceasta va rămâne afară și va păzi coliba țăranului, astfel încât să-l poată avertiza pe nebunul de englez, când vor ataca vatellii.

CAPITOLUL 10

Jura se trezi brusc, când capul îi căzu pe piept. Se sprijinise de un copac și reușise să stea trează cea mai mare parte a nopții, dar cu câteva ore înainte de zori oboseala fusese prea mare pentru ea.

— Ești în siguranță,

rosti o voce de lângă ea. Se întoarse cu ochii ațintiți pe Rowan. Stătea lungit pe pământ lângă ea, arătând ca și cum ar fi dormit acolo.

— De cât timp ești aici? îl repezi ea frecându-se la ochi.

— Când ai adormit, am venit lângă tine. Ea

se îndreptă, încercând să ignore durerea de spate. Privește! continuă el făcând un semn spre coliba țăranului, de unde trupeșa lui soție ieșea pe ușă scărpinându-se. Sunt treji, iar noi suntem în siguranță. Ți-am spus că trebuie să ai încredere

în mine. Brita e interesată de planul meu de a uni triburile. Am stat de vorbă azi noapte, ore întregi.

Se uită la el și văzu lumina dimineții scăldându-i părul auriu. Ochii îi erau la fel de albaștri ca apa unui lac.

— Ți-ai spălat

negreala de pe păr, ca să te ajute să vorbești? Ai descoperit ce vrea ea așa de mult, încât o oprește să încerce să ucidă doi iriali? Rowan se strâmbă.

— Jura, te rog întâlnește-te cu ea. E o femeie inteligentă și cred că s-ar putea să o

placi. Jura își dădu seama că se purta copilărește; la urma urmei, femeia asta era mama lui Daire, iar ea l-a iubit întotdeauna pe Daire, așa că probabil că ar plăcea-o și pe ea. Se ridică.

— Am să o întâlnesc. Se sculă și Rowan și îi

zâmbi.

— N-ai să regreți, rosti el încrezător. Jura își ținu spatele cu desăvârșire drept, când intră în coliba unde Brita stătea pe un scăunel în partea opusă focului. Când Jura intră, ridică privirea.

Imediat Jura simți că

o cunoaşte pe această fiinţă. Brita era o femeie care locuise întotdeauna într-o lume a bărbaţilor. Auzise desigur istoria Britei şi adesea se întrebase cum poate o femeie să deţină controlul unui trib întreg şi, chiar şi mai greu, să-şi menţină acest

control, dar imediat ce văzu ochii negri ai Britei strălucind, înțelese. Jura văzu ambiția și forța din fundul acestor ochi. Odată, Jura l-a întrebat pe Daire de ce mama lui nu s-a luptat cu Thal, pentru a-i fi restituit fiul cel mare, dar acuma Jura își dădea seama că Brita

nu și-ar pune în pericol tronul pentru nimeni, nici chiar pentru propriul ei fiu.

Și mai văzu că Brita o considera dușmanca ei. Părul i se ridică Jurei pe ceafă, când se uită la această femeie frumoasă.

— Așa, rosti Brita cu vocea ei răgușită, tu ești

femeia care mi-a părăsit fiul la altar și a trădat-o pe cea mai bună prietenă, pentru a câștiga un rege englez.

Prima reacție a Jurei fu să se apere și să-i explice, dar n-o făcu.

— Da, răspunse ea. E mai bine să fii regina irial, decât o vatell

flămândă.

În spatele ei îl auzi pe Rowan gemând, dar continuă să o privească pe Brita. Se înţeleseseră una pe alta şi acum se declarase război deschis.

— O regină-fecioară din câte am auzit, rosti încet Brita, în timp ce o măsura pe Jura de sus

până jos și zâmbi văzându-i îmbrăcămintea, formată dintr-o tunică vatell albastră închis și pantaloni, cu arcul și săgeţile pe spate. Era un contrast puternic cu Brita, cu frumoasa ei rochie albă, cu un colier de aur greu încrustat cu

smaralde, ce atârna pe pieptul ei generos. Poate că soțul tău nu dorește o femeie așa bărbătoasă. Poate că ar duce-o mai bine cu o femeie adevărată.

Deci, gândi Jura, pe Rowan îl vrea.

— A fost ușor de cucerit și ușor de

părăsit, zise ea, apoi se întoarse să plece. Rowan îi bloca drumul spre ușă, așa că trebui să-l împingă ca să iasă.

Merse prin pădure până la un mic pârâu, unde își scoase hainele vatell atât de urâte de ea și se aruncă în apa rece, ca să înoate și să

înlăture mirosul de pe trup. În toată viaţa ei nu fusese aşa de nefericită. Chiar şi când ambii ei părinţi au murit, atât de curând unul după altul, nu se simţise aşa de piedută. Atunci Daire a fost acolo, ca să aibă grijă de ea, de fapt, întotdeauna fusese acolo

– până acum. Acum, acest englez a intrat în viața ei și a făcut-o să se simtă așa mizerabil. Se plângea de orice făcea ea. Când i-a salvat viața protejându-i spatele, el a spus că ar fi trebuit să fugă în pădure. O făcea să se simtă indezirabilă și nedorită.

Ieși din apă și, încă udă, îmbrăcă iar hainele vatell.

— Aici erai, îl auzi pe Rowan, dar nu ridică privirea când își înșiră jartierele ciubotelor. Am vorbit cu ea, continuă el posomorât și, ai avut dreptate. Femeia vrea o alianță între iriali și

vatelii, dar nu cum am plănuit-o eu. Vrea să se mărite cu mine. Vrea să te părăsesc și să mă însor cu ea. Dacă fac asta, va permite tribului vatell să se căsătorească imediat cu tribul irial. Se încruntă la Jura. Nu ar fi trebuit să pleci așa departe de colibă. În

pădure există tot felul de pericole.

— Dar coliba e sigură? întrebă ea. M-am gândit că și tu ai avut dreptate. Eu nu aparțin acestui pământ vatell. Nu ar fi trebuit să vin. Am să plec imediat, după ce mănânc ceva. Se întoarse în direcția

colibei, dar Rowan o apucă de braţ.

— Nu poţi umbla singură pe aceste pământuri. Orice bărbat care te va vedea, te va ataca.

— De ce? ţipă ea. De ce m-ar ataca un bărbat? Sunt fecioară, îţi aminteşti? Toată lumea

știe că nu sunt dorită, întinse brațele spre el. Du-te înapoi la ea. Spune-i că o să te însori cu ea. Am să te eliberez și irialii vor fi fericiți să vadă triburile unite printr-o căsătorie regală. Ai spus că singurul mod de a uni triburile e căsătoria. Ai putea să

dai tu primul exemplu. Cu fiecare cuvânt, el devenea din ce în ce mai rigid.

— Și tu ai să-l iei pe Daire, rosti Rowan hotărât. El e bărbatul pe care l-ai vrut întotdeauna.

— Da, Daire, rosti Jura și numele familiar,

iubirea și confortul pe care i l-ar fi oferit, îi aduseră lacrimi în ochi, întoarse capul. Du-te înapoi la ea. Spune-i că va primi ceea ce vrea. Îl va avea pe blondul regeirial, iar tu vei începe să unești triburile.

— Plângi după el, șopti Rowan. Îi dăruiești

acestui om, lui Daire, lacrimile tale!

— De ce nu? îi ţipă ea în faţă, întotdeauna l-am iubit. Pe tine n-am să te iubesc niciodată, tu care îmi vorbeşti despre jurăminte şi implorări, care nu înţelegi că o femeie-gardian este antrenată ce anume să

facă. Du-te la ea. Poate că ea va putea să facă un bărbat din tine. Rowan își încleșta fălcile.

— Poate că ar putea. Da, ai dreptate, această căsătorie va fi o treabă bună pentru Lanconia. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta de la început, decât să convoc

Honorium în speranța că... Făcu o pauză și se uită la ea. I-am permis inimii să mă conducă așa departe, dar gata. Regele irial și regina vatell se vor căsători. Ochii lui se îngustară. Mă întreb dacă prințul vatell nu se va însura cu prințesa altui trib, mai

curând decât cu fiica adoptivă a bătrânului rege. Nu opri mâna Jurei, când aceasta îl plezni. Era puternică și palma a răsunat prin pădure, dar Rowan n-a făcut decât să întoarcă capul. Stătură privindu-se unul pe altul un lung moment. Vom pleca

mâine, reluă el. Brita va aduna câțiva tineri și tinere vatell și îi vor conduce pe iriali la graniță. Acolo se vor oficia căsătoriile.

— Atunci eu îl voi avea pe Daire, cu nuntă sau nu, sublinie ea. Și nu voi mai fi fecioară. El o privi o clipă fix, cu

partea stângă a feței albă de la amprenta palmei ei, apoi se întoarse spre colibă.

— Nu pleca singură, rosti peste umăr, sau am să te urmăresc. Și plecă. Dar nu prea departe de ea, doar atât cât să nu o mai aibă în raza lui de vedere, apoi se sprijini

de un copac și-și masă obrazul ce-l durea. Se simțea de parcă îi venea să plângă. Se pare că din clipa în care s-a născut a știut că e destinat să fie rege și că va sacrifica totul de bunăvoie pentru această demnitate. Dar a existat un domeniu în viața lui,

unde n-a putut să evite critica permanentă a bătrânului Feilan, și acesta a fost alegerea soției. Rowan știa că o soție putea să cauzeze multe neplăceri în viață, așa că intenționa să ia o soție pe care să o iubească. De aceea a riscat totul cu

Honorium.

N-a vrut să supere poporul Lanconiei, dar o voia pe Jura mai mult decât orice. Cu excepţia câtorva clipe din timpul Honorium, când a părut că Mealla va învinge, el a fost sigur că Jura va câştiga – va câştiga, pentru că îl voia la fel de

mult, cum o voia și el.

Dar n-a fost așa. Ea nu l-a vrut deloc și în noaptea în care a descoperit asta, ar fi vrut mai bine să moară.

Și de atunci, lucrurile au mers din ce în ce mai rău. N-a înțeles-o niciodată. Fiecare încercare, pe care a

făcut-o ca să o protejeze, părea că o înfurie. Ar fi trebuit să-i arate că îi pasă de ea dându-i o sabie și cerându-i să-și rișteviața luptând pentru a-l ajuta pe el? Asta n-avea sens. Ea trecuse dintr-o escapadă disperată în alta, fără măcar să-și dea seama că

Rowan era așa de îngrijorat de siguranța ei, încât de abia putea să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Țipase la el, de fiecare dată când a încercat să-i asigure securitatea. Nimic din ce a făcut, ei nu i-a plăcut. Și acum voia să

se însoare cu altcineva și să o elibereze, ca să se mărite cu Daire.

Fusese atât de supărat pe Jura, din cauza atitudinii ei față de Brita. Aceasta a fost încântătoare, le-a poruncit oamenilor ei să se ducă acasă abandonându-și viața în

mâinile lui. Fusese grozav de flatat de încrederea pe care a avut-o în el și intenționa să onoreze această încredere cu viața lui.

Apoi a apărut Jura și a demonstrat din nou că îl considera nebun și a refuzat chiar să o întâlnească pe Brita.

Fugise în întuneric ca o furtună, purtându-se ca și cum era imună la atacuri și ar fi putut să lupte singură împotriva unei armate. A trebuit ca el să se scuze în fața Britei și să se asigure că Jura e în siguranță.

Pisicuța asta încăpățânată a stat

trează toată noaptea și a păzit coliba. Nu era sigur ce să creadă, că e idioată, sau că ar trebui să-i fie recunoscător. Ce ar fi fost dacă ar fi avut dreptate și consimțământul Britei ar fi fost doar o farsă, iar oamenii ei ar fi atacat în timpul nopții? Când a

venit dimineața și Jura a
început să aţipească,
Rowan a ştiut că
instinctele lui în privința
Britei erau corecte. Ea
voia pace, tot aşa de
mult ca şi el, şi îi
displăcură insinuările
Jurei că Brita e
inconsecventă. A fost
supărat pe Jura că nu

avea încredere în el, că întotdeauna l-a bănuit, că întotdeauna l-a considerat englez, nu lanconian.

Apoi a intervenit acea scenă oribilă din colibă, când cele două femei s-au războit în cuvinte, ceea ce lui îi era teamă că va dăuna pentru

totdeauna negocierilor dintre cele două triburi. De data aceasta n-a urmat-o pe Jura când a fugit în pădure, ci a rămas cu Brita și a făcut apel la înțelegerea și iertarea ei. Intenționase să spună că Jura e tânără și cu temperament fierbinte, dar înainte de

a putea vorbi, Brita i-a concediat pe țărani, astfel încât au rămas singuri – și și-a plimbat mâna pe coapsa lui, în sus.

Într-un fel, Rowan a reușit să-și controleze șocul. Brita era frumoasă, o ceruri, cu adevărat uluitor de

frumoasă și fără îndoială cu mare experiență la pat, dar el nu simțea nici o dorință pentru ea. Așa fusese și în Anglia, când femeile i se oferiseră. Fusese încântat și flatat de atențiile lor, dar nu s-a simțit niciodată îndemnat să le ducă în

patul lui și să facă dragoste nebună cu ele.

Numai Jura îi transformase simțurile în extaz. Numai Jura îl făcuse nebun de dorință pentru ea.

Brita îi șoptise într-un fel foarte seducător că s-ar mărita cu el unind astfel triburile, că

vor conduce Lanconia împreună și își vor petrece nopțile în plăceri sălbatice. Menționase chiar câteva lucruri, de care el nu auzise niciodată.

Totuși nu l-a ispitit. La tot ce se putea gândi era că nu o va vedea pe Jura, că nu va fi lângă ea,

că nu o va auzi ironizându-l. Se uită la Brita și frumusețea ei nu-l făcu să simtă nimic, întrebându-se dacă chiar ar putea să-i facă față și cu atât mai puțin să-și petreacă toate nopțile încercând să-i placă.

O părăsise pe Brita și se dusese la Jura, să-i

spună că a avut dreptate în privința reginei vatell, dar Jura i-a declarat că dorește să termine cu această căsătorie a lor. Jura, Jura lui, care țipa și lupta, a vărsat lacrimi doar la menționarea numelui omului pe care-l iubea. Rowan își aminti clar ce a simțit, în

noaptea când a auzit-o spunând că speră ca niciodată să nu fie atinsă de el. A făcut un jurământ în faţa lui Dumnezeu, apoi s-a dus acasă şi a cugetat săptămâni întregi.

Dar când a văzut-o din nou, a fost copleşit de forţa ei. Voia să o

atingă, să o sărute, să o țină în brațe, să o mângâie, însă ea era așa de rece, nu avusese niciodată încredere în el, a fost totdeauna împotriva lui, în timp ce el zăcea treaz nopțile, gândindu-se doar la ea. Și acum ea voia să încheie fragila lor

căsătorie. Voia să se despartă complet de el.

Atunci așa să fie, se gândi el furios. Nu intenționează să o forțeze să rămână cu el și, dacă voia să se întoarcă la alt bărbat, el nu o va opri. Se va căsători cu Brita și într-un fel va reuși să fie

mulțumit.

Se dezlipi de copac și se uită înapoi la colibă. Trebuie să-i spună Britei că se va însura cu ea.

— Ești un englez prost, șuieră Jura. Nu știi nimic despre felul nostru de a fi.

— Altceva nu poți să-mi spui? i-o întoarse

Rowan feroce.

Erau în pădure, în fața colibei, și puneau șeile pe cai pregătindu-se să plece înapoi la granița irial. În spatele lor se aflau o sută de gărzi vatell, care-i priveau pe Rowan și pe Jura ca pe niște șerpi. Și în spatele gărzilor se

aflau o sută cincizeci de tineri și tinere. Brita nu adresase poporului ei nici o cuvântare elocventă, le poruncise doar gărzilor să adune bărbații și femeile care trebuie și să-i aducă aici. Mulți dintre ei aveau trupurile marcate de răni, iar fețele femeilor

erau mânjite de lacrimi.

— Brita nu te va ajuta în planul tău de unire a triburilor, spuse Jura. Ea speră să-şi unească forţele cu irialii, pentru ca să cucerească ea întreaga Lanconie, şi când toţi vor fi ai ei, se va întoarce împotriva tribului irial. Îţi spun că

îi urăște pe iriali. Thal i-a ucis soțul.

— Acum va avea un soț nou, rosti rece Rowan, și unul viguros o va face să uite amintirea celui mort.

— Dacă nu-ți va displăcea și n-ai să-i faci noi jurăminte lui Dumnezeu, rosti Jura.

Te lauzi cu vigoarea ta, dar eu n-am văzut nimic de acest fel. Poate că ar trebui să-mi fie milă de Brita, dar sunt mai îngrijorată de ce vei face tu cu țara noastră. Prea mulți oameni se încred în tine. Iar acuma, tu ești destul de prost să ai încredere în ea.

— Poate că de fapt ești geloasă, rosti el.

— De ce? Am fost măritată cu tine și știu ce înseamnă singurătatea acestei căsătorii. Poate că ar trebui să o avertizez pe Brita că ești lipsit de ceea ce e esențial. Se săltă în șaua calului și se

uită în jos la el. Acum, pentru ea ești de folos, deci ești în siguranță, dar păzește-ți spatele de cuțitul ei, când va crede că nu-i mai ești folositor. Jura călări spre marginea luminișului, apoi se întoarse și se uită la vatelii, care la rândul lor o priveau.

Brita, de data aceasta într-o rochie de lână galbenă, cu o coroniță de rubine pe cap, ieși din coliba țăranului și urcă pe cal. Rowan călări alături de ea și Brita îi aruncă Jurei o privire triumfătoare, când întinse mâna și Rowan i-o sărută.

Jura se întoarse și-și îndemnă calul să o ia înainte. Se temea de această călătorie lungă până acasă și se temea și de privirea de pe fețele oamenilor, când Rowan îi va anunța că o repudiază. Pentru el va fi ușor. Tot ce avea de făcut era să spună că nu-

i plăcuse de ea și dacă Jura era examinată și se descoperea că e fecioară, el n-ar fi avut nici o problemă cu anularea căsătoiei.

Dar Jura știa că, dacă Rowan o repudiază, Daire nu va putea să se însoare cu ea. Putea să se mărite cu un bărbat

inferior, dar nu cu un prinţ ca Daire, pentru că ar fi deja stigmatizată. Dar nu îi va spune asta lui Rowan. Mai bine să aibă puţină mândrie şi, dacă el nu o voia, lasă-l să creadă că altul o voia.

Rowan călărea alături de Brita, în timp ce Jura mergea în spatele lor,

înconjurată de gardienii vatell, iar poporul vatell tăcut și supus îi urma.

Brita se uita la Rowan de parcă îi era foame iar el era un banchet regal, însă el găsea enervante privirile ei.

— Cum a reușit bătrânul și urâtul Thal să procreeze ceva ca

tine? întrebă Brita seducătoare privindu-i părul, ca și cum era din aur.

— Poporul mamei mele e în principal blond, rosti el repede. Fiul tău, Daire, fără îndoială că nu va veni la festivitățile de nuntă. Trebuie că aștepți cu

plăcere să-l vezi.

— Aştept cu plăcere să vă văd pe toţi. Asta va fi şi noaptea nunţii noastre.

— Şi a Jurei cu Daire, rosti Rowan în barbă. Brita râse.

— Nu i se va permite să se mărite cu fiul meu. Fiul meu e prinţ. Poate

că, dacă e suficient de puternic, va fi succesorul meu. Deci nu va pune pe tron alături de el, o femeie care a fost odată repudiată de un rege. Fata e așa de nedorit, încât n-a putut să aibă în patul ei un bărbat ca tine. Deci, e o femeie nefolositoare.

Rowan deschise gura să o apere pe Jura, dar se gândi mai bine. Și îi zâmbi Britei.

— Dar Daire o iubește, și ea pe el. Au copilărit împreună și eu cred că merită să fie împreună. Încerca să-și alunge resentimentul din voce. Brita îi aruncă

o privire calculată.

— Îți pasă de această femeie, care a refuzat să te primească în patul ei? Există o lege irial, la fel ca a întregii Lanconii, ce stabilește că, dacă o femeie e părăsită pentru că nu i-a plăcut soțului ei, nu mai poate să se mărite cu un bărbat de

rang înalt. Fiul meu e prinţ şi n-a fost însurat niciodată. Jura nu poate deveni soţia lui.

— Jura nu ştie asta, rosti Rowan. Brita râse.

— În mod categoric, ştie. Faţa ei îşi schimbă expresia. Vrei să spui că doreşti să revii asupra înţelegerii noastre? îşi

opri calul și oamenii din spatele lor se opriră de asemenea, cu mult zgomot și confuzie. Dacă intenționezi să o păstrezi pe femeia asta, spune-mi acum, adăugă ea cu ochii sclipind plini de ură. Nu vreau să-mi pun oamenii să păzească un rege englez și pe

mireasa lui irial. Ori devin regina întregii Lanconii, ori mă înapoiez chiar acum în orașul meu.

În acea clipă, Rowan își dădu seama că Jura avusese dreptate: Brita intenționa să guverneze întreaga Lanconie și voia să facă acest lucru

singură. O femeie care își abandonase propriul fiu în mâinile inamicului, n-ar fi avut nici un scrupul să-și ucidă soțul, care stătea în calea ei spre îndeplinirea acestui scop.

Îi zâmbi radios și se întinse pentru a-i lua

mâna și a-i săruta palma. Se uită la ea printre gene și coborî glasul.

— Să am o copilă, când pot avea o femeie? întrebă el. O privi, în timp ce Brita se calma și realiză ce uriașă era vanitatea ei. Jura avea jumătate vârstă ei și în

ochii lui o frumusețe de două ori mai mare, dar Brita era gata să creadă, că un bărbat ar alege-o pe ea în locul Jurei. Poate că experiența și puterea Britei i-ar tenta pe unii bărbaţi, dar Rowan nu voia ca ea să concureze cu soţia lui.

Brita zâmbi și își

îndemnă calul să înainteze.

— Vom face o pereche frumoasă, tu și cu mine. Poate că nu vom aștepta până în noaptea nunții, pentru a ne gusta unul pe celălalt.

Rowan îi zâmbi, dar zâmbetul nu se extinse și în ochii lui.

— Spune-mi cum a ajuns o femeie frumoasă ca tine să-i conducă pe vatelii. Ghicise în mod corect când a considerat că femeii îi va face plăcere să vorbească despre ea însăşi. Aceasta răspunse tărăgănat, cu sute de vorbe.

Povestirea ei îi dădu

lui Rowan timp de gândire. Așa! Deci Jura nu putea să se mărite cu Daire și ea știa bine asta.

— Splendid! murmură el adresându-i-se Britei. Dacă Jura nu putea să se mărite cu Daire, atunci înseamnă că voia să iasă din căsătoria cu el din alt

motiv, sau să-i redea lui libertatea, sau pentru că îl ura cu adevărat. Însă Rowan nu putea să creadă că îl ura. N-ar fi putut să reacţioneze la atingerile lui aşa cum a făcut-o, dacă l-ar fi urât.

— Eşti tot atât de inteligentă, pe cât de frumoasă, i se adresă

Britei.

Oare e vorba de jurământul lui în faţa lui Dumnezeu? se întrebă Rowan. Sigur că nu s-a putut să nu înţeleagă jurământul unui cavaler. Orice englezoaică înţelegea. Englezoaicele chiar voiau ca bărbaţii cavaleri să facă

jurăminte pentru ele. Dar Jura nu era englezoaică.

Rowan aproape își opri calul, când se gândi la asta. Dacă Jura nu îi înțelegea jurămintele, oare de ce credea ea că n-a vrut-o în patul lui?

Brita își puse mâna pe brațul lui Rowan.

— Atât de puternic, murmură ea. Ne vom înțelege bine în pat. Nu există nimic... greșit în legătură cu tine, nu-i așa? Poți să-i faci plăcere unei femei în pat, nu-i așa? Doar de soția ta nu-ți place, nu de toate femeile?

Rowan clipi spre

Brita de câteva ori.

— Pot să satisfac o femeie, răspunse el.

— N-ai fost rănit? Nici chiar în turneele alea ale voastre englezești?

— Nu, răspunse blând Rowan. Nu sunt rănit. Ar fi vrut să-i spună, așa cum spunea

tuturor, că era lanconian, dar deodată se simţi mai mult englez, decât lanconian. Depusese un jurământ englezesc, pentru o femeie lanconiană.

Brita continuă să vorbească, dar Rowan nu o asculta. Mai mult decât orice în viaţă voia

să meargă la Jura și să-i vobească, dar nu îndrăzni să o ofenseze pe Brita. El și Jura erau doi iriali, printre câteva sute de vatelii, și nu era chiar așa de prost încât să le supere conducătoarea.

În curând se opriră, să se odihnească și să

mănânce. Tinerilor și tinerelor vatell, unele dintre femei încă plângând, li se dădu pâine uscată și apă, în timp ce Britei și lui Rowan li se servi un festin, pe fețe de masă albe. Rowan de abia putu să se atingă de mâncare. Se uita după

Jura, dar ea nu se vedea nicăieri.

După masă se scuză, ca și cum avea nevoie să facă un drum pentru el în pădure, dar abia ajunse în pădure, că a căzut în genunchi și a început să se roage.

— Doamne, m-ai ajutat, rosti el doar

puțin mai tare decât în șoaptă, iar acum am nevoie din nou de Tine. Îți cer iertare, Doamne. Sunt mai ales bărbat, un bărbat prost, care face greșeli prostești, așa cum am făcut și acum. Ți-am jurat că nu mă voi atinge de soția mea, până nu mă va implora.

Dar am jurat și să o iubesc, să o onorez și să o dezmierd, până la sfârșitul zilelor mele. Nu pot să-mi țin ambele jurăminte. Doamne, Te rog să mă eliberezi de primul jurământ stupid, făcut de un băiat furios, nu de un bărbat care urma să devină rege.

Doamne, mă umilesc cu bucurie în fața Ta. Voi face penitență. Voi conduce această țară cu toată capacitatea mea și chiar îi voi creștina pe ulteni, dar Te rog, eliberează-mă de acel jurământ copilăresc.

Când Rowan își termină rugăciunea și

deschise ochii, pădurea părea anormal de tăcută, parcă ar fi fost singur pe lume. Apoi auzi un zgomot în dreapta lui, o creangă rupându-se, și se îndreptă într-acolo.

Era Jura, cu cuțitul în mână, așteptându-l.

— O, tu erai! zise ea și șterse cuțitul

însângerat de iarbă.

— Ce faci? întrebă el zâmbindu-i. Era foarte încântat să o vadă, cuțitul ei însângerat părea mai puțin periculos, decât ochii strălucitori ai Britei și poveștile ei nesfârșite despre ea însăși.

— Am ucis acești

iepuri și voiam să-i duc fermierilor. Se ridică dreaptă și-l privi. Sau intenționezi să-i spui Britei ce faptă de neiertat am făcut? Pădurile acestea îi aparțin și ea îi spânzură pe braconieri.

— N-am să-i spun, rosti el zâmbind, când

Jura băgă iepurii morți într-un sac.

— De ce zâmbești? Anticipezi deja însurătoarea cu ea?

Rowan se întinse și o apucă trăgând-o la el. Nu o ținuse în brațe de multă vreme. Era o tentație prea mare pentru el și știa că

atingând-o, va uita de jurământ.

— Tu ești răspunsul pe care mi l-a trimis Dumnezeu, rosti el. L-am rugat pe Domnul să mă elibereze de jurământul făcut și iată-te, singură, aici unde sunt eu. E răspunsul la rugăciunile mele. Ea îl

împinse.

— Ești nebun. Și se pare că ai o relație intimă extraordinară cu Dumnezeu. Îți vorbește noaptea cu mici șoapte? Sau poate că-l vezi, iar și iar?

Rowan chicoti și o strânse și mai tare în brațe.

— Sunt eliberat de jurământ. Jura, putem fi soț și soție.

Ea se liniști în brațele lui, apoi își dădu capul pe spate ca să-l privească.

— Tu te însori cu Brita și eu mă mărit cu Daire.

— Nu poți să te

măriți cu Daire și tu cunoști legea la fel ca mine, acum. Speri că vei ajuta Lanconia respingându-mă, sau vrei doar să scapi de căsătoria noastră? începu să-i sărute ceafa.

— Lasă-mă. Nu pot gândi când...

— Când te ating?

Când am să fac dragoste cu tine? își plimba mâinile în sus și în jos pe trupul ei, pe trupul acela minunat, la care visase atâta. În timpul Honorium nu se gândise la nimic altceva, decât să o țină în brațe și să o mângâie. Ar fi vrut să-i vindece vânătăile cu

sărutări.

Jura își ținea capul lăsat pe spate și ochii închiși.

— Lasă-mă și du-te la Brita, șopti ea răgușită.

— Nu o vreau pe Brita. N-am vrut-o niciodată. Întotdeauna pe tine te-am dorit, numai pe tine. În seara

asta, Jura, în seara asta voi veni la tine. Vom așeza tabăra și o oră mai târziu, am să vin la tine. După noaptea asta nu vei mai fi fecioară. Și, cel mai important dintre toate, vei rămâne măritată cu mine. Cu greutate, reuși să se despartă de ea. Își

simțea trupul bolnav după ea. Buzele ei erau moi, ochii erau blânzi.

— Râzi de mine, englezule? întrebă ea calmă. O vei părăsi pe Brita, dacă vii la mine.

— N-am vrut-o niciodată. Jura, crede-mă, numai pe tine te vreau.

— Nu știu dacă pot avea încredere în tine.

— Poți. Jur pe viața ta că poți avea încredere în mine. Acuma du-te și scapă de iepuri. Nu vreau să înfurii armata Britei și să fim măcelăriți, înainte de această noapte. Du-te, iubito. Confuzia Jurei i

se citea pe fața frumoasă, dar se supuse, își luă iepurii și îl părăsi.

Rowan rămase pe loc zâmbind prostește și gândindu-se la noaptea ce se apropia, când auzi pași nu prea departe. Imediat, se ascunse în spatele unui copac și se uită. Văzu o fulgerare de

un galben strălucitor, apoi nimic altceva.

Se rezemă de copac. Brita, se gândi el. Ea îl urmărise și fără îndoială îl văzuse cu Jura. Simțurile lui nu fuseseră în alertă, când o atinsese pe Jura, și nu-și dăduse seama că Brita se furișase prin pădure,

pentru a-i spiona. Fusese prea departe pentru a-i auzi, dar trebuie că i-a văzut. Brusc, Rowan fu îngrozit. Ce i-ar face o femeie avidă de putere ca Brita, unui copil ca Jura, care îi stătea în cale?

Pe cât de încet putu,

se apucă să o urmărească pe Brita. După ce ocoli un copac, se opri, apoi se ascunse. Brita vorbea în mare taină cu unul din gărzile ei de corp. Omul făcu un semn și dispăru printre copaci, în timp ce Brita se întoarse în tabără.

Rowan îl urmări pe gardian. Omul se strecură printre copacii din marginea taberei și se uită la oamenii care campaseră. Apoi se opri și se ghemui, iar Rowan se mișcă să vadă ce văzuse acesta. Jura se afla în plină vedere, printre vatelli.

Rowan privi cu oroare când gardianul scoase arcul și o săgeată și o ținti pe Jura. Rowan nu se gândi la consecințele a ceea ce făcea; doar acționa. Își scoase cuțitul, îl aruncă și acesta se înfipse în ceafa omului.

Gardianul vatell căzu

mort, fără să scoată un sunet.

Rowan știa că trebuia să scape rapid de cadavru. Scoase cuțitul din el, îi apucă trupul, îl aruncă pe un umăr și fugi spre un mic pârâu. Reuși să ascundă cadavrul sub un buștean putred. După ce

controla, să nu se vadă nimic din mort, se întoarse în tabără. Brita îl aștepta și, cu toate că buzele ei zâmbeau, ochii îi străluceau furioși.

— Ai fost plecat o groază de vreme. El rânji băiețește.

— Am văzut-o pe soția mea, rosti el

cinstit, sperând ca adevărul să o distragă. A trebuit să o liniștesc.

— Și cum ai liniștit-o? Se apropie mai mult de Brita.

— În felul în care le liniștesc întotdeauna pe femei. Cu brațele și cu buzele. Ție nu așa îți place să fii liniștită?

Spune-mi acuma, ca să știu când vom fi căsătoriți.

— Oare ne vom căsători? Dacă îți petreci timpul cu soția ta, poate...

Rowan se aplecă și o sărută. Putea să simtă excitarea femeii și ar fi fost flatat, dacă nu ar fi

știut că îl voia ca rege, nu ca bărbat.

— Jura e sora unui om despre care unii spun că trebuie să fie rege. Dacă e furioasă, sau și mai rău, dacă e rănită în vreun fel, Geralt va ridica la luptă o întreagă armată. Nu vreau să fim uciși,

înainte de a fi încercat să unim triburile.

Brita se încruntă.

— Poate, rosti ea, dar mie nu-mi place să împart cu nimeni ceea ce e al meu. Își înălță capul. Trebuie să văd de ceva, rosti ea și plecă în grabă.

Pentru o clipă, Rowan

închise ochii. Fără îndoială, se ducea să vadă dacă garda ei de corp o ucisese pe Jura, așa cum i-a poruncit. Se întrebă ce va gândi, când o va vedea pe Jura vie, iar gardianul nicăieri de găsit. Nici o îndoială că își va da seama exact ce s-a

întâmplat, sau cel puțin va suspecta.

Câtă dreptate a avut Jura. Se gândi Rowan cu stomacul zvârcolindu-i-se dureros. Îl avertizase de la început de trădarea Britei, dar el fusese așa sigur că știe ce face, încât se dusese singur în terenul vatell. Acum

propria lui viață și cea a Jurei se aflau în pericol. Se aflau în mijlocul dușmanilor și îi conduceau spre iriali, care nu suspectau nimic.

Jura avusese dreptate: Rowan îi îndreptase în această direcție, datorită aroganței și superiorității lui. Acum,

trebuia să-i scoată din această situaţie. Trebuia să înăbuşe suspiciunile Britei suficient de mult timp, pentru a ajunge mai aproape de pământurile irial, apoi el şi Jura vor putea să scape. Sau poate că va putea să o reţină într-un fel pe Brita, până după

ce irialii și vatellii se vor căsători, dar, indiferent ce va întreprinde, trebuia să o facă pe Brita să creadă că pe ea o voia, dacă dorea să o mențină pe Jura în siguranță.

Se înfiora în sinea lui. Asta însemna că nu putea să se întâlnească la noapte cu Jura și să-și

petreacă noaptea cu ea. Trebuia să stea cu ochii pe Brita, dacă nu voia ca ea să trimită pe altcineva să o ucidă pe Jura. Obosit, Rowan încalecă. Era timpul să plece.

CAPITOLUL 11

Jura se asigură că Rowan a văzut-o părăsind tabăra în noaptea aceea și nu se depărtase prea mult, dar el nu veni. Se așează în așa fel încât să poată vedea cortul Britei. Rowan a intrat și n-a mai ieșit.

Încercă să-și controleze furia spunându-și că niciodată nu se așteptase ca el să-și țină cuvântul, dar nu o ajută prea mult. În zori ochii ei erau roșii și-și simțea inima de parcă se transformase în piatră.

Încalecă să plece și de

două ori simți ochii lui Rowan ațintiți asupra ei, dar ea nu-l privi. La prânz, îl văzu pe Rowan având grijă de Brita și dându-i o bucățică de pâine în gură. Când Rowan își înălță capul și o văzu pe Jura, ea se întoarse.

Noaptea care urmă

era ultima noapte înainte de a ajunge pe pământurile irial. Jura încercă să-și păstreze mintea golită de gânduri, în timp ce stătea întinsă printre pături, așteptând somnul. Fu trezită în mijlocul nopții de o mână care îi astupa gura

și o alta care îi apuca mâna dreaptă, în care întotdeauna ținea cuțitul.

— Eu sunt, rosti Rowan la urechea ei.

Jura se luptă cu efort sporit și fu încântată auzindu-l pe Rowan cum expiră îndurerat, dar în clipa următoare

își pierdu cunoștința, când pumnul lui Rowan o izbi în bărbie. Când se trezi descoperi că stătea întinsă pe malul unui pârâu, iar Rowan îi punea o pânză rece pe față. Încercă să se ridice, dar el o împinse înapoi, la pământ.

— Jura, te rog, stai

liniștită. Te doare capul?

— De la lovitura ta atât de blândă? întrebă ea mințind, pentru că îi pulsa capul. Ce intenționezi să faci acuma? Să scapi de mine pentru totdeauna? Poate că iubita ta Brita a hotărât că sunt un risc prea mare pentru ea.

— Da, așa a hotărât, rosti solemn Rowan. Ieri ne-a văzut împreună și a trimis pe una dintre gărzile ei de corp să te urmărească. Avea o săgeată îndreptată spre tine, când i-am trimis un cuțit în ceafă. Jura clipi în întuneric. N-am putut să vin la tine azi

noapte, continuă el, pentru că mă supraveghea.

— Așa că ai rămas cu ea să o hrănești, să o săruți și...

Rowan o sărută pe gură pentru a o face să tacă, iar mâna lui coborî spre sânii ei.

— Am un plan,

murmură el cu gura lipită de gâtul ei. Am să o duc pe Brita la Brocain. S-ar putea să se placă unul pe altul. Îi desfăcu centura și încercă să-i scoată tunica peste cap.

— Cândva armata Britei s-a luptat cu a lui Brocain și Brita a învins,

rosti Jura dar mintea ei nu era la cuvintele rostite. Nu-mi face asta, șopti ea.

— Jura, șopti la rândul lui, nu-ți dai seama că te iubesc?

— Iubire? întrebă ea uimită. Dacă această durere e iubire, atunci mai bine urăște-mă.

Rowan reuși să-i scoată tunica peste cap și începu să-i sărute sânii. Știa că în orice moment i se putea descoperi lipsa, că Brita s-ar putea trezi și ar vedea că patul de campanie, pe care îl pusese alături de al ei în cort, era gol și va trimite o gardă de corp să-l

caute. Dar nevoia lui de a i se dărui Jurei îi depăși frica.

Jura țipă de durere, când o pătrunse pentru prima oară. Era virgină, încordată de mânie și stânjenită de pantalonii ce îi țineau strânse picioarele. Îl împinse, dar el părea că nu-și

dădea seama de durerea ei. În ochi avea lacrimi, când el se prăbuși peste ea.

— Dă-te jos de pe mine, rosti ea, împingându-l de umeri. El se retrase, rostogolindu-se de pe ea, în timp ce-și ajusta îmbrăcămintea iar Jura

o luă cu furie pe a ei.

— Jura, rosti el, va fi mai bine.

— Nici nu s-ar putea să fie mai rău, se repezi ea cu voce încordată. Partea de jos a trupului o durea îngrozitor. Dacă aș fi știut cu ce seamănă, te-aș fi împins în brațele Britei cu vârful sabiei.

— Să te ia naiba! rosti el fioros, în timp ce se ridica. Am riscat viața amândurora venind la tine în noaptea asta, și acum nu mai ești fecioară. Nu mă însor cu Brita. Se aplecă și o apucă de bărbie. Am jurat că te voi face să mă iubești, Jura. Chiar dacă

va trebui să te înlănțui de mine, o să mă iubești și o să te bucuri de ceea ce am făcut în noaptea asta.

— Niciodată, zise ea ridicând ochii la el cu furie în priviri.

Nu mai vorbiră cât Jura își aranja hainele și se întoarse în tabără, cu

Rowan nu departe în spatele ei. Nu dormi mult în noaptea aceea și în dimineața următoare era așa de inflamată, încât statul în șa devenise dureros. Îl privi pe Rowan alături de Brita, cu mult mai puțin interes decât în ziua precedentă.

Era târziu, când au ajuns la râul ce forma hotarul cu pământurile irial. Jura aștepta înconjurată de vatelii și Rowan se îndreptă spre ea.

— Vom traversa râul singuri, în timp ce vatellii vor aștepta aici, rosti el fără

menajamente.

Jura îi răspunse cu un semn rece din cap și își îndemnă calul să înainteze, pentru a-l urma. Călăriră împreună singuri, fără să scoată o vorbă, când traversară râul. La sud fură întâmpinați de un grup de iriali furioși ce îi

înconjurară pe acești invadatori care purtau haine vatell. Dar, imediat ce văzură părul auriu al lui Rowan, își ridicară săbiile în semn de salut și călăriră alături de ei spre satul irial. Se lăsase noaptea când ajunseră în sat și, obosită, Jura coborî din

șa.

— Vino cu mine, zise Rowan apucând-o de braț.

— Mi-e foame și...

— Poți mânca mai târziu, acum trebuie să ne întâlnim cu oamenii mei.

— Englezii tăi probabil dorm la ora

asta.

— Cu oamenii mei lanconieni, sublinie Rowan trăgând-o după el.

Daire tocmai ieșise dintr-o casă din piatră, cu pieptul lui lat și musculos descoperit și Jura ar fi alergat la el, dacă Rowan n-ar fi

ținut-o de braț cu atâta ferocitate.

— Urmează-mă, îi porunci Rowan lui Daire și apoi continuă să meargă, ca și cum era convins că i se va supune. Când o văzu pe Cilean, îi porunci să îi urmeze și ea. Îi duse pe toți trei în casa mătușii

Jurei.

Acum, satul începuse să se trezească, dar Rowan îi spuse familiei Jurei să se întoarcă înapoi în pat. Apoi, aprinse o lumânare în camera cea mai depărtată a casei și se întoarse spre Jura, Cilean și Daire, care se

așezaseră.

— Brita, împreună cu o sută cincizeci de vatelii, mă așteaptă de partea cealaltă a râului, zise Rowan. I-am adus aici ca să se căsătorească cu irialii. Brita e de acord să-și însoare tribul cu irialii, cu condiția ca ea să se mărite cu regele

lor.

Ochii lui Cilean se deschiseră mari privindo pe Jura, care își studia mâinile ţinute în poală. Imediat Daire fu în picioare.

— Eu o iau pe Jura. Voi fi conducătorul vatell și ea va fi regina mea.

Jura îi zâmbi recunoscătoare. Rowan se așează între cei doi și îl privi pe Daire în ochi.

— Eu nu mă însor cu Brita. Și nu o voi părăsi pe Jura. Sprâncenele i se adunară încruntate. Jura nu mai e fecioară și eu nu o voi repudia. Daire se lăsă pe un scaun de

lângă Cilean părând deznădăjduit. Rowan continuă: cred că o pot ține departe pe Brita, până când se vor oficia unele căsătorii, apoi o voi duce la Brocain, care se poate însura cu ea.

— Vrei să o măriți pe mama cu bătrânul acela brutal și

înspăimântător? se repezi Daire. Cilean își puse mâna pe brațul lui.

— Brocain are soție. Anul trecut aceasta a împlinit doisprezece ani. El n-o să o lase pe copilă, penru o femeie de vârstă Britei. Se gândi o clipă. Dar Yaine nu are soție, afirmă referindu-

se la conducătorul fearen.

— Va trebui să fie plin de dorințe și foarte sănătos, pentru a o satisface pe această femeie, rosti Rowan.

— Mama mea e regină, zise Daire. Nu poți să-i poruncești să se mărite cu unul din

animalele acelea fearen.

— Mama ta a poruncit să fie ucisă Jura, rosi Rowan apoi maxilarul i se încorda, când văzu furia de pe figura lui Daire. Se întoarse cu spatele. O duc pe Brita la conducătorul fearen și am nevoie de ajutor.

La asta, Jura ridică privirea. Oare acesta era același bărbat, care a intrat singur în țara vatell?

— Cred că va trebui să o duc cu forța, dar trebuie să fac în așa fel, încât să pară că ea dorește să meargă. Nu pot dezlănțui un război,

din cauza acestei femei. Are putere și această putere trebuie diminuată.

— Poate să facă o alianță cu Yaine împotriva tribului irial, rosti Cilean.

— Dar în clipa aceea, eu sper ca iriali și vatelii să fie împerechiați deja,

replică Rowan obosit. Așa că la vremea aceea s-ar putea să aibă de condus o armată mult mai mică. A venit cu gărzile ei de corp și sper ca unele din garda femeilor irial să se mărite cu ei. Un bărbat se va gândi de două ori, înainte de a-și supăra

soția – după cum foarte bine am aflat. Se frecă la ochi. Daire, vreau ca tu și Cilean să mergeți cu mine și cu Jura, când o voi duce pe Brita pe pământurile fearen. Cilean se uită la Jura.

— Vrei să iei cu tine două femei? întrebă Cilean.

— Daire și cu mine avem nevoie să ne fie protejat spatele, se repezi el apoi ridică privirea. Cilean îi zâmbi.

— Da, înțeleg. Voi merge cu tine, dar Yaine ne va accepta? Sau trebuie să ne deghizăm?

— Plănuiesc să trimit întâi un mesager, un

poilen sau un ulten. Să-i spună lui Yaine că îi aduc o mireasă regală.

Înainte ca cineva să mai poată spune ceva, ușa se izbi de părete și intră Lora, frumoasă într-o rochie de catifea de un rubiniu aprins și cu părul blond lăsat pe spate.

— Rowan, strigă ea alergând la el și aruncându-și brațele de gâtul lui. Am fost așa de îngrijorată pentru tine. Montgomery a spus că ai plecat la o întâlnire de dragoste, dar eu știam că nu e adevărat. Ce ai făcut? Ești rănit?

Rowan îi zâmbi

tandru mângâindu-i părul și sărutând-o pe obraz.

— Am fost pe teritoriul vatell și am adus-o cu mine pe Brita și pe oamenii ei, pentru a se căsători cu irialii. N-ar fi trebuit să fii așa îngrijorată.

— Dar am fost. A

trebuit să faci singur așa ceva, cu nimeni care să te ajute? Și să mai adaugi la asta și povara protejării unei femei.

La aceasta, Jura se ridică de pe scaun, dar Rowan vorbi primul.

— Jura n-a fost o povară, rosti el și o îmbrățișa pe Lora

privind-o pe Jura peste umărul ei. Ea chiar m-a ajutat uneori.

— Unchiule Rowan! Toată lumea din cameră se întoarse să se uite la somnorosul Phillip, îmbrăcat în cămaşa lui lungă albă şi cu o scufie de noapte, stând în uşă şi frecându-se la ochi. Ai

venit acasă!

Rowan îi dădu drumul surorii lui și îngenunche deschizându-și brațele spre nepotul său. Phillip se îndreptă spre el, dar când o zări pe Jura stând deoparte, zâmbi și se duse la ea. Ea îl ridică pe băiat în brațe și-l legănă.

El zâmbi și adormi.

— Dintre toți... începu Lora, dar Rowan o opri.

— Lasă-l în pace, zise el. Și mie mi-ar plăcea să dorm. Dimineață vom întocmi planul. Voia să-și ia nepotul de la Jura, dar ea îl ținu strâns.

— În seara asta stă cu

mine, zise Jura parcă provocându-l pe Rowan să o contrazică. În ochii lui se citi furie, pentru că-și dăduse seama că Jura nu voia să-și petreacă noaptea în patul lui. Se îndreptă și părăsi camera, trăgând-o pe Lora după el. Cilean se duse la Jura.

— Văd că lucrurile nu s-au schimbat între voi. Am sperat...

— Nu e cazul să speri. E englez și niciodată nu va înțelege felul nostru de a fi.

— Hmmm, murmură Cilean. Înainte de a pleca n-a vrut să ia cu el nici o femeie, iar acum

vrea ca două femei să le păzească bărbaţilor spatele. Se pare că totuşi a înţeles ceva din felul nostru de a fi. Jura se ridică, ţinându-l cu grijă pe Phillip, să nu-l trezească.

— Ai vreun loc, unde să putem dormi, eu şi copilul? Mâine irialii se

vor întâlni cu Brita și toată lumea va avea nevoie de putere pentru asta.

Cilean aprobă din cap și își conduse prietena în altă casă, unde o aștepta un pat.

Dimineața Jura se trezi, când Rowan o scutură dur.

— Plec să o aduc pe Brita și pe vatelii. În calitate de soție a mea, trebuie să fii acolo, să asiști la căsătorii.

— Și la începutul nenorocirii lor, bombăni Jura ținându-l în continuare pe Phillip, care începuse să se trezească. Rowan o lăsă

singură, în timp ce se îmbrăca. Lora veni să-l ia pe Phillip și nu vorbi cu ea.

Imediat ce aceasta părăsi încăperea, simți tensiunea din aer. Nu se vedea nimeni și satul avea un aer ciudat de pustiu, ca și cum Dumnezeu hotărâse să

ia pe toată lumea la El, în rai. Jura apucă o bucată de pâine de pe o masă și o mâncă, în timp ce se îndrepta spre râu.

Ceea ce văzu era o priveliște uluitoare. Irialii, proaspăt spălați și cu haine curate, erau aliniați pe malul râului.

Nimeni nu vorbea, nici un copil nu plângea, nici un câine nu lătra, în timp ce-i priveau pe bărbaţii şi femeile vatell apropiindu-se.

Vatellii erau călare, uneori câte doi, sau veneau în căruţe şi mici furgoane. Jura îi văzuse aproape o săptâmână

plângând, la perspectiva îngrozitoare de a trebui să se căsătorească cu irialii, dar acum nu exista nici o față udă de lacrimi. Și vatelii erau spălați, cu hainele încă umede de la curățat, cu părul lucios de la baia de dis de dimineață. Stăteau drepți pe caii

lor, sau în căruțe, și se uitau atenți la oamenii de dincolo de râu. Jura înainta și se așeză exact în spatele irialilor.

— Îl vezi pe ăla din a treia căruță, șopti o femeie de lângă Jura. Dacă ar fi să aleg, pe el l-aș alege.

— Nu, rosti o femeie

mai tânără, cel pe care îl vreau eu e pe calul acela negru. Îi vezi pulpele? Există multă putere în trupul acela.

Zâmbind, Jura se plimbă prin spatele șirului lung de oameni. Aceștia începură să vorbească și despre tot ce se discuta era

cuplarea.

Jura se gândi că ziua părea că devine mai caldă decât de obicei. De fapt, mici picături de sudoare începuseră să se formeze pe ceafa și pe buza ei superioară. Dintr-un motiv anume, își aminti cu încântare de ziua aceea, în care îl

întâlnise prima oară pe Rowan, de ziua aceea, când ea era îmbrăcată doar cu tunica și el avea doar coapsele încinse cu ceva. Îi stătuse pe piept și mâinile lui se plimbaseră pe picioarele ei, până sus, spre sâni. Și gura lui...

— Jura! Se sustrase

visării și se întoarse să se uite la Cilean. Erai plecată foarte departe, rosti această blând. Tu pe cine ai alege?

Jura se uită la oamenii care acuma treceau râul. Rowan călărea lângă Brita. Acum câteva săptămâni ar fi urât părul acela

blond și pielea albă, dar acum părea ca o stea singulară pe un cer întunecat. Nu numai că avea o altă culoare, dar avea și un spate mai lat și era mai solid decât lanconieni. Odată crezuse că e gras și lipsit de grație, dar acuma îi cunoștea trupul, care era

produsul anilor de exerciții pentru modelarea mușchilor, și știa că nu are nici un pic de grăsime pe el. De asemenea, mai știa și cum se simte pielea lui sub degetele ei.

Râsul lui Cilean o făcu să clipească.

— S-ar putea să-ți

displacă în altă parte, dar nu ţi-ar displăcea în pat, rosti Cilean cunoscătoare. Jura se întoarse.

— E un mocofan grosolan, zise ea, dar se simţea udă de transpiraţie. S-a pregătit mâncarea pentru oamenii ăştia? Va trebui

să facem un drum lung și ei sunt flămânzi și obosiți.

— Da, confirmă Cilean râzând. Arată la fel de flămânzi ca oamenii noștri. Rowan spune că triburile trebuie să petreacă ziua împreună și aproape de apus noi ne vom alege

perechea.

— Noi? întrebă Jura. Și tu plănuiești să te măriți la noapte?

— Dacă văd pe cineva care-mi place. Există câteva gărzi de corp, care arată interesant, dar vreau să merg cu Rowan la Yaine și nu-mi surâde să las în urmă un

proaspăt soț. Vino, să punem oamenii la treabă. Focurile dimineții nu au fost aprinse. Jura fu încântată să fie distrasă. Nu voia ca Rowan să o vadă privindu-l și când el trecu călare pe alături, ea tocmai îndemna oamenii să plece de la

râu și să se îndrepte spre case.

A fost o zi ciudată. Niciodată vatelii și irialii n-au petrecut împreună în bună pace. Au existat tratative între conducători, și chiar, se spune că odată, cu generații în urmă, vatelii, irialii și fearenii

s-au unit, ca să lupte împotriva hunilor. Dar la sfârșitul războiului, fiul regelui fearen l-a ucis pe fratele regelui vatell și victoria s-a transformat într-o bătălie sângeroasă, așa încât triburile Lanconiei s-au urât unul pe altul, cu furie reînnoită.

Acum ambele triburi erau împreună, în satul irial. La început s-au simțit stânjeniți, vatellii stând adunați grămadă și privind puțin speriați, fără să știe ce să facă. Apoi femeile irial s-au apucat să gătească, în timp ce bărbații stăteau de gardă protectori, în

spatele lor.

— Asta trebuie să înceteze, o auzi Jura pe Lora spunând. Nu se afla departe, ci aproape de Rowan, ca de obicei. Rowan, trebuie să traduci pentru mine, lanconiana mea încă nu e desul de bună. Trebuie să-i adunăm pe aceşti

oameni împreună.

Rowan își înălță capul și întâlni privirea Jurei. Ochii lui albaștri erau întunecați, pleoapele păreau grele și Jura își simți trupul devenind și mai fierbinte.

— Jura o să traducă pentru tine, rosti Rowan. Lora se strâmbă.

— Poate că Xante ar...

— Jura va traduce pentru tine, accentua Rowan. Jurei nu-i plăcea să fie forţată să colaboreze cu cumnata ei, dar ştia că Lora are dreptate, că trebuia făcut ceva. Se îndoia că o fiinţă nefolositoare şi moale ca Lora ar putea

să fie de ajutor în situația aceea, dar poate va găsi ea însăși ceva. O oră mai târziu, Jura își revizuise părerea despre Lora. Aceasta se apucă de organizarea și distribuirea oamenilor, apelând la autoritatea căpitanului cel mai dur al gărzilor. Trimise

femeile vatell să le ajute pe femeile iriale să gătească. Apoi trimise bărbaţii vatell şi bărbaţii irial să aducă lemne de foc. Şi când văzu un mascul vatell tânăr şi frumos şi o femeie irial tânără şi frumoasă privindu-se, îi trimise la pescuit-fără suliţe sau

undițe.

— Dar cum o să prindă peștele? întrebă Jura. Lora se uită la cumnata ei și ochii îi străluciră. Jura începu să râdă și se aplecă spre Lora șoptindu-i conspirativ:

— Recrutei cu tunica tivită cu roșu, cea care a

luptat așa din greu pentru a-l câștiga pe Rowan, s-ar putea să-i placă gardianul vatell, cel de lângă Brita.

— O, rosti Lora, cel cu umeri laţi şi cu nişte picioare...?

— Le-am văzut şi eu, replică Jura. Cam la trei ore de mers prin munţi

se află niște tufe cu bobițe dulci. Cred că ar trebui să le adune.

Jura zâmbi fericită, când o văzu pe pisicuța aceea irial plecând cu frumosul gardian vatell.

După aceasta, Lora și Jura începură să se simtă bine împreună. Viața Jurei fusese atât de

diferită de a Lorei! Jura își petrecuse vremea alături de bărbați, făcând treburi bărbătești. Știa cum să ascută tăișul unei lănci ca o lamă, dar nu știa nimic despre gătit și cum să conducă o gospodărie. În timp ce Lora cunoștea doar

aspectele domestice ale vieții, iar când verii ei o terorizau, apela la Rowan. Jura l-ar fi jupuit de viu, pe oricare bărbat care ar fi torturat-o.

Lora era îngrozită de lipsa de aptitudini feminine a Jurei, iar Jura era plină de dispreț față de felul de a fi

nefolositor al Lorei. Dar ceea ce începură să vadă în acea zi era că fiecare dintre ele avea propria ei măiestrie. Și mai fură atrase și de acea legătură comună a femeilor de oriunde: nevoia de a vorbi una cu alta.

În timp ce cele două lucrau împreună, Jurei

începu să-i placă de ea. Bătrânul Thal ar fi surâs batjocoritor dacă Jura ar fi menţionat ceva romantic, dar Lora părea că străluceşte din cauza romantismului combinaţiei dintre triburi.

— Ia uită-te la cei doi, zise Lora. Arată

perfect împreună, nu-i așa?

— Ea e țesătoare, zise Jura. Poate că putem să-i facem să se ducă să se uite la ghergheful ei.

— O, da, răspunse Lora. Ești foarte bună la treaba asta, Jura. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că ai putea fi o bună

peţitoare. În noaptea asta cerul va fi senin şi lună plină. Şi toate cuplurile astea nou căsătorite se vor ţine de mână şi se vor plimba pe malul râului. Asta îmi aminteşte de propria mea nuntă.

Jura privea neatentă în spaţiu şi se gândea că

s-ar putea să fie plăcut să fii curtată de un bărbat. Când a cerut-o în căsătorie, Daire i-a dăruit douăzeci de săgeți noi. În acest moment, se gândi ea, aș vrea mai mult niște flori.

— În noaptea asta, Rowan va cânta din lăută și din gură, afirmă

Lora. Știe câteva cântece frumoase.

— Va cânta? se miră Jura. O da, a cântat și pentru Brita.

Lora îi aruncă cumnatei ei o privire ascuțită.

— Pentru tine nu a cântat din lăută? Nu ți-a cântat cântece de

dragoste, sub razele de lună?

— Odată mi-a spus că sunt mai frumoasă, decât o fată pe care am văzut-o.

Lora rămase tăcută o vreme, în timp ce o studia pe Jura.

— Poate că te-am judecat greşit. De ce n-

ai vrut să te măriți cu fratele meu?

— Cilean era destinată să fie regină. Ar fi fost o regină mai bună decât aș fi eu vreodată. Lora își puse mâna pe brațul Jurei.

— Nu sunt prea sigură de asta. Nu-l auziră pe Rowan

apropiindu-se.

— Fetelor, arătaţi de parcă v-aţi distra bine, zise el, în modul acela special, superior, pe care îl adoptă bărbaţii, când se amuză pe seama femeilor.

Lora se răsuci cu faţa la el.

— Soţia ta şi-a riscat

viața ca să te câștige și tu n-ai făcut nici măcar atât, să-i cânți din lăută, îl repezi ea.

Totuși, pentru Brita ai cântat. Ia uită-te la târfa aia! Stă acolo, înconjurată de cei mai frumoși bărbați, și tu o curtezi, ca și cum ai plănui să te însori cu ea.

Ar trebui să-i ceri iertare Jurei. Vino, Jura, avem o mulțime de făcut.

Jura se lăsă luată de acolo și se simți bine, o, foarte, foarte bine. Această Lora purta și ea arme la cingătoare. Doar că armele englezoaicelor nu sunt făcute din oțel.

Jura se uită la Lora cu un nou respect.

Mai târziu, se încinse un ospăț, pe mesele lungi din mijlocul satului, într-o atmosferă de emoție și haz. Sentimentul anticipării era copleșitor. Copiii, simțind că era pe cale să se întâmple ceva, țipau,

râdeau și se fugăreau unul pe altul, dar nimeni nu le dădea altă atenție, decât atâta cât să-i împiedice să cadă în cazanele cu supă. Adulții irial se uitau cu dragoste cum se priveau cei tineri și chicoteau prostește, când se întâmpla să se atingă.

Și în ziua aceea au avut loc multe atingeri. Fetele se aplecau peste băieți, astfel că sânii lor le atingeau umerii. Băieții se întindeau după câte ceva și coatele lor intrau „accidental” în contact cu sânii fetelor. Toată lumea renunță la timiditate, așa încât se

aplecau mult unul spre altul, sau câte unul aplecat se ridica încet, ca să se uite îndelung la trupul celuilalt. Au existat tachinări și râsete și palme date în joacă și, când petrecerea s-a terminat, toți erau mai înfierbântați decât reușise soarele.

— Ești disponibilă? o întrebă pe Jura un tânăr gardă-de-corp vatell, înalt, plin de viață și extraordinar de frumos. Dacă regina noastră se mărită cu regele vostru, vei fi liberă. Se aplecă mai aproape, pentru a-i vorbi în șoaptă, și ea îi simți respirația pe gât.

Pot să te fac să-l uiți pe englezul ăsta.

Jura îi zâmbi cu buzele aproape de ale lui. Dar înainte de a putea răspunde, Rowan o apucă de braț și o trase de acolo.

— Ce faci? Am crezut că ești cu Lora.

— Și tu cu Brita. Ai

pus la punct ceremonia voastră de nuntă?

O ținea de braț și o trăgea spre casa mătușii ei.

— Trebuie să vorbim. Odată ce fură retrași într-o cameră, Rowan se întoarse spre ea: i-am spus Britei că nu pot să te las, decât după

căsătoriile din seara aceasta. Pe Dumnezeu, am minţit. Am să fac penitenţă pentru asta. Cred că aş putea să am o rezolvare temporară a problemelor noastre: fratele tău.

— Geralt? Ce are el de a face cu asta?

— În timp ce tu ţi-ai

petrecut ziua combinând vreo fetișcană plină de dorințe cu un mascul la fel de plin de dorințe, eu am stat și am observat. Fratele tău e aprins după Brita. Nu știu dacă îl interesează frumusețea sau puterea ei. Tot ce știu e că plănuiește să se

combine cu ea și să mă ucidă. Nu! Nu protesta. E o problemă de conjunctură. Vreau să-mi spui dacă crezi că poate fi interesant pentru o femeie cu apetitul Britei. Jurei îi luă un minut să înțeleagă ce întrebase el.

— Vrei să știi dacă

fratele meu e bărbat? întrebă ea printre dinţi. Dacă poate oferi plăcere unei femei? Mai multă decât poţi tu, aproape ţipă ea. A avut o mulţime de femei şi niciuna nu s-a plâns. Rowan păru şocat.

— Jura, ce... începu el, apoi se opri şi se uită

la ea. După o clipă, se întoarse. Măcar odată, să nu ne certăm, i-am spus Britei că în seara asta nu voi fi în patul ei, dar femeia e... insistentă. Am crezut că pot să fac ceva bun, dacă îi furnizez un tânăr înflăcărat.

— Îi controlezi pe

prea mulți, englezule, rosti Jura. El se uită din nou la ea.

— Poate că pot controla o țară, dar nu cred că o pot controla pe soția mea. În seara asta va exista... o tensiune în aer. Multe cupluri vor sărbători noaptea nunții și Brita

va provoca necazuri, dacă nu e ocupată. Brusc se opri. Asta mă îngrijorează. Mă duc să-l caut pe fratele tău.

După ce părăsi încăperea, Jura se așează greoi pe scaun, într-un colț întunecat. Ceea ce începuse așa bine între ei, la acea primă

întâlnire de lângă râu, acum se transformase în așa ceva. Nu ridică privirea, când ușa se deschise.

— Jura, rosti Lora, dar Jura continuă să nu se uite. Lora o privi pe Jura cea mândră prăbușită într-un colț și o cuprinse un sentiment

de vinovăție. Nu o întâmpinase pe această femeie ca pe soția lui Rowan, nu făcuse nici un efort să înțeleagă felul ei lanconian de a fi. Dar când Rowan și Jura au fost plecați, și-a petrecut mult timp cu Cilean și a aflat adevărul despre cele întâmplate la

Honorium. Jura încercase să facă în așa fel, încât Cilean să poată câștiga, dar aceasta a leșinat și Jura a învins prin neparticipare.

Apoi, l-a căutat pe Daire și l-a întrebat despre Geralt și despre Jura și a realizat că aceasta a avut motive să

creadă că Rowan nu trebuie să fie rege. N-a știut nimic despre felul cum Rowan s-a antrenat aproape toată viața pentru a fi un rege bun. După care, Lora i-a smuls lui Cilean adevărul, despre locul unde au plecat Rowan și Jura. Și nu și-a mai găsit

locul de grijă, pentru fiecare minut în care lipsiseră, și fu mânioasă pe Jura că era o asemenea povară pentru Rowan. Dar s-au întors amândoi în siguranță, iar Rowan n-a spus că Jura l-a ajutat. Ulterior, Lora l-a făcut să-i povestească cum i-a

apărat Jura spatele.

Astfel că, părerea Lorei despre Jura începu să se schimbe. Apoi, desigur, exista și adorația lui Phillip pentru ea. Băiatul o urmărea peste tot și Jura nu și-a pierdut niciodată răbdarea din cauza întrebărilor lui, n-a fost

niciodată tăioasă cu el. Apoi Rowan a forţat-o pe Lora să petreacă ziua alături de cumnata ei şi astfel s-a trezit plăcându-i de ea. Aceasta părea că nu nutreşte nimic din sentimentele feminine de gelozie, ca ale femeilor pe care le

cunoscuse în Anglia. Jura ignora felul cum Rowan zăbovea pe lângă Brita, felul în care îi zâmbea femeii, chiar și felul în care se uita la frumoasele femei vatell și irial.

În timp ce ea și Jura combinau perechi și inventau moduri de a fi

singuri, Lora s-a gândit să-l combine și pe Rowan cu Jura. Desigur, erau deja căsătoriți, dar nu văzuse nici o dovadă că împărțeau împreună vreun secret, sau ceva intim. Au plecat împreună ca niște străini și s-au întors ca niște străini.

Când ziua s-a apropiat de sfârșit și perechile au plecat să se pregătească pentru căsătoriile colective, Lora îl văzu pe Rowan trăgând-o furios pe Jura din mulțime. Nu era gestul unui iubit, ci acțiunea unui tată furios, față de un copil

năbădăios și obraznic.

Calitățile de pețitoare ale Lorei izbucniră la suprafață, îl găsi pe Xante și îi spuse să ridice cortul de campanie al lui Rowan mai jos, pe râu, departe de oricine altcineva, într-un loc liniștit și retras. Apoi a așteptat

până când l-a văzut pe Rowan ieșind ca o furtună din casă și s-a dus să o găsească pe Jura.

Iar acum, inima ei sări din piept privind-o pe această femeie mândră, care arăta așa descurajată și oropsită. Și nu mai pierdu

vremea.

— Vino cu mine, porunci ea.

— Cum? întrebă Jura clipind.

— Vino cu mine.

— E cineva rănit? Are cineva nevoie de mine?

— Da, soţul tău are nevoie de tine. Lanconia are nevoie de o regină.

Tu ai nevoie de proprii tăi copii, înainte de a mi-l fura pe al meu, și ai nevoie de ceea ce trebuie să-ți dau eu, rosti Lora.

— Nu înțeleg.

— Vei înțelege. Acuma vino. Avem treabă.

Jura acceptă să fie

scoasă din cameră, afară din casă, și dusă în altă casă, unde locuia Lora. Aceasta luase locuința din piatră a unui simplu fermier și cuferele și cutiile ei ajungeau până la acoperiș. Îi ceru tânărului Montgomery să înceteze să mai flirteze și să vină să

mute cuferele acelea grele.

— Intenționez să te îmbrac după moda englezească, rosti Lora.

Jura se retrase spre ușă.

— Nu mă îmbrac cu o rochie de a voastră cambrată pe talie, rosti ea. Dacă vom fi atacați,

nu voi putea să lupt.

— Singurul care te va ataca în noaptea asta va fi soțul tău, rosti Lora, apoi se întoarse auzindu-l pe Montgomery. Nu ți-am dat suficient de lucru, ca să nu mai tragi cu urechea la ce vorbesc femeile? Se îndreptă

apoi spre Jura. Daire ți-a cerut să te măriți cu el, nu-i așa? Ce l-a făcut să te ceară?

Jura zâmbi amintirii cu căldură.

— L-am învins la o întrecere de tir cu arcul. Atât Lora cât și Montgomery rămaseră cu gurile căscate. Lora

își reveni prima.

— Există o diferență fundamentală între modul englezesc de a face curte și cel lanconian, rosti ea blând. Nu cred că un englez ar cere în căsătorie o femeie, care l-a întrecut în măiestria armelor.

— Dar e necesar ca o femeie să fie puternică.

— De asemenea, uneori e necesar să fie și blândă, răspunse amabilă Lora. Și în noaptea aceasta tu vei fi blândă. Montgomery! se răsti ea. N-ai deschis cufărul ăla?

Băiatul, în mod

evident fascinat de conversaţia femeilor, înălţă capacul unui cufăr de stejar ferecat în fier. Lora se uită înăuntru şi scoase o rochie dumnezeiesc de frumoasă, din catifea de culoare albastră ca safirul, profund şi întunecat.

— E rochia mea cea mai lungă și cred că ți se va potrivi perfect.

Jura se trase înapoi privind rochia, ca și cum ar fi fost otravă, dar o rază de soare ce apunea căzu pe ea, așa că se hotărî să se apropie. Nu văzuse niciodată un astfel de material și

femeia din ea se îmbolnăvi de dorința de a o simți pe piele.

— Nu pot să îmbrac... începu ea, dar ezită, apoi se uită la Lora. Fratelui tău îi va plăcea mai mult asta, decât faptul că sunt bună la tir cu arcul?

— Jura, interveni

Lora, cu o seriozitate intensă. Când voi termina cu tine, fratele meu îți va cădea în genunchi și te va ruga să-l ierți, pentru orice cuvânt lipsit de amabilitate, pe care ți l-a spus vreodată. Jura smulse rochia din mâna Lorei.

— Hai să-i dăm drumul.

Jura era obișnuită cu tunica lejeră și pantalonii pe care îi purta ca gardian. Totuși, la ocaziile mai ceremonioase îmbrăcase rochie, dar niciodată nu purtase nimic asemănător acestei

rochii englezești. În primul rând, exista un corsaj foarte strâns din fir de aur întunecat, ce era legat cu șireturi pe lateral. Lora îi spusese materialului: brocart italian. Peste acesta venea rochia propriu zisă, din catifea groasă albastră, despicată în

părți, pentru a se vedea curba adâncă a mijlocului și a șoldurilor. Lora îi desfăcu părul negru și acesta căzu în ondule, până la talie. Pe fruntea Jurei, puse un cerc simplu de aur curat, iar în picioare avea balerini din piele moale, în locul

ciubotelor înalte pe care le purta de obicei.

Lora se trase puțin înapoi și își privi cumnata cu ochi critic.

— Da, murmură ea, da.

— Arăt... arăt în regulă? întrebă Jura. La fel de bine ca Brita?

La asta, Lora izbucni

în râs. Jura nu avea idee cât era de frumoasă și nici de puterea conferită de această frumusețe. Pentru Jura, putere însemna să poți trage bine, să călărești bine, să stai aproape de un bărbat, în luptă. Frumusețea aceasta a ei făcea cât toate aceste

puteri la un loc.

— Brita e oală de noapte, în comparaţie cu tine, rosti Lora făcând-o pe Jura să zâmbească. Vreau să ieşi pe uşa asta şi să te duci direct la soţul tău. Nu te grăbi, lasă pe toată lumea să te vadă şi când ajungi la Rowan, spune-i

că îl vei aștepta în cortul lui, după ce se vor termina căsătoriile. Nu-i spune unde se află, lasă-l pe el să-l găsească și nu mai spune nimic altceva, decât că vă veți întâlni în cort. Dacă încearcă să vorbească cu tine despre ce e bine pentru Lanconia, sau ce trebuie

făcut cu regina aceea vatell, spune-i că ar face bine să-și aducă lăuta cu el – apoi pleacă. M-ai înțeles, Jura? Nu-l lăsa să te trateze ca pe un bărbat.

— Ca pe un bărbat? șușoti Jura. Nu cred că înțeleg ce vrei să spui.

— Iar el nu înțelege

ce înseamnă o femeie lanconiană din gardă. Nu știu cum v-ați întâlnit înainte de Honorium, dar fac pariu că nu când i-ai bătut tu pe bărbați în întreceri războinice. Jura zâmbi amintirii.

— Nu, nu atunci.

— Acum ieși de aici

și fă-l pe fratele meu să te vadă. Amintește-ți că ești frumoasă. Nu, mai bine, lasă ochii bărbaților să-ți spună cât ești de frumoasă. Du-te, zise Lora împingându-o.

Căsătoriile vor începe curând și Rowan trebuie să le prezideze. Xante te

va escorta până la cortul lui Rowan și fratele meu va veni la tine, imediat ce va putea.

— Și după aceea, ce se va întâmpla? întrebă Jura. Voia să amâne cât mai mult posibil plecarea din casă. Se simțea foarte ciudat în hainele acelea strânse pe

trup, cu poalele ce îi mângâiau picioarele, și îi era teamă că se va împiedica și va cădea. Și se simțea aproape goală în lipsa armelor. Nici cuțitul nu-i izbea șoldul, nici tolba cu săgeți nu-i atârna pe spate. Nici sabia, nici scutul, nici lancea, nu-i ocupau

mâinile.

— Eu vă trimit cina, tu vei sta pe un scaun cu Rowan la picioarele tale și el îți va cânta din lăută și din gură. Jura, nu fi așa de speriată. Nu e o bătălie, la care trebuie să participi. Jura arboră un zâmbet slab.

— Mai curând m-aș

lupta cu patru zerna deodată, decât să fac asta.

— Du-te! porunci Lora împingând-o.

Jura înghiți în sec și părăsi casa din piatră. Știa că Rowan se afla lângă Brita și că regina se instalase pe un scaun sculptat în partea de est

a pieții publice, de unde putea să vadă și să fie văzută de toți. I se părea un drum lung până acolo. Jura își ținu ochii îndreptați înainte și plecă hotărâtă.

Oamenii începuseră să se oprească și să se uite la ea, și inițial ea crezu că aceștia văd cât

e de ridicolă, dar pe măsură ce le descoperea ochii, începu să capete încredere. Femeile, chiar şi cele mai frumoase, care îşi aleseseră deja viitorii soţi, se încruntau la ea, în timp ce bărbaţii... Bărbaţii rămaseră cu gura căscată.

— E Jura, auzi ea șoptindu-se, ca și cum nu o mai văzuseră niciodată.

Jura își trase umerii înapoi și un mic zâmbet i se răspândi pe față. E chiar plăcut să fii privit în felul acesta, se gândi ea, în timp ce-și croia încet drum spre locul

unde în mod cert se afla soțul ei.

Într-adevăr, nu era departe de Brita, dar cel puțin nu zăbovea pe lângă ea, ca de obicei. În loc de asta, Geralt se afla lângă ea, ochii lui negri devorând-o. Ridică privirea spre sora lui, dar nu remarcă nici o

diferență în aspectul ei și repede își întoarse ochii la Brita. Aceasta însă se întoarse, se uită fix, apoi îi aruncă Jurei o privire estimativă, de parcă ar fi încercat să aprecieze puterea unui dușman. Ochii ei o urmăriră pe Jura, când se îndreptă spre Rowan.

Acesta discuta procupat cu Daire și nu era conștient de tulburarea stârnită de apropierea Jurei.

Daire ridică ochii, o văzu, apoi își întoarse privirea înapoi la Rowan. După care expresia feței i se schimbă și încet se

răsuci iar fixând-o. Nu așa se uitase la ea, în ziua când îl învinsese la întrecerea de tir cu arcul. Atunci fusese mândru de ea, dar această nouă privire era ceva cu totul diferit și o făcu pe Jura să se simtă cu adevărat bine. Încruntându-se la Daire,

Rowan îi urmări privirea.

Lipsa de încredere a Jurei dispăru pe loc, când văzu figura lui Rowan. Ochii îi ieșiseră din orbite și rămăsese cu gura căscată. Părea paralizat, așa cum o privea înaintând.

Jura era surprinsă să

descopere că nu mai mergea cu mersul ei obișnuit cu țintă fixă. Acum mergea mai încet, ceea ce făcea ca șoldurile ei să se unduiască ademenitor. Brusc se simți mai puternică decât fusese vreodată în viața ei, mai puternică decât atunci când purta

lance sau secure de război.

Când se apropie de el, Rowan continuă să stea cu gura căscată, într-un mod foarte flatant.

— După ceremonii, te aștept în cortul tău, rosti ea cu voce scăzută și aspră.

El făcu un semn

afirmativ, ea zâmbi, apoi se întoarse să plece.

— Jura, o strigă el, unde e cortul? Ea îl privi peste umăr.

— Găsește-l. Și adu-ți și lăuta. Poate că voi dori să-mi cânți.

Când plecă, inima îi bătea cu putere, dar zâmbea. În spatele ei

putea să o audă pe Brita pretinzând să-i fie returnată atenţia, dar Jura simţi că învinsese.

Tot ce am de făcut e să continui să-mi joc rolul, în această noapte, se gândi ea înghiţind în sec.

CAPITOLUL 12

Interiorul cortului lui Rowan era somptuos, cu pereţii drapaţi în mătase orientală grea şi pe jos cu covoare provenind de departe, din Ţara Sfântă. Mobilă englezească: două scaune, o măsuţă, sfeşnice pentru lumânări şi un pat umpleau locul.

Jura simți că roșește când se uită la salteaua groasă din puf, acoperită cu o frumoasă cuvertură brodată, de lângă peretele cel mai depărtat.

Se așează în cort și așteptă sosirea soțului ei. Apărură servitori cu mâncare și o așezară pe

masă, după ce îi aruncară Jurei o privire de cunoscători.

— Cum se desfășoară ceremoniile? întrebă ea.

— Tufișurile și paturile sunt pline de iubăreți, răspunse un om zâmbind superior. Și prințul Geralt a pretins patul reginei vatell.

Fusese lăsată singură.

Jura nu era sigură dacă îi plăcea ca fratele ei cu temperament fierbinte să intre sub influența unei femei trădătoare ca Brita. Părea că nici un bărbat n-ar putea să o manevreze. Apoi, Jurei îi trecu prin minte că

totuși Rowan o manevrase destul de bine. Ea spusese că nu va permite poporului ei să se căsătorească cu irialii, înainte de a se însura Rowan cu ea, dar iată că poporul ei se căsătorise, iar ea nu se unise cu regele irial.

Jura se gândea așa

profund la asta, încât nu-l auzi pe Rowan apropiindu-se de cort. Trebuie că își lăsase calul la oarecare distanță.

— Zâmbetul acela mi-e adresat mie? întrebă el blând.

Ea ridică ochii și zâmbetul i se accentua.

— Ai făcut ceea ce ai promis. Irialii și vatellii sunt căsătoriți, dar Brita nu are în pat decât un prinț. S-ar putea să existe totuși speranțe pentru tine, ca rege.

Rowan râse.

— A trebuit să risc mult, ca să merit acest compliment. Se îndreptă

spre măsuța unde aștepta mâncarea. Pot să-ți torn un pahar de vin? Pare să fie același, pe care l-am adus eu din țara francilor.

Ea acceptă un pocal înalt din aur, încrustat cu rubine șlefuite grosolan. Încercă să nu se mire văzându-l și să

se poarte ca o englezoaică.

— Nu s-a întâmplat nimic rău la ceremonii? întrebă ea.

— Nu. El zâmbi. Totuși, cred că unii au intrat în pat, înainte de a depune jurămintele, mulțumită ție și Lorei, care ați făcut ca

perechile să se îndepărteze, singure. Se așează pe un covor de pe dușumea și se sprijini de piciorul patului. Nu era prea mult spațiu în cort, astfel încât totul era destul de înghesuit.

Jura inspiră adânc. Nu știa cum să fie prietenoasă cu acest

bărbat. De când s-au întâlnit, n-au făcut nimic altceva, decât s-au certat.

— După un antrenament greu, noi femeile din gardă ne masăm una alteia umerii. Poate că aș putea să fac același lucru și cu tine, rosti ea într-o

doară, îngrozită că ar putea fi refuzată.

Rowan îi zâmbi călduros și cu gratitudine în priviri. Apoi, când ea se apropie, se lăsă pe spate și întinse mâna.

Ea îngenunche o clipă alături, încă ținându-l de mână, și se uită în ochii

lui de un albastru profund. Pentru prima oară, de foarte multă vreme, se simți atrasă de el. Acum Lanconia, Daire, Cilean, dreptul fratelui ei la tron, toate păreau un vis îndepărtat. Când se întoarse, catifeaua se ondulă pe trupul ei, iar

lumina lumânărilor străluci în părul lui de aur.

— Trebuie să-ți scoți tunica și se te întinzi cu fața în jos, rosti ea încercând să-și stăpânească tremurul vocii.

Ochii lui deveniră fierbinți și pleoapele

coborâră când se uită la ochii ei, apoi la buze. Puse vinul deoparte, apoi își desfăcu centura și-și trase tunica peste cap. Pe dedesubt nu purta nimic și lumânările sculptară umbre și lumini strălucitoare pe mușchii grei ai pieptului. De-a

curmezișul unui umăr se afla o cicatrice. Ea o atinse ușor cu vârful degetelor. Rowan îi zâmbi.

— Nu i-am acordat lui Feilan întreaga mea atenție, așa că el a considerat că trebuie să-mi dea o lecție. O apucă de degete, apoi le duse

la buze. Ești frumoasă, Jura, rosti el și îi sărută degetele, apoi îi băgă degetul mare în gura lui fierbinte și umedă și își trecu limba peste el. Depuse mici sărutări mușcătoare în interiorul încheieturii, apoi începu să-și croiască drumul în jos pe antebraț,

ridicându-i mâneca pe măsură ce înainta. Mi-am dat seama că eşti frumoasă, din prima zi în care te-am văzut, dar acum...

— La fel de frumoasă ca englezoaicele tale? şopti ea privindu-l. La fel ca femeia cu care trebuia să te însori? El

râse profund, din gât.

— Nu există englezoaică să se compare cu tine. Îi puse brațul în poală și se uită la ea. Dacă trebuie să-mi masezi umerii, poate că ar trebui să-ți scoți și tu ceva din haine. Jura putu să simtă cum fața îi e invadată de sânge. Se

dezbrăcase în fața lui de mai multe ori, dar cumva, acuma, în lumina lumânărilor, părea altceva. De asemenea, își dădea seama că, dacă se dezbracă acum, aceasta va duce la un alt episod dureros, ca acela de ultima dată. Totuși, nu-i

era chiar frică. Era exact senzația aceea de emoție, pe care o simțise întotdeauna înaintea unei bătălii.

Inspirând adânc, ca să se calmeze, își scoase partea exterioară de catifea peste cap și rămase îmbrăcată doar cu corsetul de mătase

foarte strâns. Anii de exerciţii îi creaseră şiruri de muşchi, ce îi modelau şoldurile şi îi făceau talia subţie şi sânii înalţi şi mândri.

Uitându-se la ea, Rowan scoase un geamăt, ce fu atât de sincer, încât Jura zâmbi. Era uşuratic modul în

care englezul evalua frumusețea fizică, dar se simțea bine când o privea așa. Era ca și cum măiestria ei cu lancea nu mai conta.

— Jura, șopti el și-și întinse brațele spre ea.

Pentru ea fu gestul cel mai natural din lume să se ducă la el. Să-l

respingă era ca și cum i-ai refuza băutura unui om mort de sete.

El îi sărută tandru buzele, nici apăsat și nici sălbatic, de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Se jucă cu buzele ei și le atinse cu vârful limbii. Când termină, trupul Jurei devenise

atât de maleabil, încât ar fi putut să o înoade. Se tolăni în brațele lui cu ochii închiși, el suportându-i întreaga greutate.

Apoi încet își deschise ochii și se uită la el. Pleoapele lui erau ușor coborâte și buzele îi erau moi de sărutări.

Nu văzuse niciodată înainte un bărbat arătând așa și în mod cert nici pe englezul acesta, care de obicei era încruntat și supărat. Dar acum, în ochii lui exista dorință, blândețe și un fel de mulțumire, ca și cum n-ar fi vrut să fie nicăieri în altă parte pe

pământ, decât acolo, cu ea. Inima Jurei începu să bată mai repede. Englezul acesta a spus că o iubește. Ar putea să fie adevărat? Oare expresia de pe figura lui ar putea fi dragoste?

El îi mângâie fața cu vârful degetelor, apoi cu toată mâna, cu toată

palma pe obraz, cu degetele răsfirate în părul ei, apoi îi sărută colțurile gurii și pleoapele. Jura sătea nemișcată în brațele lui, acceptându-i mângâierile blânde și inima îi bătea din ce în ce mai repede, cu fiecare secundă care trecea.

Cine s-ar fi gândit că omul acesta mare, care înjura și lupta și se înfuria, putea să atingă o femeie cu atâta delicatețe?

El îi sărută din nou buzele, dar de data aceasta răspunse și ea. Își petrecu brațele pe după gâtul lui și își

apăsă tare sânii îmbrăcați în mătase pe pielea caldă și goală a pieptului lui.

— Jura, iubito, șopti el lipit de gâtul ei, cu buzele fierbinți pe pielea ei.

Inima ei bubuitoare începu să i se ridice din piept, croindu-și drum

spre gâtul ei, până când se întrebă dacă nu s-ar putea sufoca. Degetele lui îi atinseră șnururile de pe părțile laterale ale rochiei și la fel de măiestrit, ca și cum ar fi cântat la un instrument cu coarde, la deznodă și eliberă ceea ce reținuseră.

Ea suflă greu când mâinile lui mari, calde și aspre alunecară în interiorul mătăsii și o apucară de talia goală. O gâdilă, cum ar fi făcut un băiat în joacă, și Jurei nu-i veni să creadă când râse de plăcere, ca una din fetele fără minte, care aspirau să facă

parte din garda femeilor – una dintre ele, care era întotdeauna doborâtă. Dar Rowan nu fu scârbit de chicotitul ei aşa cum ar fi fost în mod cert un luptător lanconian. În loc de asta, râse, cu ochii lui albaştri strălucind veseli.

— Jura se gâdilă?

întrebă el. Marele luptător Jura se gâdilă?

Ea încercă să se retragă de lângă el, dar nici nu putu să se miște, de mâinile lui care o țineau așa de ferm de mijloc. Degetele lui începură să se miște și oricât ar fi încercat, Jura n-a putut să-și

controleze râsul. Îl împinse, dar tot așa de bine ar fi putut să încerce să împingă un stejar, ca să-l doboare. Torturând-o, degetele lui continuară să se miște în interiorul rochiei și Jura continuă să chicotească. Neajutorată, căzu înapoi

pe covor.

Când auzi rochia rupându-se, țipă protestând, dar n-a sunat ca un protest serios și mâinile lui continuau să o facă să râdă.

Deodată, el încetă să o mai gâdile și se uită la ea. Într-un fel, Jura era

goală, sau cel puțin aproape goală, pentru că rochia îi fusese despicată de la gât până la genunchi. Sânii ei, cu toate că era lungită pe spate, stăteau ferm ridicați de excitare și plăcere, când Rowan, în genunchi, îi încalecă trupul.

Figura lui se schimbă din glumeaţă, în ceva foarte serios, când se uită la ea, cu ochii albaştri aproape negri, şi cu o venă de pe tâmplă palpitând acum vizibilă, şi muşchii pieptului tari şi proeminenţi. Nările îi vibrară uşor, când se uită la ea. Apoi, încet, o

ridică în braţe, sfâşiind ce mai rămăsese din rochie şi din pantalonaşi şi ducând-o spre pat. Trupul Jurei se simţea viu, cum nu mai fusese niciodată, dar îi era şi frică.

— Surorii tale nu-i va plăcea că i-a fost ruptă rochia, şopti ea.

El nu răspunse, în timp ce o întindea pe pat, apoi se aplecă peste ea studiindu-i trupul. Ochii lui trecură încet de la picioarele goale, până mai sus pe pulpe, apoi la sâni şi în sfârşit la faţa ei. Când termină îndelungata cercetare, inima Jurei îi bubuia în

urechi.

Se așează pe pat, cu spatele lui lat, lucios și mușchiulos spre ea și începu să-și scoată hainele. Părea că nu se grăbește, ca și cum ar fi așteptat acest moment întreaga lui viață și voia să se bucure de el din plin.

Se întoarse apoi la ea, cu trupul lui mare complet gol și se întinse alături, cu picioarele goale și păroase lângă ale ei, cu brațele puternice înconjurând-o și trăgând-o la el, mângâindu-i spatele, după care mâinile îi alunecară mai jos, spre

fese.

— Prima oară am greșit, însă de data aceasta va fi mai bine, șopti el înainte de a-i săruta iar buzele.

Sărutul acesta fu diferit, nu prea blând, ci cu mai multă dorință și patimă în el – și mai fierbinte. Pielea Jurei era

și ea atât de fierbinte, încât se simțea de parcă avea febră. Nu voia să-i dea drumul, dar chiar asta făcu, atunci când capul lui începu să coboare, pe gât în jos, pe umeri, de-a lungul brațului, încolțind-o ușor în interiorul cotului, apoi îi trecu

palma peste dinții lui și trupul Jurei se contractă de plăcere. Își îndreptă capul spre mijlocul gâtului ei, cu limba lingând adâncitura de acolo. Mâinile lui le prinseră pe ale ei și le ținură de o parte și de alta a trupului, țintuite de pat, când începu să-i

dezmierde sânii. Jura gemu, legănându-și capul dintr-o parte în alta. Simți cum pe trup îi apare transpirația, când încercă să scape de intolerabila fierbințeală ce îi acoperise corpul.

Capul lui coborî mai mult, limba udă atingându-i abdomenul,

alergând de-a lungul mușchilor încordați, lingându-i osul șoldului.

Apoi slăbi strânsoarea mâinilor ei și îi strecură palmele sub fund, ca să o ridice, în timp ce limba îi alunecă în feminitatea ei. Jurei i se opri răsuflarea, deschizând ochii mari.

— Rowan, gemu ea.

— Da, iubito, răspunse el și se ridică la buzele ei. Își desfăcu picioarele să-l primească și el alunecă cu ușurință în ea, cu o plăcere paradisiacă. Jura își arcui trupul, lăsându-și capul pe spate, în extazul absolut al acestei

noi senzații. Încet, el se trase aproape de tot din ea și ea își înfipse degetele în pielea de pe brațele lui, de frică să nu plece, dar el nu făcu decât să intre din nou în ea, în felul acela lent și deosebit, care o tortura.

Deschise ochii să-l privească și expresia

feței lui o făcu să se înfioare. Vădea o atare plăcere supremă și devoratoare, încât inima Jurei bătu și mai repede.

Nu i-a trebuit prea mult ca să prindă ritmul acestei noi senzații a amorului. Își ridică genunchii pentru a-i înlesni pătrunderile

adânci și lente. Înăuntru și afară, iar și iar, încet, blând, ușor.

Au fost momente, sau poate că au fost zile, când Jura începu să dorească și altceva, sau poate că voia același lucru, dar mai mult. Nici ea nu știa ce.

— Rowan? șopti

întrebătoare. El deschise ochii să o privească și focul din ei îi făcu inima să se zbuciume și mai rău.

Se schimbase. Brusc, se schimbase de la blândețe, la un animal sălbatic, în timp ce îi apucă brutal un picior și îl puse în jurul taliei lui.

Jura îi înconjură talia și cu al doilea picior și își ridică șoldurile, când el începu să o pătrundă repede și cu putere. Ea îi primi penetrările cu aceeași forță, folosindu-și anii de antrenament și întreaga ei energie, pentru a se izbi unul în altul, atingând un

crescendo de pasiune și dorință.

Când până la urmă ea explodă, în întunericul din jur apărură stele, iar urechile îi vâjâiră. Scoase un țipăt, cu brațele și picioarele încleștate de Rowan, cu toată puterea, ținându-se de el, ca de un

buștean pe valuri, încă îl mai strângea, când el se cutremură, cu trupul parcă străbătut de spasme.

Un timp îndelungat rămaseră amândoi întinși, strângându-se cu forță ca două animale puternice, cu trupurile acoperite de sudoare, cu

membrele înlănțuite.

Rowan fu primul care-și înălță capul, ca să se poată uita la ea.

— Nu te-am rănit! rosti el cu un mic zâmbet plin de el.

Jura nu o luă ca pe o ofensă. Trupul ei se simțea prea bine, pentru a fi ofensată de vreun

cuvânt, pe lumea aceasta.

— N-am idee, șopti ea. Nu știam că există așa ceva. El o sărută pe obraz.

— Ca să fiu cinstit, nici eu. Nu e de mirare că bărbații... Se opri.

— Ce e cu bărbații? întrebă ea cu o

sprânceană ridicată.

— De aceea bărbaţii aleargă dintr-un pat în altul. O asemenea plăcere e... închise ochii. O astfel de plăcere e...

— Ca o explozie, rosti ea rece. Rowan o privi, zâmbi şi o trase la el.

Nu-şi desfăcură braţele şi picioarele

împletite, ci se cuibăriră și mai strâns, cu trupurile asudate lipite.

Jura nu se simțise niciodată în felul acesta, în toată viața ei. Era ca și cum întotdeauna simțise un gol, ce acum se umpluse. Întoarse încet capul, ca să-i poată vedea profilul în lumina

lumânărilor. Rowan, reflectă ea, nu „englezul”, ci Rowan, soțul ei, un bărbat cu un nume. Își ridică mâna și îi atinse obrazul, iar el îi sărută degetele, cu ochii închiși, cu trupul complet relaxat.

— Povestește-mi despre viața ta din

Anglia, rosti ea blând. Niciodată nu-i păsase prea mult de viaţa lui, sau de gândurile lui, dar acum voia să ştie cât mai mult.

El se întoarse să se uite la ea, de parcă o studia, îi zâmbi într-un fel ce o făcu pe Jura să se simtă moale, moliciune

ce nu avea nimic de a face cu pasiunea.

— Există o cină rece care ne aşteaptă, zise el. N-am putea să mâncăm, în timp ce stăm de vorbă?

Rowan îşi îmbrăcă haina de cavaler, dar Jura, neavând nimic de îmbrăcat, îşi puse tunica

lui mare brodată. Rămăsese cu picioarele ei lungi goale și când îl văzu pe Rowan uitându-se la ele, își zise că de acum i le va arăta, cu orice ocazie. Și tunica îi aluneca de pe un umăr, dar ea nu-și bătea capul să o îndrepte.

Mâncarea era într-

adevăr rece, dar ei i se păru că nu gustase niciodată ceva mai savuros. Își puseră farfuriile pe covor și, cu vinul care curgea în valuri și cu ochii lui Rowan ce o priveau cu intensitate, se simți buimacă. Vocea lui – de ce nu observase

niciodată inflexiunile de aur ale acesteia – o ameţea şi mai rău.

El îi vorbi despre responsabilitatea de a fi rege, preocupare cu care trăise toată viaţa şi cum arareori reuşise să-i placă bătrânului Feilan, sau tatălui său.

— Erai îngrijorat că

n-o să-i placi lui Thal? i se tăie Jurei răsuflarea. Dar el vorbea de tine, parcă ai fi fost un zeu. Fiul pe care i l-a dat mama mea n-a însemnat nimic pentru el. Îl ironiza pe Geralt, dându-te pe tine exemplu.

— Dar i-a trimis

instrucţiuni lui Feilan, că ar trebui să fac eforturi din ce în ce mai mari. Când aveam şaisprezece ani şi am crezut că Feilan şi cu mine ne ducem la vânătoare, în loc de asta, patru lanconieni m-au atacat deodată. Am luptat ore întregi, în

timp ce Feilan stătea și privea.

— Nu i-ai ucis și nici ei pe tine! Rowan se strâmbă.

— Mai târziu mi-am dat seama că de fapt se jucau cu mine, protejându-se unul pe altul, i-am crestat pe câțiva, ei însă doar m-au

învineţit. Doar, ha, ha! adăugă el. După asta, am şchiopătat săptămâni întregi şi eram aşa de furios pe Feilan, că nici n-am putut să vorbesc cu el. A fost un bătrân dur şi lipsit de dragoste.

— Dar te lăuda în faţa lui Thal, rosti Jura. Asta îl făcea să te dea ca

exemplu lui Geralt.

— Care acum mă urăşte.

— Pe bună dreptate. E prinţ lanconian, în timp ce tu eşti... Se opri pentru că Rowan îi băgă în gură o bucată mare de pâine.

— O noapte, Jura, rosti el cu privirea unui

cățeluș, care imploră să fie luat acasă. O noapte de pace, te rog!

Ea nu se putu abține să nu râdă, în timp ce mușcă doar pe jumătate pâinea, apoi, dintr-un impuls, îi băgă cealaltă jumătate lui, în gură.

— În regulă, rosti ea zâmbind, în noaptea

asta poți fi rege, dar mâine trebuie să-mi dovedești că ești creat să guvernezi.

— Creat să guvernez, rosti el și ochii i se întunecară. Am să-ți arăt cine e făcut să guverneze începu să se târască spre ea, pe mâini și genunchi, ca un

animal mare de pradă. Ea râse, dar tocmai atunci fâșia protectoare a vintrelor se desfăcu „accidental” și nu era nici o îndoială asupra intențiilor lui. Brusc, Jurei i se uscă gura, dar de data aceasta nu-i mai era frică. Când își aruncă tunica de pe ea și

își desfăcu brațele, pentru o clipă văzu surpriză pe figura lui, dar nu o înțelese. Nu fusese crescută să fie timidă, să-și ascundă adevăratele sentimente, cu diverse scuze și prefăcătorii. Îl voia la fel de mult, cum o voia și el, și nu pretindea nimic

altceva.

După primul șoc, Rowan zâmbi fericit realizându-i dorința. De această dată nu exista nici un motiv să procedeze încet, mai ales că pasiunea urla în toată ființa lui. Îi privise picioarele goale două ore întregi și nu se

gândise la nimic altceva, decât să o încalece din nou, dar fusese destul de prudent, ca față de englezoaice, cel puțin celor pe care le cunoscuse, le plăcea să se pretindă virgine, la fiecare cuplare. Jura însă era lanconiană, nu englezoaică, ea spunea

ce gândea, acţiona cum credea şi lua ceea ce voia. Nu trebuia să se îngrijoreze că îl va dezamăgi vreodată, i-ar spune-o în faţă, dacă ar fi considerat un lucru drept sau greşit. După prima lor împerechere, pe care în mod stupid o făcuse de mântuială, îi

fusese teamă că nu l-ar mai dori în pat, dar se pare că era pe cale să-și schimbe părerile, se gândi el cu îngâmfare.

— Fii atentă, draga mea pasionată, lasă-mă să te învăţ câteva trucuri, rosti el zâmbindu-i. O ridică, o aşează peste bărbăţia lui

și zâmbi cu plăcere la privirea ei surprinsă, apoi la plăcerea recunoscătoare, de pe figura ei. Cel puțin acesta era un domeniu, în care ea nu-i mai spunea că e prost. Acesta era un loc despre care el avea toate cunoștințele din lume și

ea niciuna.

Dar în câteva secunde, Jura își îndreptă gândurile spre asta. Era puternică și inteligentă, dornică și creativă, în feluri în care Rowan nu visase niciodată că ar fi posibil. Întâlnirile lui cu diverse femei nu fuseseră prea

dese, pentru că bătrânul Feilan considerase că antrenamentele de luptă sunt mai importante decât antrenamentele din pat, și adesea aceste întâlniri fuseseră cu femei uzate, care nu voiau decât să spună că s-au culcat cu un prinț frumos. Ele îl siliseră să

facă el toată treaba.

— Jura, murmură el în timp ce mâinile lui îi mângâiau coapsele lungi și tari, iar ea se mișca în sus și în jos deasupra lui. Avea impresia că s-ar putea să moară, datorită extazului pe care i-l provoca.

Deodată, nu mai putu

să reziste și, fără să întrerupă contactul, o aruncă pe spate pe covor și termină cu câteva împingeri adânci și disperate, sfârșind cu cutremurări și înfiorări profunde, ce păreau că izvorăsc chiar din sufletul lui. O ținea așa de strâns, încât ea țipă:

— Mă zdrobești, rosti, făcând eforturi să-l determine să slăbească strânsoarea.

El chicoti.

— Am să te strâng astfel, încât să te pot băga în buzunar și să te scot doar când vei fi Jura-aceea-de-lângă-râu.

— Dar întotdeauna

sunt Jura aceea, rosti ea potrivindu-și trupul cât mai aproape de al lui. El căscă de îi trosniră fălcile.

— Poate că tu ești obișnuită să dormi pe dușumea, eu însă optez pentru pat. O ridică ignorându-i protestele ce în curând încetară, și

o duse în pat. O trase în braţele lui, apoi aşează o cuvertură peste ei şi adormi imediat.

Jura însă, nu. Mintea şi trupul ei erau prea pline de noile senzaţii, pentru a putea dormi. Când respiraţia lui Rowan deveni adâncă şi trupul i se relaxă în

somn, Jura coborî din pat, ridică tunica lui de pe podea și-o puse pe cap și părăsi cortul.

Aerul nopții era rece, iar ea avea fața și picioarele goale, așa că își îndreptă privirea spre lună. Zâmbind, își îmbrățișa trupul cu brațele. Cel puțin, în

mod sigur nu mai era fecioară. Așa ceva simțise în ziua când l-a întâlnit pentru prima oară pe Rowan, după ce înotase. Și asta a fost ceea ce nu simțise niciodată cu Daire, gândi ea. Numai dacă ar putea să simtă și cu Rowan siguranța și

seninătatea pe care le simțise cu Daire.

O adiere rece trecu peste ea, făcând-o se se înfioare, așa că se întoarse înapoi în cort. În lumina pâlpâitoare a lumânărilor se uită la Rowan dormind, la fel de abandonat ca un bebeluș, cu o palmă

răsucită încrezător. Trebuie că totuși ea a făcut zgomot, pentru că el se agită și întinse mâna căutând ceva. Pe mine se gândi ea cu un zâmbet, apoi suflă în lumânări și se urcă în pat, lângă el.

Se trezi cu ceva gâdilându-i nasul. Sări

în sus când deschise ochii și-l văzu pe Rowan aplecat asupra ei și trecându-i pe la nas o șuviță de păr. Pentru o clipă fu uluită la vederea acestui bărbat în patul ei, apoi își aminti totul și roși.

Rowan zâmbi atotcunoscător.

— Bună dimineaţa, nevastă, rosti el şi o sărută blând. Ce distracţie ai plănuit astăzi pentru mine? Fac pariu că nu va fi mai grozavă decât cea de ieri, cu rochia ta de catifea, când m-ai atras în bârlogul acesta al plăcerilor lumeşti. Dacă

aș fi știut că reacționezi așa în fața Britei, aș fi avut grijă să participe și ea la nunta noastră.

Jura nu era obișnuită să fie tachinată.

— N-am plănuit așa ceva, rosti ea indignată. Sora ta mi-a spus că ar trebui să încerc să arăt ca o englezoaică, pentru

a... a... îi adresă un zâmbet slab.

— Pentru a, ce? întrebă el cu inocență.

— Brita nu are nimic de a face cu asta. Dacă vrei să o urmezi pe bătrâna aia ca un cățel de companie, e alegerea ta. Fu gata să se rostogolească de lângă

el, ca să coboare din pat, dar el o ținu strâns.

— Brita nu e bătrână. E o femeie frumoasă și puternică și o putere ca a ei îl atrage pe un bărbat, mai ales pe un rege ca mine.

— Nu e la fel de frumoasă ca mine! aproape țipă Jura, apoi

văzu figura lui Rowan care râdea. Coborî vocea. Bănuiesc că Brita se simte bine, pentru că am salvat-o aseară de la o noapte plictisitoare. Căscă. Poate că și-a găsit un iubit lanconian plin de dorințe, cineva la fel de frumos și viril ca Daire.

— Daire! oftă Rowan. Aș putea să-l strivesc pe sfrijitul, urâtul, pipernicitul ăla... Se opri, când realiză că ea îi riposta. Știu cum să te pedepsesc pentru asta, rosti el privind-o feroce. Și în clipa următoare era deasupra ei, gâdilând-o până când ea țipă râzând

și se zvârcoli între picioarele lui.

Zvârcolirile îl făcură să uite că o „pedepsește” și într-o clipă se sărutau flămânzi, de parcă nu se văzuseră de un an. Sărutul îi determină să facă dragoste îndelung, apoi amândoi căzură într-un somn scurt, dar

profund.

Chiorăitul stomacului lui Rowan îi trezi pe amândoi.

— Nu vreau să plec, rosti Rowan ţinând-o lipită de el. Afară e furia lumii. Fără îndoială că Brita a declarat deja război tribului irial. E vina mea că nu m-am

ocupat de ea. Tonul lui era așa de sumbru, încât ea îl sărută pe nas apoi întoarse capul.

— Vine cineva. Brusc, Rowan fu jos din pat, își aruncă o cuvertură pe umeri pentru a-și acoperi goliciunea și apucă sabia.

— Stai aici, îi porunci

Jurei. Ai înțeles, nu? Părăsi cortul ca să-l aștepte pe călărețul singuratic, care atunci când îl văzu pe Rowan mări viteza. Era Xante, care îl privea amuzat pe Rowan – gol, doar cu o pătură de lână pe un umăr și cu sabia scoasă din teacă.

— E bine că nu eram un dușman, rosti Xante. Ți-a trebuit cam mult până m-ai auzit.

— Ce nu e în regulă? întrebă Rowan cu o voce grea și fără să împărtășească umorul lui Xante. E nevoie de mine?

Xante făcu o pauză de

o clipă înainte de a răspunde:

— Nu e nevoie de tine. Sora ta îți trimite mâncare și îmbrăcăminte pentru Jura. Ridică o sprânceană spre Rowan. Se pare că-și închipuie că hainele Jurei n-au rezistat nopții trecute.

Xante arboră un zâmbet larg văzând roșeața de pe fața lui Rowan. Când prelua coșurile de la Xante, își blestemă pielea albă, ca și îngâmfarea lanconiană.

— Brita e bine? Nu e furioasă că n-am fost cu ea azi noapte?

— Tânărul Geralt a

intrat noaptea trecută în cortul ei și n-a mai ieșit. Se pare că noi lanconienii suntem în stare să facem unele lucruri și singuri, frate.

— Frate? întrebă Rowan. Fața lui Xante deveni dură, ca și cum se pregătea ca Rowan să nu-l aprobe.

— Noaptea trecută m-am însurat cu sora ta, rosti el aproape sfidător.

Rânjetul lui Rowan aproape îi despică faţa în două.

— Se pare că noi englezii nu suntem chiar atât de incompetenţi. Te-a trimis să ne aduci bunătăţi şi mesaje, în

dimineața de după însurătoarea ta. N-ai putut să o reții în pat în dimineața asta? Fu rândul lui Xante să arate sfios, apoi zâmbi.

— Există destulă mâncare acolo pentru două zile și nu e nevoie să te întorci. Toți sunt... plini de interes unul

pentru altul. De astăzi în nouă luni vor apare o mulțime de copilași. Îți urez o dimineață bună, pentru că eu mi-am procreat deja copiii. Flutură din mână de rămas bun și-și întoarse calul.

Jura ieși din cort îmbrăcată cu tunica lui

Rowan și cu un mic cuțit de masă în mână.

— Deci, acum îl ai pe căpitanul gărzilor de partea ta, rosti ea gânditoare. Mă întreb dacă Geralt știe asta. Rowan îi puse două degete pe buze.

— Pace, cât mai mult timp posibil, îți

amintești? Astăzi nu vorbi despre fratele tău, te rog. Hai să mâncăm, să facem dragoste, să înotăm și să cântăm.

La asta Jura zâmbi.

— Oare astăzi putem face cu adevărat ce vrem? Nici o unire între triburi, nici alte afaceri de stat?

— Suntem îndrăgostiți și vom face ce fac îndrăgostiții. Pot să-mi acordez lăuta și să-ți cânt?

— Mai curând mi-ai arăta trucul acela, pe care-l știi tu, cu aruncatul cuțitului. Am încercat, dar nu pot să-mi mișc încheietura, așa

ca tine. Poate fi foarte folositor în luptă, să arunci un cuțit și să ucizi un om, așa curat și rapid. Eu puteam... Din nou, Rowan îi puse degetele pe buze.

— O oră de exersat cu cuțitul, o oră de cântat și restul zilei amor, rosti el.

Jura îl privi gânditoare.

— Pentru mine pare o diviziune echitabilă, rosti ea serioasă, dar ochii îi scânteiau. Întâi mâncăm, sau întâi facem baie?

— Mâncăm, rosti el întinzând mâna după ea, dar râzând, ea îl evită și

luă coșul cu alimente. Când pătura lui căzu și ea văzu ce voia el mai mult decât mâncare, îl ignoră așezându-se pe pământ și începând să mănânce. Dar printre îmbucături își întinse și-și adună picioarele, așa încât să poată vedea și el ce se află mai jos de

partea din față a tunicii desfăcute.

A fost o zi paradisiacă pentru amândoi, prima pe care o împărțeau ca niște oameni obișnuiți, nu ca dușmani. Fără nici o tragere de inimă, Rowan îi arătă Jurei cum să arunce cuțitul, dar în curând realiză că ea avea

aptitudini înnăscute pentru folosirea unei arme, pentru că după o oră de exerciţii, era aproape la fel de bună ca el.

— Ar trebui ca tu să-i înveţi pe oamenii mei, rosti el muşcător.

— Nu pe Neile ăla, se repezi Jura. Nu-mi place

omul.

Rowan fu gata să o corecteze, dar nu mai spuse nimic. Poate că Neile îi jignise pe unii lanconieni, ca și pe ea.

Pentru amândoi, ziua păru prea scurtă. Deși erau căsătoriți de câteva săptămâni, știau foarte puține unul despre altul

și, atâta supărare existase între ei, încât nu puteau să aibă prea mare încredere unul în altul. Totuși, fiecare fusese crescut să nu facă nimic altceva, decât să se antreneze pentru lupte. Rowan o făcuse pe Lora să-l învețe un fel mai blând de a fi, așa

încât ajunsese să creadă că acesta era rolul unei femei în viaţă. Dar Jura nu avea idee la ce se aştepta Rowan din partea ei.

Petrecură ziua încercând să placă unul altuia, niciunul neştiind ce aştepta celălalt din partea unui partener de

căsnicie. Jura ar fi vrut să se întreacă la tir cu arcul – la urma urmei asta făcuse Daire când a cerut-o în căsătorie. Dar lui Rowan nu i-a plăcut ideea. Voia să-i arate Jurei cum se cântă din lăută, sau să o învețe să cânte niște cântece englezești. Jura știa că

urechea ei muzicală nu era dintre cele mai bune și nu voia să apară ca o proastă în fața lui. Se pare că niciunul nu voia să facă ceva, în care știa că celălalt excelează.

Așa că au mâncat, au făcut dragoste și au stat de vorbă. Rowan asculta minunându-se povestea

Jurei despre copilăria ei. La început fusese atât de oripilat de ideea unei femei-gardian, încât le respinsese pe aceste femei, dar acum ascultă mai deschis, pentru că văzuse modul în care Jura i-a apărat spatele.

— Dar când ai dansat şi când te-ai jucat?

întrebă el. Când ai călărit pe câmp, ca să culegi flori de primăvară?

— Cam tot atunci când ai făcut-o şi tu, răspunse ea. Făcură dragoste din nou în noaptea aceea şi adormiră încolăciţi unul în braţele celuilalt. Nu

se iviseră zorile, când îi trezi zgomotul făcut de tropotul unui cal care galopa. Imediat se rostogoliră din pat, trăgându-și amândoi pe ei o tunică, după care se grăbiră spre intrarea în cort. Rowan îi porunci Jurei să rămână în spate, dar ea nu făcu nicio

mișcare să i se supună. Stătea lângă el, cu sabia în mână, și-l aștepta pe călăreț.

Era Geralt, cu fața lui negricioară acum neagră de furie – iar pe șaua lui, cu mâinile și picioarele legate și cu căluș în gură, se afla Brita.

CAPITOLUL 13

— Nebunule, zbieră Rowan înainte ca Geralt să vorbească. Apoi îi apucă de hăţuri calul şi o trase pe Brita jos. Ochii reginei vatell ardeau de mânie.

— Ce a făcut? îl întrebă Jura pe fratele ei.

— Nu contează ce a

făcut, țipă Rowan. Ne-ai distrus, cu temperamentul tău prostesc de puștan.

Geralt își luă sabia în mână, în timp ce descăleca, și Jura se așeză între soțul și fratele ei.

— N-ai să te lupți, rosti Jura. Vom sta de

vorbă și vom vedea ce putem face.

Rowan o ridică pe Brita în brațe. Furia de pe figura femeii oglindea sfârșitul viselor lui, privind o Lanconie unită, și asta din cauza temperamentului copilăresc al cumnatului său. Geralt voia puterea

numai de dragul puterii, nu pentru că înțelegea să facă ceva bun cu această putere.

— Am auzit-o plănuind să-i atace pe iriali, zise Geralt cu o voce plină de ură. S-a furișat din patul, pe care l-am împărțit azi noapte – nebuna credea că

dorm. Se uită la Brita. Va trebui mai mult decât poate să-mi dea o bătrână ca tine, pentru a mă face să dorm, scuipă el cuvintele. Am urmărit-o. S-a dus la una din gărzile ei și i-a poruncit să-ți caute cortul și să vă ucidă pe amândoi. Am omorât

omul și, când vipera a adormit, am înșfăcat-o. Jura se uită la Rowan.

— Fratele meu ne-a salvat viețile, a ta și a mea. N-ar fi trebuit să te îndoiești de el.

Rowan era înspăimântat.

— Deci a declanșat un război, pentru că nu

e în stare să țină o femeie în pat cu el și eu să nu mă îndoiesc de el!

— Tu... strigă Geralt și se îndreptă spre Rowan cu sabia scoasă.

Rowan era gata să o pună pe Brita jos și să se îndrepte spre Geralt, dar Jura făcu din nou un pas între ei.

— Trebuie să preîntâmpinăm războiul! ţipă ea. Dacă vatellii descoperă că regina lor a plecat, îi vor ucide pe iriali, în somn. Trebuie să ne gândim ce e de făcut – şi asta repede.

Rowan stătea ţinând-o pe Brita, ignorându-i

agitația din brațele lui și sunetele ce izvorau prin căluș și își privi cumnatul. În el își vedea visele și speranțele spulberate, și asta numai din cauza temperamentului lui necontrolat de băiețaș. Fără îndoială că Geralt era furios pentru că

Brita i-a părăsit patul, simțind astfel că femeia i-a insultat bărbăția.

— Rowan! strigă Jura încercând să-i atragă atenția, pentru că tot ce părea că e în stare să facă, era să se uite fix la Geralt, cu ură în priviri. Trebuie să întocmim un plan. Rowan nu putea să

se gândească la nimic, decât la mânia lui. Încet se întoarse și se uită la Jura.

— Ești de partea lui.

— Nu există nici un fel de parte, zise ea. Geralt a crezut că îți salvează viața, și se pare că așa a fost. Se întoarse spre fratele ei vitreg. Ce

ai făcut cu trupul gardianului?

— L-am aruncat de pe stânca Foran.

— Du-te și ia-l, porunci ea, dar Geralt nu se mișcă. Du-te, ia trupul și leagă-l să stea bine pe cal. Noi o vom duce pe regina aceasta înapoi în sat și le vom

spune că vrea să meargă cu noi la Yaine. Prin căluș, Brita scoase un Ha! ascuțit.

— Du-te! îi strigă Jura lui Geralt. Trebuie să acționăm repede, înainte ca cineva să suspecteze ceva. Geralt călări spre sat, în timp ce Jura trecu de Rowan

și intră în cort.

— Trebuie să ne îmbrățișăm, rosti ea. Pe ea pune-o jos.

Rowan, continuând să o care pe Brita, o urmă în cort.

— Naiba să te ia, Jura, doar nu începi să dai iar ordine.

Ea tocmai își

încrucișa jartierele pe picioare.

— Ar trebui să stau și să vă las pe voi doi să luptați pentru ea? Ridică ochii la el. Îți face plăcere să o ții în brațe?

Rowan o azvârli pe Brita legată fedeleș pe pat și-și puse mâinile pe umerii Jurei.

— Nu putem trăi în pace, noi doi? Întotdeauna trebuie să fii de partea celorlalți, împotriva mea?

— Ți-am spus că nu sunt de partea nimănui. Ce s-a făcut s-a făcut, acum trebuie să rezolvăm situația. Trebuie să facem ceva,

care să-i împiedice pe vatelii să-şi dea seama că regina lor e ţinută ostatică. Ridică picioarele Britei şi îi scoase centura. Rowan înţepeni.

— În regulă, am să o duc înapoi în sat şi le vom spune oamenilor ei că va merge împreună

cu noi la feareni. Apoi îi vom aduce aici pe feareni, pentru a se însura cu vatelii și iriali. Brita protestă din nou.

Jura se aplecă peste femeia din pat, se apropie cu fața de a ei și îi spuse cu voce mătăsoasă:

— Săgeţile noastre

vor fi îndreptate asupra ta și, dacă nu spui ce vrem noi și vei scăpa în vreun fel, vin după tine și, într-o zi, în timp ce dormi, voi intra în dormitorul tău și îți voi tăia nasul. Niciodată nu vei mai seduce pe nici un prinț tânăr și frumos. Îi zâmbi rece femeii și îi

atinse nasul cu vârful degetelor.

Exasperat, Rowan ridică mâinile în sus.

— Du-te și ia-l pe Daire, rosti el. Vatelii vor crede că merge de bunăvoie cu noi, dacă fiul ei va fi alături de ea. Vom spune că Yaine a fost de acord să ne vadă,

așa că peste două ore vom porni spre țara fearen. Și, Dumnezeu fie cu noi!

Jura tocmai se terminase de îmbrăcat și părăsi cortul îndreptându-se spre cal. Rowan veni după ea și o prinse de braț.

— Nu a durat prea

mult, nu-i așa? Pacea dintre noi, vreau să spun.

— Probabil că fratele meu ți-a salvat viața, rosti ea. A ținut-o pe vicioasa și mincinoasa ta regină, în așa fel încât să nu-și dea seama că ai mințit-o, că o să te însori cu ea, apoi a ucis

garda de corp vatell, care fusese trimisă să te omoare. Dacă cineva l-ar fi văzut pe Geralt ucigându-l, acuma ar fi mort, tu și cu mine de asemenea am fi morți și s-ar fi declanșat războiul. A riscat mult pentru tine, iar tu îl condamni.

— Tu vezi moartea ca singura soluție. Voi lanconienii vă trăiți viețile antrenându-vă pentru război. Mă întreb dacă ați fi capabili să trăiți în pace. Complotați și faceți planuri unii împotriva altora, atât de mult încât...

— Dacă ne disprețuiești așa de mult, de ce nu te întorci în Anglia ta perfectă și plină de pace, îi aruncă ea. Nu avem nevoie să ne spui în permanență că greșim, că tot ce facem noi nu se ridică la standardele tale de cavaler. Am supraviețuit

secole fără tine și putem continua să supraviețuim.

— Tot ce faceți voi e să supraviețuiți? rosti el furios. Fiecare trib din Lanconia trăiește ca într-o închisoare.

Nu aveți drumuri, nu trimiteți mărfuri peste hotare, nu faceți comerț

între triburi; nu aveți nimic decât arme și conflicte. Iar tu te lupți cu mine, propriul tău rege, cu orice ocazie. Am avut două zile de pace și acuma regina vatell zace legată și cu căluș în gură.

— Geralt ar fi trebuit să lase garda de corp să

vină după tine, rosti ea cu ochii negri de furie. Omul e englez: gândește ca un englez, vorbește ca un englez, raționează ca un englez. Rowan făcu un pas înapoi.

— Nu asta ai vrut să spui, șopti el.

— Ascultă-mă bine, englezule: întotdeauna

voi alege țara mea, în locul oricărei alte vieți. Aș muri chiar acum, dacă asta mi-ar ajuta țara. Fratele meu, pe care îl disprețuiești, e la fel. Ai luat tronul ce trebuia să fie al lui, iar el ucide pentru a-ți salva viața, pentru că și el vrea pace între triburi. Noi

realizăm, mai mult decât vei putea tu vreodată, imposibilitatea acestei sarcini, dar ne riscăm viețile să te ajutăm, chiar dacă tu ne disprețuiești.

— Disprețuiesc temperamentul vostru, îi aruncă înapoi Rowan.

Gândești cu o secure de război în mână. Geralt a fost furios pentru că o regină vatell a amenințat viața unui irial. Geralt se gândește doar la iriali, nu la ce e bine pentru toți lanconienii. Ar fi un rege bun pentru un trib, dar nu se consideră o parte a întregii țări. Ar fi

trebuit să vină să mă avertizeze. N-ar fi trebuit să o răpească pe regina vatell și să riște un război. Rowan se aplecă mai aproape de ea. Sau poate că fratelui tău i-ar plăcea ca această pace să înceteze. Fără îndoială că oamenii s-ar întoarce împotriva mea

și m-ar ucide, dacă i-am adus pe vatelii aici și ei ne atacă. Atunci Geralt ar fi rege.

O apucă de mână, înainte ca ea să reușească să-l pleznească.

— Du-te, rosti el. Ia-i pe Daire și pe Cilean. Ne vom duce la feareni, cât

mai repede posibil.

O privi plecând, apoi se întoarse înapoi în cort. Brita stătea întinsă pe pat, privindu-l în timp ce umbla de colo-colo. Apoi bău niște vin, pentru a căpăta putere, îl înjura pe Geralt pentru prostia lui. Rowan intenționase să

încerce să o convingă pe Brita să călătorească spre țara lui Yaine în pace și, mai important, aștepta întoarcerea mesagerului său, cu informația că Yaine îl va primi pe noul rege. Acum, Geralt îl forța să-și accelereze planurile și o avea și pe regina

înfuriată în mâna lui. Și, se gândi Rowan trist, o soție care îl ura din nou. Nu-i demonstrase nimic, nu o făcuse să vadă nimic din felul lui de a gândi. Dimpotrivă, era convinsă că gelosul ei frate făcuse ce era mai bine pentru Lanconia și că soțul ei era un străin,

care nu înțelegea nimic.

Rowan înjură din nou, când puse jos paharul gol. Ar trebui să-l ia pe Geralt cu el în teritoriul fearen. Jura putea să creadă că acesta e interesat de binele țării lui, dar Rowan nu avea încredere în el. În ochii lui Geralt, exista

ceva mai mult decât furie, ceva lacom și respingător, și instinctele lui Rowan îi spuneau că Geralt voia ca pacea dintre iriali și vatelii să cadă. Cinic, Rowan se întreba dacă Geralt nu încercase să o facă pe Brita să-și unească forțele cu ale

lui, împotriva lui Rowan, iar femeia refuzase. Brita n-ar fi acceptat niciodată un prinţişor; ar fi vrut doar un rege, a cărui putere să se asemene cu a ei.

Dacă avea dreptate în privinţa lui Geralt, nu putea să-şi permită să-l lase aici, astfel încât să

poată distruge fragila pace dintre triburi. Rowan sperase să rămână în satul irial timp de o lună sau mai mult și să domnească peste uniunea plină de pace a poporului său – și peste pacea din propria lui căsnicie – dar acum trebuia să lase triburile

de capul lor.

— Să-l ia dracu! bombăni Rowan. Geralt a distrus totul și acum băiatul cu temperament fierbinte va trebui să meargă cu ei. Dacă avea dreptate în legătură cu Geralt, va trebui să-și păzească spatele.

Spatele, se gândi el cu

o strâmbătură. Jura nu va apăra niciodată spatele soțului ei de săgețile fratelui ei. Se întoarse spre Brita.

— E timpul să mergem. Îi scoase călușul din gură. Ea îl scuipă în față.

— Pentru asta, gărzile mele te vor

ucide. Nu voi accepta niciodată să merg cu tine și oamenii mei nu-l vor crede niciodată pe fiul acela al meu devenit irial. A fost destul de prost să se lase capturat de Thal, așa că, ce să fac eu cu un laș ca el?

— Din câte am auzit, Daire era doar un

băiețel și l-a atacat pe Thal însuși, când a fost prins.

— Totuși, a pierdut, rosti ea. N-a fost un fiu adevărat al tatălui său. Soțul meu a fost un bărbat magnific, un vatell, nu un irial ca băiatul ăla plâpând pe care mi l-ai trimis în

pat. Rowan îi dezlegă mâinile

— Indiferent ce crezi tu despre noi, acum o să ne ajuți.

— Crezi că mă sperie amenințările târfei de nimic, cu care te-ai însurat?

Rowan o apucă de gulerul rochiei.

— Ea e mai mult decât vei fi tu vreodată, zise el. Şi dacă ameninţările ei nu te-au speriat, dă-mi voie să-ţi spun că, dacă nu eşti o mincinoasă convingătoare în faţa oamenilor tăi şi nu-i faci să creadă că vrei să mergi cu noi la Yaine,

am să-ți tai mai mult decât nasul, am să-ți tai capul.

Ea îl privi fix, dar nu mai rosti nici o amenințare. În timp ce el o dezlega.

— Ce are Yaine de a face cu mine?

— Vreau să te măriți cu el, rosti Rowan

trăgând-o jos din pat. Brita începu să râdă.

— Ești mai mult decât nebun, așa cum am crezut.

Să mă mărit cu brigandul ăla? Dacă fac asta o să-i conduc pe feareni ca și pe vatelii și am să te distrug. Rowan începu să o tragă afară

din cort, spre calul lui.

— Poate că Yaine crede că el îi va conduce pe vatelii.

— Am să-l ucid, dacă îndrăznește să încerce să-mi ia puterea, clocoti ea.

Rowan o ridică și o așează pe șa.

— Bine, poate că voi

doi veți lupta unul împotriva altuia pentru a deține controlul și voi câștiga eu... Aud că Yaine are o fată frumoasă, poate că se va mărita cu Daire.

— Ticălosule! El încăleca în spatele ei și luă frâul.

— Descendența mea

e bine documentată. Eu cred că „nebun” e numele cel mai bine ales pentru mine. Poate că doar asta pot să fiu, după câte știu eu.

Dădu pinteni calului și speră ca Brita să nu poată simți bubuitul inimii lui. Dacă femeia asta făcea doar o singură

mișcare greșită, el va trebui să o ucidă și orice speranță de pace, pe care a avut-o vreodată, va fi risipită.

Jura venea în întâmpinarea lui, cu Cilean și cu Daire în urma ei.

— Noi suntem gata, rosti ea cu ochii reci.

— Unde e Geralt? întrebă Rowan. Jura arătă undeva mai într-o parte, în spatele lor.

Geralt stătea călare pe cal, lângă o gardă de corp vatell – vatellul acela mort, care de la această distanţă părea viu.

Anunţul Britei că

pleacă cu Rowan în țara fearen fu primit cu neîncredere și proteste de către gărzile ei de corp. Protestul a fost cel ce l-a salvat pe Rowan. Devenise furioasă, pentru că gărzile păreau să creadă că nu e în stare să-și poarte singură de grijă.

— Te-am învățat cum să lupți, i se adresă ea unui gardian de douăzeci de ani. Acum vrei să spui că nu știu nimic despre arme?

— Ești regina noastră și te prețuim, rosti tânărul, iar drumul e lung, până în satul lui Yaine.

— Vrei să spui că sunt prea bătrână, ca să fac călătoria? șopti ea. Sunt prea bătrână?

— Iartă-mă, regina mea, n-am vrut să spun... Brita se întoarse spre Rowan.

— Să plecăm. Am să mă întâlnesc cu acest Yaine și vom vedea cine

e cu adevărat bătrân. Ieși ca o furtună din încăpere, lăsându-și în urmă garda de corp într-o tăcere împietrită.

Jura călări a treia, în șirul care urma cărarea îngustă de munte. Rowan era primul, apoi Brita. Geralt se afla în spatele Jurei, după care

Cilean și Daire veneau ultimii. Jura se uita la spatele lui Rowan, chiar în timp ce o supraveghea pe Brita, pentru a descoperi orice semn de comportament prostesc din partea ei.

Trecuseră câteva ore chinuitoare, de când Geralt o adusese pe Brita

în cort, legată și cu căluș în gură.

Jura zâmbi gândindu-se la cortul acela și la cele două nopți petrecute acolo. Apoi își înlătură zâmbetul de pe figură, pentru că nu-și putea permite să lase ca plăcerea patului să-i influențeze hotărârile

legate de țara ei.

Geralt a fost pripit și impulsiv răpindu-o pe Brita, dar Jura nu vedea ce altceva ar fi putut să facă, cu excepția poate a ceea ce spusese Rowan, că trebuia mai întâi să-l avertizeze. Jura scutură din cap să și-l limpezească. Nu știa pe

cine să creadă. Însă Geralt era lanconian, iar Rowan nu.

Călăriră ore întregi, punând o distanţă cât mai mare posibil între ei şi satul irial. Nimeni nu vorbea, în timp ce caii înaintau în şir indian. Vor petrece două zile pe pământ vatell, înainte de

a ajunge la teritoriul fearen, dar nu călătoreau la vedere pentru că, cu excepția Britei, erau îmbrăcați în costume irial. Vatellii din partea de sud a țării s-ar fi putut să nu fi auzit de noua pace și Rowan nu voia să le riște viețile, când cineva ar trage în

ei considerându-i cotropitori.

Se lăsase noaptea, când în final se opriră, dar numai Brita arăta obosită. În ultimii câțiva ani, dusese o viață liniștită și moliciunea acestei vieți se vedea pe ea. Brita porni singură în întuneric, dar Rowan

o apucă de braț.

— Nu o să ne scapi din vedere.

— Sunt regină și... Făcu o pauză și expresia ei se schimbă, din înfumurată în seducătoare. Nu vii și tu cu mine? El îi dădu drumul.

— Jura, du-te cu ea,

vezi să stea pe aproape. Jura își lăsă calul pe care tocmai îl descăleca și plecă să o însoțească pe Brita în întuneric.

— Nu o să mă dea lui Yaine, șopti Brita, în clipa când ieșiră din raza de vedere a celorlalți. Va dori o regină alături de el, în timp ce tu ești...

— Tânără, sănătoasă și capabilă să-i dau copii, rosti obosită Jura. Îți poți folosi trucurile față de altcineva. Dacă soțul meu te-ar fi vrut, te-ar fi luat deja. Nu vezi ce vrea el, mai presus de orice: instaurarea păcii în Lanconia?

Brita rămase tăcută o

clipă, ca și cum o judeca pe adversara ei.

— Să domnească în toată Lanconia... Nici chiar eu nu gândeam la scară așa mare. Cum plănuiește să ne omoare pe toți cei care am deținut puterea înaintea lui?

— Nu plănuiește să

omoare pe nimeni, după câte știu eu. Omul păstrează o distanță față de moarte. Nu i-a ucis nici pe zerna.

Această informație o șocă pe Brita așa de mult, încât un mic geamăt convingător îi răzbătu din voce.

— Se gândește să ne

unească, pe Yaine și pe mine, și în felul acesta să nu mai existe morți? Pentru o clipă, Jura o simți pe Brita înrudită cu ea.

— E englez și are un cap tare ca piatra. De asemenea, crede că Dumnezeu îi vorbește. Nu-l înțeleg deloc, dar

Thal l-a făcut rege și Rowan deține puterea până... până...

— Până când cineva îl va omorî. Nu e făcut pentru această lume. Și Brita continuă: E bine că nu m-am măritat cu el. Era din nou rivala Jurei.

— N-a intenționat să se însoare cu tine.

Acum, hai să ne ducem înapoi. În noaptea aceasta vei fi supravegheată și în timp ce soțul meu urăște moartea, iar fratele meu le leagă pe femei, eu vreau să încerc trucul cel nou cu cuțitul, pe care tocmai l-am învățat. Am să te omor,

dacă încerci să fugi. În timp ce-și croiau drum înapoi spre tabără, Brita nu mai zise nimic se așeză deoparte, pe când ceilalți au făcut focul și au început să pregătească o cină simplă, îl privi pe acest Rowan, care era numit regele Lanconiei, dar

care era doar regele irial. El se uita în permanență la Jura și Brita fu convinsă că e nebun. S-a îndrăgostit de fată și asta îl face vulnerabil. Ca să deții puterea, nu trebuie să te îndrăgostești. Știa asta foarte bine. Tatăl lui Daire o învățase această

lecție. Iubise un tânăr, îl iubise cu toată inima ei – și tatăl lui Daire poruncise să fie ucis. Ceea ce o supărase pe Brita cel mai mult era că soțul ei nu era gelos, pur și simplu îi dăduse ei o lecție. Când cineva iubește, îi slăbesc puterile. Din asta Brita

învățase că nu va mai iubi niciodată, nici pe soțul ei, nici pe fiul ei, care-i fusese luat, pe nimeni.

„Acuma vedea cum ochii acestui Rowan o urmăreau pe Jura și-și dădu seama care e punctul lui vulnerabil. Nu va reuși niciodată să-

și atingă scopul pentru că e slab. Apoi se uită și la ceilalți din grup. La femeia aceea, Cilean, căreia nu-i dăduse atenție. Era o femeie" bună", cinstită, amabilă, iubitoare – deci lipsită de valoare. Femeia cealaltă, Jura, prezenta posibilități, ca sursă de

conflict. Încă nu știa dacă îl iubea pe acest Rowan și dacă avea mintea limpede. Dar nu avea nici un scrupul să ucidă. Fusese antrenată să omoare. Brita știa că trebuia să fie cu ochii în patru, în privința Jurei.

După care, se uită îndelung la fiul ei, Daire.

Era un tânăr frumos și putea să vadă la el unele din trăsăturile fizice ale tatălui său, dar nu vedea nimic din independența lui. Și părea că nu are nici una din ambițiile mamei lui. Brita nu credea că ar putea să-l facă pe fiul ei să i se alăture, împotriva

acestui uzurpator englez. Nu, Daire era la fel de irial, cât și vatell.

În sfârșit, ochii ei se opriră asupra lui Geralt și acolo văzu ceea ce dorea să vadă. Era un om plin de ură. Brita trebui să-și ascundă un zâmbet, când se gândi la simplitatea băiatului –

pentru că într-adevăr era doar un băiat. Venise la Brita în noaptea ceremoniei căsătoriilor, arătând mai curând ca un cățeluș care cerea să fie mângâiat. Făcuse puțin pe grozavul, se lăudase puțin, dar nu-și putuse ascunde teama de a fi

respins.

La început, Brita fusese mânioasă că Rowan și-a permis să-i trimită acest băiat, de parcă ar fi fost o iapă în călduri și era gata să o facă cu orice armăsar, apoi se uită la Geralt, văzu dorința din ochii lui și s-a gândit că poate

ar putea obține niște informații de la el.

L-a lăsat să creadă că a sedus-o. Era un iubit energic, chiar dacă nu era versat, și mai târziu realiză că de fapt el avea nevoie de o mamă, mai mult decât de o femeie. Geralt începu să-și deschidă inima, când l-a

legănat în brațe scoțând mici sunete de simpatie, i-a vorbit de ura împotriva lui Rowan, din cauză că Thal i-l dăduse întotdeauna drept exemplu de felul cum ar trebui să fie.

— Și nu l-a întâlnit niciodată! strigase Geralt. Mă compara pe

mine, cu un băiat pe care nu l-a văzut niciodată. Acest Rowan era mai bun decât mine, datorită bicisnicei lui mame, englezoaică. Dar eu eram de drept regele Lanconiei și chiar aș fi fost ales, dacă nu... Se uită în lături.

— La puțin vin,

rostise atunci Brita. De ce a fost ales englezul, în locul tău?

Apoi a ascultat cu respect amestecat cu teamă, când Geralt i-a vorbit despre Poarta St. Elena deschisă de Rowan.

A continuat să vorbească cea mai mare

parte a nopții, până când în sfârșit a adormit. Brita i-a ascultat povestea doar cu o ureche, pentru că se gândea că, dacă Rowan ar muri, acest tânăr furios ar deveni rege. Ce ușor ar fi atunci să se mărite cu el, să devină regina lui. Ar fi

fost astfel regina vatell și irial, și ar fi putut să-i distrugă pe zerna și pe feareni. Celelalte două triburi, poilen și ulten puteau fi forțați să plece încet-încet din Lanconia, așa că eventual Brita ar fi devenit regina tuturor.

Dar băiatul s-a trezit

și a urmărit-o, l-a ucis pe unul din cei mai buni oameni din garda de corp și i-a distrus planurile. Fusese chiar atrăgător în furia lui, atunci când a legat-o. Dacă i-ar fi permis să vorbească, știa că ar fi putut să-l convingă să o asculte, dar a reacționat

ca un băieţaş trădat de mama lui. Doar că băiatul acesta era un bărbat mare şi puternic.

Şi a făcut greşeala de a o duce la Rowan. Blestemat fie Rowan! Putea să fie încăpăţânat şi să creadă că are legături cu Dumnezeu, dar în mod cert era

inteligent. Brita intenționase să găsească un mod de a le spune gărzilor ei de corp că era dusă la Yaine împotriva voinței ei, dar permisese vanității să-i stea în cale. Când se va întoarce, o să-i învețe pe cei din gardă cine e bătrân. Zâmbi anticipând.

Dar acum, acum trebuia să facă ceva să-l atragă din nou pe tânărul prinț Geralt de partea ei. Dacă putea găsi cuvintele potrivite, ei doi vor putea guverna împreună Lanconia. Poate că îl vor elimina pe bătrânul Yaine, sau poate că se va mărita cu

el, îi va lua puterea și îi va umple țara cu vatelii, apoi va scăpa de el.

Dar mai întâi, avea nevoie de ajutor, ca să scape de Rowan și de înfipta asta de Jura. Geralt va trebui să o ajute.

Jura se trezi cu o oră înaintea zorilor, îi făcu

un semn lui Cilean care era de pază și în liniște coborî panta abrubtă, spre râul de jos. Voia să facă baie, ca să înlăture de pe trup praful călătoriei, înainte de a se lumina de ziuă. Se dezbrăcă și se spălă în lumina difuză și tocmai își pusese tunica, când

auzi un zgomot în spatele ei. Își duse mâna la pumnal.

— Te rog nu-l arunca, rosti Rowan din întuneric și ea îi putu ghici gândurile, după tonul vocii. Imediat pielea i se încălzi.

Lăsă cuțitul să-i cadă de-o parte și îl privi,

când se ridică încet din locul de pe mal. Era evident că stătea acolo de multă vreme, într-o tăcere absolută, în timp ce o privea făcând baie. Știind asta, dintr-un motiv oarecare, se excită.

Se îndreptă încet spre ea, trupul lui mare și

părul blond închis amintindu-i de o poveste, pe care o auzise cândva spusă de un bărbat, care călătorise departe spre sud și văzuse lei. Mușchii de pe umerii lui mari se mișcau, în timp ce înainta spre ea. Ochii lui erau întunecați, doar o

luminiță strălucea în ei. Ea putu să-și simtă propria respirație devenind mai profundă, pe când proprii ei mușchi păreau că se încordează.

Când fu la depărtare de doar un braț, ea își deschise brațele și el o cuprinse trăgând-o la el.

Mâinile lui alunecară în jos peste posteriorul gol și o ridică, astfel încât picioarele ei ajunseră călare pe talia lui. Atârna de el, în timp ce el o ducea de acolo, oprindu-se când spatele ei se lipi de un copac, și așa proptită o ridică și apoi o trase în jos în

membul lui.

Din cauza poziției, ea nu se putea mișca prea bine, așa că o mișcă el, ca pe o păpușă. Mâinile lui îi apucară talia și o ridică în sus și o lăsă în jos, în timp ce spatele ei era presat de coaja aspră a copacului, cu capul dat pe spate, cu mâinile pe

umerii lui, cu degetele înfipse în pielea lui.

Cuplarea fu aproape violentă, când el o pătrunse cu putere, iar ea îl primi plină de dorință, așa cum se ținea de mijlocul lui, cu toți mușchii picioarelor ei puternice. Când până la urmă sfârșiră

amândoi, el se lipi pe ea, strivind-o între copac și trupul lui greu și moale, dar ea nu-i dădu drumul.

După câteva minute, el înălță capul de pe gâtul ei pentru a o săruta dulce pe buze.

— Bună dimineața, șopti el. Ea îi zâmbi.

— Bună dimineaţa şi ţie. Încă o mai ţinea lipită de copac, când îşi mişcă mâinile, ca să-i mângâie picioarele goale. Te-ai uitat la mine? întrebă ea. Nu te-am simţit. Dacă ai fi fost... El o sărută ca să o facă să înceteze să mai vorbească.

— Nu am fost. I-am spus lui Cilean să nu lase pe nimeni să vină în acest loc de aici, de unde puteam să te văd.

— Dar aș fi putut să mă protejez și eu însămi, fără... începu ea, dar el o sărută.

— Facem iar baie împreună? Mi-ar plăcea

să mă alătur ţie, în apă.

Jura se simţi roşind. Părea ciudat să fie aşa intimă cu acest străin. Când o luă de lângă copac, ea îşi descleştă gleznele, dar el nu o lăsă să coboare de pe el, ci o mai ţinu o vreme mângâindu-i spatele pe sub tunică şi picioarele

goale. Apoi el își dădu capul pe spate și îi zâmbi, înr-un fel care părea aproape mai intim decât cuplarea lor sălbatică.

— Mă cheamă datoria, rosti el trist. În curând se vor trezi și ceilalți. O lăsă jos și blând o împinse spre

apă.

Ea își scoase tunica și intră din nou în râu. În spate, îl auzi pe Rowan oftând de parcă i se rupea inima și Jura zâmbi cu satisfacție.

Intră și el în apă, în spatele ei, și se cufundă ca să-și ude părul.

Soarele își începuse

ascensiunea pe cer și, ca de obicei, primele raze păreau că sunt în căutarea părului de aur al lui Rowan.

— Tu... începu ea într-o doară, se pare că tu cunoști multe feluri de... de împerechiere a unui bărbat cu o femeie. Ai avut o mulțime de

profesoare?

Rowan îi zâmbi fericit, încântat de fiecare dată când ea vorbea despre orice altceva, în afară de război și politică.

— Câteva, rosti el încrezut. Un prinț, chiar și un prinț al unei țări așa de îndepărtate cum

este Lanconia, este căutat în Anglia.

— A, femeile te voiau din cauză că ești prinț.

— Fost, afirmă el. Acum sunt rege, și nu, mă voiau pentru mine însumi.

— Aha! Admirau măiestria ta pe terenul de antrenament. La fel e

și aici. Daire e un luptător excelent.

— Nu, rosti el cu voce plictisită. Femeile m-au admirat pentru... Ezită.

— Pentru ce? îl îndemnă ea.

— Pentru felul cum arăt, rosti el repede. Jura, unele femei mă

găsesc plăcut la vedere.

— Ești la fel de înalt ca un lanconian, dar paloarea ta e greu de suportat. S-ar putea ca englezii să fie decoloraţi.

— Nu sunt decolorat, se repezi el, apoi clătină din cap. Jura, întotdeauna ai să mă faci să mă simt mai

puțin bărbat? Vei găsi întotdeauna alți bărbați, care să arate mai bine, care să fie mai buni luptători, sau mai puțin nebuni decât crezi tu că sunt eu? Mă vei urma vreodată fără să pui întrebări, ci mai curând pentru că ai încredere în mine...

— Nu prea cred, zise ea după o clipă de gândire. Trebuie întotdeauna să gândești cu propria ta minte. Noi irialii am fost învățați să gândim cu capul nostru. Tu m-ai urma fără să eziți? încă n-ai făcut-o până acum.

— Sigur că nu, dar tu

ești femeie, rosti el furios.

— Am mai puțin creier decât tine? îl repezi ea. Te voi urma, când voi crede că ai dreptate. Dar nu te voi urma, doar pentru că soarele îți mângâie așa frumos părul. Rowan arăta parcă era gata să

dea un răspuns mânios, dar expresia i se schimbă şi zâmbi.

— Deci, mă consideri frumos? întrebă blând.

— Frumuseţea nu contează, răspunse ea.

— O, da? Atunci de ce mi-ai permis să te mângâi, atunci în prima zi când ne-am întâlnit?

Nu cred că i-ai permis vreodată altui bărbat să te atingă așa. Nici prețiosului tău Daire. Văd felul în care se uită la tine. Fără îndoială că te-a ales, pentru că poți să mânuiești o armă, mai bine decât oricare altă femeie.

— Așa te-am câștigat

și pe tine, afirmă ea și se îndreptă spre mal.

El o prinse de braţ și rămaseră pe mal unul lângă altul, dezbrăcaţi.

— Îți e frică să îți permiți să mă iubești nu-i așa Jura? întrebă el blând.

Ea încercă să se retragă de lângă el.

— E ridicol! Ar trebui să ne întoarcem. Ceilalți se vor fi trezit de-acuma, și trebuie să pornim la drum. El încă o mai ținea de brat.

— De ce ți-e atât de frică să mă iubești? Ți-e frică că te vei pierde în mine?

Ea se întoarse și-l

privi fix.

— Ce romantice sunt gândurile tale, englezule. Aceasta e o parte din antrenamentul tău de cavaler? Ai dreptate: nu vreau să te iubesc, dar asta pentru că nu mai ai mult de trăit. Te bagi în niște situații, pe care mintea ta englezească

nu le poate înțelege. Până acum, inocența ta sau poate Dumnezeul tău, te-au apărat, dar nu mai poți rezista mult. Dacă Yaine nu te va ucide, o va face altcineva, în curând. Rowan se uită la ea, ca și cum l-ar fi pălmuit, apoi începu să zâmbească.

— Nu mă voi obișnui niciodată cu felul tău direct de a vorbi. Îi dădu drumul brațului, ca să se poată îmbrăca. Intenționez să te surprind, Jura, pentru că am intenția să trăiesc. Nu numai că am să trăiesc, dar am să și realizez ceea ce am

hotărât să fac, înainte de a muri, am să unesc triburile Lanconiei. Ea tocmai își trăsese tunica peste cap, când el o luă în brațe. Tu poți nega ceea ce simți pentru mine, dar nu sunt decât vorbe goale, continuă el. Întotdeauna, trupul tău m-a recunoscut drept

partener; dar mintea ta nu e la fel de inteligentă ca trupul. Începu să o sărute, cu mâinile pe spatele ei. Trebuia să te măriți cu Daire al tău – pe care îl respecți așa mult – dar nu cred că te-a sărutat vreodată și nici nu te-a făcut să te simți, așa cum fac eu. Mintea

ta se va întoarce spre mine, Jura. E doar o chestiune de timp. Își întoarse capul departe de sărutările lui, dar nu fu suficient de puternică să i se desprindă din brațe.

— N-ar trebui să fii rege, șopti ea. Ești doar pe jumătate lanconian.

Nu te înțeleg. Nimeni dintre noi nu te înțelege. Trebuie să te întorci în țara ta, înainte de a provoca dezlănțuirea unui război.

— Și să te iau cu mine în Anglia? întrebă el. Să te duc într-un loc, unde o femeie e apreciată pentru

măiestria ei de a conduce o gospodărie și nu pentru abilitatea de a se lupta cu alte femei? Ea îl împinse cu putere și plecă de lângă el.

— Am să rămân aici. Eu sunt lanconiană. Dar chiar când spuse asta, simți o durere bruscă. Să nu-l mai vadă

niciodată, să nu-l mai vadă zâmbind niciodată, să nu mai vadă niciodată privirea aceea. Să nu mai simtă niciodată braţele lui cuprinzând-o! Se întoarse să-l privească. Era încins doar cu fâşia de protejare a vintrelor, ce făcea parte din costumul de cavaler

englez, și vederea trupului lui mare și musculos, acoperit de păr blond, o făcu să dorească să-l atingă. Deodată înțepeni. Trebuia să se controleze.

Trebuia să-și forțeze mintea să-i stăpânească trupul. Era o femeie-gardian, nu o fecioară

proastă și lașă, care se îndrăgostește de prima pereche de umeri laţi, pe care i-a văzut. Și nu putea să-și permită să-l urmeze orbește. Nu era implicată doar ea însăși, ci o ţară întreagă. Ceea ce făceau ea, Cilean, Daire și Geralt în această călătorie va

afecta toată Lanconia. Dacă vor acționa prostește sau în grabă, s-ar putea să provoace moartea multor oameni. Indiferent ce făcea, va trebui să-și mențină mintea trează. Poate să-l iubească pe acest Rowan, dar nu cu iubirea aceea oarbă,

despre care vorbește el. Nu va putea niciodată să-l urmeze, doar pentru că el a spus „Vino”. Ea trebuie să se uite, să aștepte, să vadă ce plănuiește el și nu va trebui niciodată, niciodată să permită ca aceea ce făceau în întuneric să-i

influenţeze gândurile din timpul zilei. Rezistă nevoii de a-l atinge.

— Trebuie să ne întoarcem, rosti calmă şi se răsuci pentru a se termina de îmbrăcat. El o mai sărută o dată, înainte de a se întoarce la ceilalţi, dar ea reuşi să-şi controleze reacţiile

și să-și mențină capul limpede.

— Va fi mai ușor să cuceresc Lanconia, decât să te cuceresc pe tine, rosti el cu un oftat. Acum du-te. Mi-e teamă să-l las prea mult timp pe fratele nostru cu Brita, pentru că s-ar putea să-l convingă să-

mi taie gâtul, în somn.

— Îl judeci greșit! se repezi Jura începând urcușul. Din copilărie i s-a predat, ca și mie, diplomația Lanconiei.

— Recunosc ura când o văd în ochii cuiva. O să-mi aperi spatele de cuțitul fratelui tău? Pe cine ai alege, dacă se va

ajunge la o alegere între noi doi?

La această întrebare, Jura se opri, pentru că nu avea idee ce răspuns putea să dea. Rowan continuă să urce și după o clipă ea îl urmă. Desigur, nu se va ajunge la o alegere, pentru că Rowan fără îndoială va fi

ucis – el și poate tot restul grupului – înainte de a ajunge în orașul fearen. Încă o dată, Jura simți un mic junghi în inimă, la gândul pierderii lui Rowan, dar reuși să-l controleze. Trebuia să fie tare, pentru atunci când el va fi dispărut.

CAPITOLUL 14

În ziua aceea, pe când călăreau, fiecare pas apropiindu-i și mai mult de teritoriul fearen, toți deveniră din ce în ce mai vigilenți. Drumul devenise mai râpos și în unele locuri înguste, cailor aproape le era frică să înainteze. Se

îndreptau spre soare răsare, cu munții care ascundeau satele poilen și ulten în stânga, la nord.

Nimeni nu vorbea, dar rămaseră în alertă în fața oricărui zgomot, pe care nu-l făceau ei înșiși. De două ori o văzu Jura pe Brita uitându-se

flămândă la Geralt și se gândi cu dezgust la poftele femeii. Într-o zi Brita l-a vrut pe Rowan, iar în următoarea îl voia pe Geralt.

Poate că erau cuvintele lui Rowan cele care o făceau să se îndoiască de fratele ei, dar se uită la Geralt

evaluându-l. Stătea drept pe cal, fără să se uite nici măcar odată în direcția Britei, dar ceva în felul în care arăta o făcea pe Jura să creadă că Geralt era foarte conștient de privirile Britei.

Jura ridică privirea și văzu ochii lui Rowan

ațintiți asupra ei. Îi arunca o privire ce, dintr-un anumit motiv, o stânjenea, așa că se uită în lături. Omul era perfid.

Știa că vorbele lui o făcuseră să-și spioneze fratele și să se îndoiască de el.

În noaptea aceea

campară într-o buclă a râului, ce reprezenta granița teritoriului fearen. Nu aprinseră focul, mâncară hrană rece, apoi își așternură păturile pe terenul pietros și se aranjară să doarmă. Geralt era primul de pază.

De abia reuși Jura să

adoarmă, că brusc fu trezită. Râul ascuns privirilor făcea zgomot, dar simțurile ei îi spuneau că ceva nu e în ordine. Se ridică într-un cot și privi în jur. Brita și Cilean păreau că dorm, așa că se uită la umbrele adânci dintre niște stânci, unde stătea

ascuns de pază Geralt. Rowan își așternuse păturile departe de ceilalți și nu putea să-l vadă. Se uită la Daire și își dădu seama că era treaz.

Stătea întins acolo unde se așezase, dar își mișcă mâna, pentru a-i indica locul dintre

copaci, unde se afla Rowan, apoi poteca îngustă ce ducea spre pământurile fearen. Jura își simți inima accelerându-și bătăile. Dintr-un motiv oarecare, englezul plecase singur spre teritoriul inamic.

Jura scăpă de pături,

îi făcu semn lui Daire să rămână cu Brita și cu Cilean, apoi se duse la cai. Știa că Rowan va călări direct spre orașul lui Yaine, așa că încalecă și la început merse încet și tăcută, apoi cu viteză mai mare și cu vigoare, când se îndepărtă suficient de tabără.

Dar nu ajunsese prea departe, că Rowan călare pe cal strigă furios dintre copaci:

— Să te ia naiba, Jura! țipă el. Ești mai rea ca o mamă posesivă. Du-te înapoi la ceilalți, acum!

— Ai plecat fără protecție, rosti ea făcând calul să danseze. Și te

afli pe teren inamic. Oamenii lui Yaine te vor ucide, fără să se întrebe dacă ești un rege animat de un scop nobil, sau nu. Se pare că el încerca să se calmeze.

— Îl caut pe mesagerul pe care l-am trimis. Trebuia să revină pe acest drum

lăturalnic, drumul pe care îl folosesc irialii să fure cai fearen, și ar fi trebuit să ajungă la noi până acum.

— Tribul fearen nu l-a lăsat în viață pe mesagerul tău – asta dacă a ajuns vreodată la regele lor.

— Eu sunt regele.

Yaine e... La dracu, Jura. Nu am timp să mă cert cu tine. Știu că n-ai să te întorci, așa că mai bine vino cu mine. Și păzește-mi spatele, strigă el peste umăr. Ea zâmbi în întuneric începând urmărirea. Poate că până la urmă va învăța felul de a fi

lanconian.

Călăriră de-a lungul cărării pietroase cam o oră, cu luna singura lor sursă de lumină, când Rowan ridică o mână pentru a se opri. Când el descălecă, făcu și ea la fel, și cât mai în liniște posibil își conduseră caii în jos pe muchia

abruptă și îi legară de un copac.

— Am văzut în față lumina unui foc, șopti Rowan. Stai aproape de mine și nu face nimic prostesc.

— Tu ești cel plecat singur pe teritoriul inamic, îi aminti ea. Chiar în întuneric, putea

să-l vadă aruncându-i o privire de avertisment.

Pentru un om așa mare, poate să se miște în mare liniște, se gândi ea în timp ce-l urmărea pe muchia râpei. Și avea o vedere excelentă, deoarece se aflau la ceva distanță de locul de pe cărare, unde era aprins

focul.

Se ascunseră în spatele copacilor și urmăriră o vreme scena, înainte de a mai face vreo mișcare. Trei oameni stăteau așezați pe vine în jurul unui foc, rozând rămășițele unui iepure. Păreau obosiți, cu hainele rupte,

peticite și răspeticite, de parcă le-ar fi purtat de ani de zile.

Jura îi recunoscu că erau feareni. Oameni scunzi, cam cu 15 cm mai mici decât irialii, dar așa cum știau toți cei care luptaseră cu ei, aveau o forță de oțel, care era formidabilă în

luptă. Erau negricioși, cu sprâncenele aproape împreunate și picioarele crăcănate, o caracteristică fearen. Se spunea că, la trei ani copilul fearen era pus pe cal și nu i se mai permitea să coboare. Se spunea că-și iubesc caii mai mult decât se

iubeau unul pe altul și că, un irial care mergea pe jos și întâlnea un fearen călare, irialul trebuia să se roage pentru o moarte cât mai rapidă. Jura se întoarse spre locul unde se ascundea Rowan. El se uita la ea și dădu din cap, indicând un copac

puțin mai depărtat de focul fearen. Uitându-se mai bine, de abia putu să zărească încă un om, despre care se gândi că pare legat de copac. Se uită întrebătoare la Rowan și el dădu din cap afirmativ. Deci, aici era mesagerul lui, legat ca o gâscă, gata de

sacrificat la un festin. Nu putea să-și dea seama dacă omul era viu sau mort.

Cu toate că Rowan era englez, Jura începuse să-l înțeleagă. Fără un cuvânt, el îi indică să ocolească tabăra fearen pe partea cealaltă, în timp ce el își croi drum

pe furiș, printre copaci, spre omul pe care-l țineau prizonier.

Jurei i se păru că Rowan a plecat de multă vreme și tresări puțin, când până la urmă el se mișcă printre umbrele de lângă ea.

— Îl dețin pe Keon, șopti Rowan. Nu-i putea

vedea fața, dar își dădea seama de suferința pe care trebuie că o simțea. Keon era fiul lui Brocain, prințul zernas, băiatul pentru care Rowan garantase cu viața că-l va păstra în siguranță. Îi trecu prin minte ce treabă prostească a fost, să-l

trimită pe acest tânăr valoros, ca mesager în teritoriul fearen, dar nu-i spuse nimic lui Rowan. De acuma, ar fi cazul să-și mai țină gura.

Rowan îi făcu semn că vrea să pună mâna pe cei trei fearen, ca să-l poată salva pe băiatul zerna și pentru o clipă

Jurei îi trecu prin minte că voia să încerce să-i prindă singur. Îi aruncă o privire inexpresivă, care îi spunea ce gândește despre planul lui. El se strâmbă resemnat, apoi rosti în barbă:

— Fără morți, și dispăru printre copaci.

Ea rămase absolut liniștită și aștepta să-i dea un semnal, că trebuie să înceapă. Inima ei bubui, cum se întâmpla întotdeauna înainte de orice întrecere sportivă, dar acum se pare că era altceva. Era preocupată ca Rowan să fie bine. Se

rugă să nu fie acum momentul când va fi ucis, se rugă Dumnezeului creștin, apoi pentru mai multă siguranță, îl rugă și pe zeul lanconian al războiului, Naos, să vegheze asupra englezului acestuia bine intenționat. Rowan nu

atacă într-un mod subtil, ci făcu un pas înainte în cercul de lumină al focului, cu sabia în mâna stângă și spuse.

— Sunt regele Lanconiei, puneți armele jos.

Cei trei fearen obosiți săriră în sus deodată și

alergară spre Rowan. Jura ieși dintre copaci, în spatele lor, și izbi capul unuia cu coada securii ei de luptă. Omul se prăbuși la picioarele ei și, înainte ca ea să se poată răsuci, un al doilea fearen o prinse de mijloc.

E puternic – foarte

puternic – admise Jura în timp ce se lupta împoriva strânsorii lui. Dar braţele omului aproape că-i tăiară răsuflarea. Ea îşi trase călcâiele în spate şi cu coatele îl izbi în coaste, dar omul nu-i dădu drumul. În stânga ei, Jura auzea zgomotul

oțelului lovit de oțel, în timp ce Rowan se lupta cu al treilea fearen. Omul care o ținea își întări strânsoarea și Jura încercă să-și deschidă mai mult plămânii pentru a respira, dar încercările nu i-au reușit. Puterea ei slăbi și putu să simtă cum

devenea din ce în ce mai moale în mâinile omului, care-şi continua apăsarea. Ochii ei se închiseră şi nu mai simţi nimic.

— Jura! Jura! Se trezi pe pământ, cu partea superioară a trupului în braţele lui Rowan, care o lovea peste faţă şi o

striga pe nume. Se mișcă în brațele lui, încercând să se ridice, dar el o ținea cu putere.

— Jura! Eși bine?

— Da, răspunse ea nerăbdătoare. Dacă nu m-ai strivi tu. Își masă coastele dureroase. Nu pot să respir

— Oare de ce i-am

permis unei femei să mă ajute în luptă? rosti el jalnic continuând să o strângă în braţe. Ea îl împinse deoparte, ca să se ridice.

— Pentru a-l doborî pe unul dintre ei şi a-l ţine pe al doilea ocupat, în timp ce tu tot mai încercai să-l învingi pe al

treilea. Își masă ceafa. Dacă am fi tras în ei cu niște săgeți.. Rowan se ridică și se uită la cei trei fearen, inconștienți, de pe pământ.

— Și ei sunt poporul meu, la fel ca irialii se întoarse spre copacul unde era băiatul Keon și Jura îl urmă.

La început băiatul a părut mort, dar la o cercetare mai amănunțită, dormea foarte profund, în așa fel încât nici zgomotul luptei nu-l trezise. Rowan îngenunche lângă el. Băiatul nu era legat de copac, așa cum crezuse Jura.

Îngenunche și ea în fața lui, dar damful fu de nesuportat.

— E beat, rosti ea scârbită. Nu e prizonier, e mai curând un beţiv.

Rowan îl scutură ca să-l trezească. Keon rostogoli ochii, plescăi din limba uscată, apoi îi zâmbi prosteşte lui

Rowan.

— Tata va fi mândru de mine, bâigui el. Am fost la Yaine.

— Și Yaine nu te-a omorât? întrebă Jura înfricoșată. Băiatul rânji și închise scurt ochii.

— A spus că sunt curajos, i-am spus de Brita. Băiatul își mișcă

mâinile, pentru a forma în aer conturul unei femei. Yaine spune că o să se însoare cu ea. Se aplecă spre Jura, respirația lui oribilă făcând-o să-și tragă capul înapoi. Vor fi o pereche nostimă. El e un om micuț, dar Brita nu e așa tânără și frumoasă ca

tine, Jura. Dacă ai avea o soră, m-aș însura cu ea. Așa aș fi rudă cu regele meu.

Jura ridică sprâncenele spre Rowan.

— Regele tău? Vorbești de tatăl tău, Brocain? Băiatul îi aruncă un zâmbet încrezut.

— Regele Rowan. Regele întregii Lanconii. Regele...

— Unde e Siomun? întrebă nerăbdător Rowan ignorând felul în care Jura se uita la el, dincolo de evidenta adorație a băiatului. L-am trimis și pe Siomun să-i ducă mesajul lui

Yaine.

— M-am lepădat de Siomun. Nu puteam sta acolo, cu toți irialii ăia. Tata se așteaptă să fiu bărbat – ca și tine. Am avut trei frați mai mari și au fost uciși, când tata i-a trimis în incursiuni. Se aplecă spre Jura. L-am atacat pe acest rege

irial, dar am trăit. Acum trebue să fac ceva mai mult. Trebuie să dovedesc că pot să fiu un bărbat, la fel de bun ca tata și să-ți dovedesc asta și ție, rege Rowan. Nu așa trebuie să fac? Rowan puse mâna pe umărul băiatului.

— Mie mi-ai plăcut

și, da, cred că ești un bărbat, rosti el blând.

— Deci, te-ai dus singur pe teritoriile fearen, afirmă Jura, apoi se uită la Rowan. Nerozia ta ne molipsește pe toți. Se întoarse din nou spre Keon. De ce nu te-a ucis Yaine? Expresia lui Keon deveni tristă.

— Sunt foarte săraci. Yaine spune că toţi fură cai, aşa că trebuie să se mişte în permanenţă. Nu pot semăna recolta, iar iarna trecută au fost foarte bolnavi. Mulţi au murit. Au nevoie de femei. Faţa tânără a lui Keon se luminã. Tata le va da toate femeile

noastre, dacă vor. Vom lua și femei irial.

— Deci Yaine ne acceptă? întrebă Rowan.

Capul lui Keon căzu într-o parte și aproape adormi.

— Ăștia trei trebuiau să te ducă la Yaine. I-ai ucis? Unul e fratele lui Yaine. Pentru niște

oameni mici ca ei, sunt capabili să bea cu adevărat. Închise ochii, capul îi căzu în față și adormi din nou. Tandru, Jura îl lăsă să stea pe pământ.

— Nu am observat ce tânăr frumos era, rosti ea.

— Nu decolorat ca

unii dintre noi? se repezi Rowan. Acuma, dacă ai putea să încetezi să-l mai cocolești ca pe un copil, ar trebui să vedem de feareni. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu a trebuit să-l omor pe niciunul.

Jura îi zâmbi bătând

ușor cu palma obrazul lui Keon.

— De fapt e cam de vârstă mea, deci nu cred că e copil. Și a fost foarte curajos că s-a dus singur la Yaine.

— Când se duce singur, el e curajos, eu însă sunt nebun, bombăni Rowan și o lăsă

să vadă de feareni.

Jura zâmbi, plăcându-i că e gelos. Cu toate greșelile lui, soțul acesta englez are un fel de a o face să se simtă... bine, frumoasă. Nu că frumusețea ar fi de vreun folos, dar era totuși un sentiment plăcut.

Unul dintre feareni începu să se miște masându-și capul îndurerat. Rowan o trimise pe Jura să aducă apă, în timp ce el avea grijă de ei. Când se înapoie, îl văzu pe Rowan ținând o sabie îndreptată spre ei, în timp ce ei îl priveau.

Dar nu fu surprinsă când, după ce ascultară explicațiile lui, fețele lor începură să-și schimbe expresia. Jura știa că vorbele lui Rowan erau capabile să convingă muștele să plece de pe un cadavru.

Când păși în lumină, oamenii ridicară privirea

și unul așa rămase. Știa că acesta era omul care aproape o omorâse și schimbară priviri de mulțumire că amândoi erau în viață.

Jura stătu lângă foc, în spatele oamenilor, de unde putea să vadă dacă ar intenționa să pună mâna pe arme, și îl

ascultă pe Rowan vorbind. Alene luă o ciosvârtă de iepure și începu s-o mestece, apoi rupse și o bucată de pâine uscată. Focul, obișnuința, siguranța și mai mult decât orice, vocea lui Rowan o moleșeau. Se întinse pe pământ, trase

somnoroasă peste ea una dintre pieile de oaie, pe care le feloseau fearenii ca pături pentru cai, și adormi.

Se trezi, dar nu de tot, când Rowan o ridică în brațe. Pentru o clipă i se împotrivi, apoi se lipi de el sprijinindu-și capul de pieptul lui lat și tare

și se lăsă trimisă înapoi, în somn. Nu era prea conștientă, dar undeva în sinea ei știa că e în siguranță. El făcuse o mulțime de lucruri, despre care știa că erau nebunești, dar le făcuse să funcționeze. Își făcuse prieten din zernas, Brocain, o convinsese pe

regina vatell să permită poporului ei să se căsătorească cu iriali și acum și fearenii îl ascultau. Deschise ochii.

— Tu cu adevărat vorbești cu Dumnezeu? Rowan îi aruncă o privire uimită.

— Nu sunt decât un om și am nevoie de

ajutor, de oriunde pot să primesc.

Ea închise din nou ochii și se cufundă în somn.

Nu se trezi, până când aproape se lumină de ziuă. Rowan era lungit lângă ea, părând adormit, cu brațele lui mari înnodate în jurul

ei, de parcă era jucăria unui copil. Încet, încercând să nu-l deranjeze, încercă să se elibereze.

— Să nu pleci de sub ochii mei, rosti el fără să deschidă ochii și strângând-o mai tare.

— Am nevoie să plec, rosti ea cu subînțeles. El

tot nu deschise ochii.

— Până la copacul acela de acolo, nu mai departe, rosti el. Astăzi nu vreau să mă lupt cu nimeni pentru tine. Ea închise gura înăbușindu-și o replică și se duse la copac. Când se întorse, el era tot acolo părând că doarme.

— Trebuie să ne întoarcem la ceilalţi, zise ea. Daire şi Cilean vor fi îngrijoraţi. Unde sunt fearenii şi fiul lui Brocain? Intenţionezi să stai aici să-i aştepţi toată ziua? Mâna lui zvâcni şi o apucă de glezană.

— Jura, nu ţi-ai dorit

niciodată să stai întinsă cât e ziua de lungă, pe malul unui râu frumos și să privești fluturii? Ea îi zâmbi.

— Poate, dar asta nu se poate astăzi. Geralt va...

— Pentru numele Domnului! icni Rowan ridicându-se în picioare.

Am uitat de fratele tău. Îi va ucide pe feareni, fără să le dea ocazia să se explice. Încalecă și să fugim! îi porunci el.

Jurei îi fu greu să se orienteze, pentru că aseară dormea, când Rowan a cărat-o afară din tabără. Își adună repede cele câteva

obiecte personale, urcă pe spatele calului și îl urmă pe Rowan.

Câteva minute mai târziu, văzu că temerile lui Rowan erau justificate. La dracu, ura să admită chiar și față de ea însăși că a avut dreptate.

Geralt fusese

întotdeauna un luptător excelent, dar când temperamentul lui era stârnit, era fără frică. Reușise să-i captureze pe toți cei trei feareni, fără îndoială strecurându-se la ei în timp ce dormeau și acum le amenința viața, dacă nu îi spuneau cum

au omorât-o pe sora lui.

Jura pătrunse în luminiș, tocmai la timp să-l vadă pe Rowan aruncând cuțitul ce ateriza în noroi între picioarele lui Geralt. Ea știa că va avea loc o luptă. Dădu pinteni calului să o ia înainte, dar era deja prea târziu.

Nici după câțiva ani nu a putut să spună ce s-a întâmplat în continuare. Fearenii, care veniseră ca soli de pace, fuseseră atacați de două ori în câteva ore și furia lor se îndreptă spre Geralt. Când prinseră ocazia, săriră în picioare cu armele pregătite.

Tânărul Keon, care fusese trezit dintr-un somn bahic, ridică ochii și văzu confuzia stârnită, fără să înțeleagă cu adevărat cine ataca pe cine. Pentru el trebuie că totul arăta ca și cum dragul lui rege Rowan era în pericol.

Deci o luă la fugă, cu

sabia în mână, și se așează în fața lui Rowan. Un fearen se îndreptă spre Geralt, rată lovitura când acesta făcu un pas lateral și sabia lui străpunse pieptul lui Keon. Dacă nu s-ar fi aflat acolo, fără îndoială Rowan ar fi fost ucis. Pentru o clipă timpul

păru că s-a oprit în loc. Keon căzu la pământ, fără să scoată un sunet, în timp ce toată lumea rămase împietrită.

Rowan reacţionă primul, îngenunchind şi luându-l în braţe pe băiat.

— Să-i spui tatei că n-am murit degeaba,

șopti muribundul.

— Am să-i spun, rosti blând Rowan. Încet, îndurerat, Keon puse mâna pe umărul lui Rowan.

— N-am trăit degeaba. Am murit pentru regele meu. Trupul lui fără viață se prăbuși în brațele lui

Rowan.

— Asta va însemna război, rosti Geralt nepăsător, în timp ce-și băga sabia în teacă. Jura se întoarse să se uite la fratele ei și putu să vadă privirea aproape veselă din ochii lui. Era încântat de moartea acestui băiat, încântat

de războiul ce se va declanșa, încântat că acum Brocain îl va ucide pe Rowan. În acel moment, Jura știu că lui Geralt nu-i păsa deloc de Lanconia, ci mai curând de el însuși și de ascensiunea lui proprie la putere.

Jura îl privi pe

Rowan, care continua să-l țină în brațe pe băiat, dar nu putu să-i deslușească expresia. Fața lui părea sculptată în marmoră rece, din cauza emoției prin care trecea. Fără îndoială că și pe el îl îngrijorează războiul, se gândi ea.

Foarte încet, Rowan

se ridică, cu băiatul ţinut tandru în braţe, şi se îndreptă cu el spre pădure.

— Ar fi mai bine să plecăm, începu Geralt. Brocain va... Jura îşi privi fratele cu răceală.

— Ai să rămâi aici şi ai să aştepţi, şi dacă răneşti pe cineva, am să

te ucid, rosti ea printre dinți.

— Dar, Jura... începu Geralt. Ea plecă de lângă el, printre copaci, spre locul unde Rowan îl dusese pe Keon. Cilean o strigă să-l lase singur, dar Jura voia să-l găsească. Vor vorbi despre ce trebuie făcut,

acuma că acest băiat zerna e mort.

Merse o vreme, înainte de a-l găsi, dar când îl zări nu se apropie. Pentru ea, ce vedea era o scenă ciudată. Rowan întinsese trupul lui Keon pe o stâncă înaltă ca pe un altar, şi îngenunchease

în fața corpului.

Jura rămase absolut nemișcată și Rowan nu se întoarse, ci rămase acolo îngenuncheat, cu fața în mâini. Jurei îi luă ceva timp, până realiză că Rowan plângea.

În timp ce-l privea, trupul ei era aproape paralizat. Nu văzuse

niciodată un bărbat plângând, și chiar femei, văzuse foarte puține în lacrimi, dar sunetele care veneau dinspre Rowan erau de neconfundat. Nu se duse la el, nu avea nici o idee ce ar putea să facă cineva cu un bărbat care plânge.

Se ascunse după un copac, aşteptă şi privi. Nu voia să-l părăsească, dar nici nu înţelegea reacţia lui în faţa morţii unui băiat zerna. Oare îi era frică de moartea pe care i-o promisese Brocain? Oare perspectiva războiului îl făcea pe englez să

plângă?

Își înălță capul, când îl auzi pe Rowan vorbind. Vorbea cu Dumnezeul acela, care se pare că-și închipuia că e prietenul lui, își ascuți auzul, pentru a prinde ce spunea.

— Am eșuat, Doamne, rosti încet

Rowan. L-am dezamăgit pe tatăl meu, ţara mea, chiar şi pe soţia mea. Jura se încruntă şi ascultă mai atentă. Te-am implorat să mă scapi de sarcina asta, rostea Rowan. Ţi-am spus că nu sunt demn de ea. Sunt un laş şi un leneş, aşa cum spunea bătrânul

meu mentor. Nu pot să unesc această țară. Nu-mi revine mie să o unesc, își lăsă capul pe brațe și continuă să plângă. Jura și-a dat seama, continuă el. Jura a știut că voi da greș. O, Doamne, nu eu am fost cel care trebuia ales să facă asta. Mai bine s-ar

fi născut altcineva fiul lui Thal. Acum, băiatul acesta a murit pentru mine, ca să-mi salveze sufletul lipsit de valoare. Nu mai pot continua. Am să mă întorc în Anglia și am să las Lanconia adevăraților lanconieni. Iartă-mă, Părinte, că te-am

dezamăgit și pe tine. Și începu din nou să plângă.

Jura se sprijini de copac și descoperi că și ea avea lacrimi în ochi. N-a știut că el se îndoia de sine însuși. Cum putea să creadă că e laș? S-a dus singur la zerna. Cum putea să se

îndoiască de faptul că nu e regele adevărat, după tot ce a făcut într-un timp atât de scurt?

Eu cum am putut să mă îndoiesc de el? se întrebă ea. Ce altceva trebuia să facă să-și dovedească toate calitățile? De ce nu fusese alături de el de la

început? Fusese mândră de logica și gândirea ei lucidă, dar despre el nu gândise niciodată lucid. Se luptase împotriva lui, la fiecare pas.

În ochi îi apărură și mai multe lacrimi. Asta pentru că, așa cum spusese Rowan, îi era frică să-l iubească? S-a

luptat cu el nu din lipsă de logică, ci din cauza unei slăbiciuni cum e iubirea? Oare nu-l iubise de la prima întâlnire furtunoasă, acolo pe malul râului? Poate că atunci își dăduse seama că el are putere să-i răpească sufletul. Rowan continua

să plângă și brusc Jura știu că trebuie să facă ceva, care să nu-i permită să părăsească Lanconia. Avu deodată viziunea a ceea ce i s-ar întâmpla țării ei, dacă Rowan nu ar fi aici încercând să unească triburile. Dacă Geralt ar fi rege, ar arunca țara în

război.

Și ea ar... îi trecu prin cap că ar putea să moară fără acest om. Se obișnuise cu felul lui tandru de a fi. Se obișnuise cu puterea lui. N-a contat că l-a ridiculizat, că a luptat împotriva lui, el a avut puterea de a rămâne

credincios lui însuși. Și acum vedea că totuși, el se îndoise tot timpul. De ce nu l-a ajutat?

Privi pe după copac și îl văzu iar, îi văzu umerii prăbușiți, îi văzu trupul învins. Trebuia să-l ajute.

Dar cum? Un englez fără îndoială că l-ar fi

luat în braţe, l-ar fi mângâiat şi fu surprinsă că şi ea voia să facă la fel. Voia să-l înconjoare cu braţele şi să-l lase să plângă pe umărul ei, în timp ce ea îi mângâia părul frumos.

Şi astfel să-l fac să se simtă şi mai rău, se gândi ea. Să-i ofer

compasiune ar fi cel mai rău lucru, pe care aș putea să-l fac. Cumva trebuia să-l determine să creadă din nou în sine însuși.

Rowan se ridicase și se uita la cadavrul lui Keon. Jura simți din nou lacrimi în ochi privind fața lui răvășită. Lui îi

păsa de Lanconia, nu doar de iriali, de toată Lanconia, dacă putea să jelească așa după un băiat zerna. Thal a avut dreptate să-i permită lui Rowan să ridice țara. Thal a avut dreptate, iar ea a fost mai mult decât greșită.

Și acum trebuia să

facă ceva, pentru că a greșit atât de îngrozitor.

În liniște, se strecură printre copaci, mai departe de Rowan, apoi se întoarse și se comportă, ca și cum tocmai acum sosea. Făcu mult zgomot, dar Rowan nu se răsuci, rămase acolo, cu spatele la ea,

privind fața rece a lui Keon.

Ea își îndreptă umerii.

— Ce faci aici? întrebă belicoasă. Trebuie să ne ducem la feareni. Rowan nu se întoarse și ea fu gata să întindă mâna să-i atingă părul, dar o retrase. Ce e

asta? întrebă ea tare făcând un gest spre trupul lui Keon. Jeleşti un băiat zerna? Sau te înspăimântă răzbunarea lui Brocain? Când se ajunge la război, noi irialii învingem întotdeauna.

— N-o să fie niciun război, rosti Rowan

calm. Mă predau lui Brocain. Sper să pot să-l potolesc.

Jura se înfiora, dar zise:

— Bine! Atunci Geralt va fi în sfârşit rege. Rowan nu reacţiona. Aşa cum ar fi trebuit să fie tot timpul, adăugă ea, dar Rowan

tot nu reacționa. Spune-mi, înainte să te sacrifici, ne ducem la feareni sau nu? îl lăsăm pe Yaine să o aștepte pe Brita?

— Nu mă mai interesează. Nu sunt lanconian. Mila pe care o simțise pentru el o părăsi. Se încruntă.

— Adevărat. Un lanconian n-ar fi început niciodată această absurditate: unirea triburilor. Nu se va putea realiza niciodată.

— Poate de către altcineva, nu de mine, rosti el trist. A fost o alegere greșită.

— Da, așa a fost.

Geralt va face o treabă mult mai bună decât tine. Nu va avea niciun obstacol să unească triburile. El nu va provoca moartea unor băieți inocenți. Privi fața lui Rowan și își dădu seama că vede un semn de viață.

Se întoarse și se uită

la ea.

— Geralt să unească triburile?

— Da, sigur că da. Va face o treabă grozavă, nu crezi? Brita deja i-a simțit puterea, știe cât de puternic e. Yaine va trebui să o simtă și el.

— Brita a simțit puterea lui Geralt?

întrebă Rowan. Dar Brita...

— O da, am putut să văd asta în ochii ei. Îi e frică de fratele meu.

— Intenţionează să-l aibă pe tavă. Se va mărita cu prostul ăla şi va conduce întreaga Lanconie. În ochii lui Rowan revenise lumina.

— Și ție ce-ți pasă? Tu vei fi mort. Te vei fi sacrificat pentru băiatul acesta ucis.

Rowan se uită înapoi la trupul lui Keon și îi căzu din nou fața.

— Da, e adevărat. Geralt va fi un rege excelent. Sunt sigur.

— Dacă învinge! rosti

Jura.

— Să învingă?

— Fiind măritată cu un rege, mi s-a deschis și mie gustul pentru putere. Mă voi mărita cu Daire și probabil că ne vom lupta cu Brita, pentru a-i controla tribul. Poate că voi fi totuși regina întregii

Lanconii. Zâmbi. Da, îmi place ideea.

Rowan se întoarse să se uite la ea și tristețea din ochii lui începu să se transforme. Se transformă în ură, iar această ură era îndreptată împotriva ei.

— Război, șopti el. Război și putere, numai

la asta vă gândiți voi lanconienii. Vei duce război împotriva propriului tău frate, pentru a pune mâna pe putere. Pentru dorința ta egoistă, vei provoca moartea a mii de oameni Nu-ți pasă de Lanconia

— Și ție îți pasă? Ai

să abandonezi ceea ce ai început și ai să i te predai lui Brocain?

— Trebuie, rosti el încet, i-am dat cuvântul meu. Cuvântul unui rege e sacru.

— Tu ești englez, scuipa ea cuvintele. Tu ești englez curat și sunt încântată că te duci la

moarte. Nu avem nevoie de laşi ca tine care nu pot să termine ceea ce au început. Pleacă. Du-te la Brocain. Du-te înapoi în Anglia. În ceea ce mă priveşte, du-te la dracu! Se întoarse pe călcâie şi plecă de lângă el ca o furtună.

Dar nu ajunse

departe, numai atât cât să nu mai fie în raza lui de vedere, apoi se opri. În sinea ei se declanșară mari suspine și înainte de a-și da seama ce face, căzu în genunchi și începu să plângă. Era ca și cum toate lacrimile pe care și le interzisese de-a lungul vieții, răzbătură

la suprafață. Umerii îi coborâră, mâinile i se încleștară. Căzu în țărână și plânse și mai tare. Va muri dacă Rowan i se va preda lui Brocain. Dar nu putea să-i spună asta. El nu avea nevoie de compătimirea ei, așa că nu i-o va arăta. El avea

nevoie de furia ei, însă nu fusese pregătită pentru privirea plină de ură din ochii lui.

După o vreme, se ridică și se întoarse în tabără. Ceilalți stăteau liniștiți și ridicară ochii plini de speranță, când o auziră. Dar când văzură că nu e Rowan, își

mutară privirea. Au nevoie de el, la fel de mult ca mine, se gândi Jura.

Cilean veni spre ea și Jura își întoarse fața.

— Ai... ai plâns? întrebă neîncrezătoare Cilean. Ce i-ai făcut?

Jura nu putea spune nimănui, nici chiar unei

prietene așa apropiate ca Cilean, ceea ce văzuse. Cum putea un lanconian să înțeleagă un bărbat care plânsese ca un copil? Jura însă înțelesese. Oare asta nu însemna că nici ea nu era în întregime lanconiană?

— Mai curând mi-a

intrat fum în ochi, rosti Jura. Se va întoarce curând, cred, adăugă apoi.

Nu mai dură mult și Rowan reveni. Părul lui era umed, ca și cum se spălase pe cap, și le porunci tuturor să se pregătească de drum. Fearenii stăteau de-o

parte și Rowan se îndreptă spre ei și le vorbi încet și îndelung. Jura îl văzu arătând spre diverși oameni din grup și, se gândi ea, fără îndoială le garantează siguranța cu propria lui viață.

Îl privi îndeaproape și putu să descopere ceva

deosebit în ochii lui, un fel de singurătate, ce nu fusese acolo înainte, totuși arăta ca și cum era gata să preia comanda. Așteptă să se uite la ea, pentru a-i zâmbi. Dar Rowan nu o mai privi.

Călăriră toată ziua și nici măcar o dată nu se

uită la ea. Nu înțelesese că ceea ce spusese ea a fost ca să-l înfurie? Că așa a vrut să-l smulgă din nefericirea lui? La noapte, gândi ea, la noapte va fi din nou al meu, mă va atinge din nou, poate că vom face chiar dragoste.

Dar nu a fost să fie.

Ridicară tabăra, dar Rowan o evită. Îl rugă să vină cu ea în pădure, însă el răspunse că trebuie să rămână cu fearenii.

— Nu pot să-i las cu fratele tău, rosti el, după care se uită la ea cu o privire rece. Sau poate că ar trebui să-i spun

Adevăratul Rege. Înainte ca Jura să poată scoate o vorbă, Rowan o părăsi, lăsând-o singură.

Cilean o văzu stând acolo și îi porunci să ia șeile de pe cai, așa că Jura se duse orbește să execute această treabă familiară.

— L-ai rănit, rosti

Cilean.

— L-am ajutat, dar el nu știe. Jura se uită dincolo de lumina focului, spre locul unde Rowan ședea ascuțindu-și sabia. Sunt...

— ... o proastă, rosti Cilean luându-și șaua și plecând furioasă.

Jura avu un atac de

auto-compătimire.
Nimeni nu credea că e capabilă să vadă în sfârșit lumina? În noaptea aceea rămase tăcută lângă foc, împreună cu ceilalți, și făcu de pază de câte ori îi veni rândul, până în zori, însă Rowan nu făcu nici o încercare să

vorbească între patru ochi cu ea. Îi dădea sarcini și îi poruncea așa cum făcea și cu ceilalți.

Nimeni, în afară de Cilean, păru că nu observă vreo diferență, pentru că Rowan o trata acum așa cum le tratau bărbații lanconieni pe femeile lor: ca pe niște

egali. Jura însă ajunsese aproape să se obișnuiască cu felul protector al lui Rowan, cu modul în care gândea el despre ea, că ar fi blândă și fragilă.

Și îi lipsea și amorul.

În dimineața celei de a treia zile, chiar înaintea zorilor, îl văzu

pe Rowan furișându-se din tabără și mergând spre pădure. Simțindu-se puțin nesigură pe ceea ce făcea, îl urmări totuși.

Oarecum, se aștepta ca el să iasă dintre copaci și să o mustre că a părăsit protecția celorlalți, dar n-o făcu.

Se ghemui lângă râu, gol până la brâu, și se spălă. Și fără să se întoarcă:

— Ce vrei, Jura? întrebă el, cu o voce la fel de rece ca râul acela de munte.

Ea fu gata să se înapoieze în tabără, dar în loc de asta înainta, îngenunche lângă el și

bău apă. Cerul era aproape roz.

— N-am vorbit de zile întregi și am crezut... întinse mâna să-i atingă umărul, dar el se uită la mâna ei în așa fel, încât și-o retrase.

— Nu mi-am dat seama că bărbații și femeile lanconiene stau

de vorbă, rosti el. Cred că treaba ta e să-mi păzești spatele. Ea se încruntă, cu desăvârșire intimidată.

— Dar suntem căsătoriți.

— Aha! Deci, să te duc în patul meu, asta vrei de la mine. Trebuie să port oțel în mâini și

între picioare, asta e tot ce vrei de la mine.

— Dacă asta e ceea ce crezi tu despre mine, așa să fie, rosti ea mânioasă și îl lăsă singur. Se presupune oare că ar trebui să-i explice, de ce a făcut ceea ce a făcut? Oare realmente credea că-i dorește moartea?

Lacrimile îi reveniră în ochi, dar clipi să și le alunge. Să-l ia naiba! De ce iubea un bărbat care o făcea să plângă?

CAPITOLUL 15

Rowan nu se uită la ea când se întoarse în tabără, și ea își încorda umerii, ca și cum ignorarea ei era o lovitură fizică. Trupul și capul o dureau, când, într-un târziu, se întinse să doarmă. Din cauza gândurilor tulburi,

rămase trează, pe când ceilalți dormeau și îi văzu „pe ei” pătrunzând în tabără. La început crezu că visează, pentru că oamenii erau mai mult umbre decât carne și oase. Și se mișcau fără zgomot, strecurându-se prin întuneric, la fel de tăcuți ca peștele în apă.

Cu ochi mari și fără să-i vină să creadă, văzu una din acele siluetele mici și subțiri îmbrăcate în negru, aplecându-se și punând ceva pe gura lui Daire. Și, înainte de a se putea ridica protestând, ceva o izbi în cap și nu mai văzu nimic.

Când se trezi, deveni

conștientă de durerea de cap și de spate. Înainte de a deschide ochii, încercă să-și miște mâinile, dar fu imposibil.

— Jura, Jura. Cu durere, deschise ochii și se uită la Cilean. Se aflau în fundul unei căruțe, sub un coviltir înalt din

lemn, pe vârful unor saci plini cu bulgări, ce păreau pietre. Jura, ești bine? șopti în continuare Cilean.

Încercă să se ridice, dar gleznele și mâinile îi erau legate la spate.

— Da, de abia reuși să scoată un sunet din gâtul uscat. Unde

suntem? Cine ne-a răpit? Unde sunt ceilalţi? Se strâmbă când căruţa trecu peste o groapă adâncă din drum şi ceea ce se afla în sacul de sub ea îi intră în coaste.

— Nu ştiu, afirmă Cilean. Dormeam şi când m-am trezit eram

aici.

Jura făcu efort să-și dezlege legăturile.

— Trebuie să-l salvez pe Rowan, rosti ea. Va încerca să iasă din această situație și-l vor ucide. Cilean îi adresă un mic zâmbet.

— Cred că acum ar trebui să ne îngrijorăm

pentru noi înșine. Dacă ne-au luat prizoniere, trebuie că i-au luat și pe ceilalți. Aud și alte căruțe. Cred că trebuie să dormim și să încercăm să ne menajăm puterile.

Jurei îi fu greu să doarmă, din cauza grijii pentru Rowan – și

pentru ceilalți, își aminti ea. Se rugă lui Dumnezeu să-l apere. E prea devreme să moară, se rugă ea. Are treburi de făcut. Și are nevoie de ea pentru a-l proteja. Ce se întâmplă dacă își pierde din nou încrederea? Cine va fi acolo să-l ajute?

Până la urmă adormi, dar visă că Rowan e mort și, în vis, știu că moartea lui a fost din vina ei, pentru că nu-i spusese niciodată că îl iubește.

Oprirea bruscă a căruței o trezi. Mâini aspre o apucară de glezne și o traseră în jos,

capul lovindu-i-se de sacii tari. Și alte mâini o dezlegară, astfel încât putu să stea pe pământ.

Ulteni, gândi ea privindu-l pe omul mic și subțire, care se afla în fața ei, și toate istoriile oribile pe care le auzise vreodată îi reveniră în minte. Istorii care se

spuneau despre ulteni, în jurul focului, în nopțile reci și furtunoase. Părinții îi amenințau pe copii cu ultenii.

Nimeni nu știa cu adevărat prea multe despre ei, cu excepția faptului că erau incredibil de murdari,

vicleni, hoţi, nedemni de încredere şi, după cât putea să spună oricine, nu ştiau ce înseamnă onoarea. Timp de secole, celelalte triburi au făcut ce au putut mai bine să-i ignore. Ultenii trăiau sus în munţi, în colţul de nord-est al Lanconiei, şi nimeni nu avusese

dorința să le vadă capitala.

Existaseră zvonuri în legătură cu locul acela. Când Jura era copil, un bătrân cu un singur braț și fără un ochi a povestit că a fost capturat de ulteni și le-a vorbit despre un oraș de o bogăție fabuloasă. Toți

au râs de el, până când s-a furișat într-un colț și s-a îmbătat. Câteva zile mai târziu a dispărut și nimeni nu l-a mai văzut niciodată.

Acuma, Jura stătea privind în întuneric fața murdară a celui care o ținea în captivitate, pe jumătate ascunsă sub

gluga neagră a mantiei. Bătrânul îi întinse o cană cu niște lichid și o bucată de pâine uscată. Jura luă mâncarea și, pe când bătrânul o trăgea din căruță pe Cilean, se uită în jurul ei. Mai existau încă patru căruțe și pe lângă ele se mișcau în tăcere alte siluete în

mantii, dar nu mai scoaseră nici un prizonier din celelalte căruțe.

Gâtul Jurei se strânse umflat.

— Unde sunt ceilalți? îl întrebă pe om.

Nimeni nu scoase nici o vorbă, dar în tăcere, strecurându-se prin

întuneric, apăru altă siluetă și Jura fu pleznită peste gură. Nu-i trebui să gândească prea mult pentru a-și da seama că trebuia să tacă. Își mâncă pâinea, bău berea cu gust de mucegai și împreună cu Cilean li se permise să se ușureze printre copaci, apoi fură

urcate din nou în căruță.

Înaintarea căruțelor păru fără sfârșit și zilele se perindară una după alta. În timpul călătoriei de trei zile, se opriră de două ori pe zi și Jurei și lui Cilean li se dădeau niște porții sărăcăcioase de mâncare și un scurt moment de intimitate,

apoi erau din nou legate și urcate înapoi în căruță.

În prima zi, Jura și Cilean nu vorbiră prea mult, din cauza foamei și a oboselii, iar supărarea era prea mare pentru a o suporta. Jura era asaltată de remușcări. Măcar dacă

ar fi avut timp să-i explice lui Rowan afirmaţiile ei. Dacă ar fi putut să-i spună că nu putea să suporte gândul morţii lui. Poate că ar fi trebuit să-l ţină în braţe în timp ce plângea. Poate că asta ar fi funcţionat mai bine. Doar dacă...

— Crezi că pe bărbaţi i-au ucis? şopti Cilean. Avea ochii cufundaţi în orbite şi arăta la fel de rău, cum se simţea şi Jura. Gâtul Jurei era umflat şi nu putea vorbi. Fără îndoială că pe femei le vreau ca sclave, rosti Cilean. Brita era prea bătrână pentru a le fi de

folos, așa că ne-au luat pe noi. Jura înghiți, dar nu o ajută cu nimic. Da, continuă Cilean răspunzând la propria ei întrebare. Cred că i-au omorât pe bărbați. Ar fi trebuit să vină după noi, dar ultenii n-ar fi putut lupta cu oamenii noștri. Așteptă răspunsul Jurei,

dar când nu auzi nimic, continuă să vorbească. Nu i-am auzit intrând în tabără. Nici chiar fearenii care erau de pază nu i-au auzit. Închise o clipă ochii. Brocain le va declara război irialilor, când va afla că fiul lui e mort. Și cine îi va conduce pe

iriali, acum că atât Rowan cât și Geralt sunt... duși? Jura închise ochii și-și imagină părul blond al lui Rowan. Își aminti zâmbetul lui, își aminti felul cum a gâdilat-o, în noaptea petrecută în cortul lui. N-o să mai unim triburile niciodată,

adăugă Cilean. Vatellii au pierdut-o pe Brita, fratele lui Yaine e mort. Fiul lui Brocain e mort, înghiți în sec. Regele nostru e mort.

— Încetează, porunci Jura. Nu mai pot suporta. Cilean o privi uluită.

— Supărarea te face

așa ciudată? Moartea lui Rowan e cea care...?

— Oprește-te, te rog, șopti Jura. Cilean rămase o clipă tăcută.

— Trebuie să ne menajăm puterile, rosti ea încercând să întoarcă atenția Jurei înapoi la prezent. Trebuie să găsim un mod să

scăpăm de oamenii aceștia slinoși și să ne ducem acasă. Trebuie să spunem restului Lanconiei ce s-a întâmplat. Vom uni celelalte triburi, ca să-i ucidem pe ulteni. Vom răzbuna moartea lui Rowan. Vom... Nu mai zise nimic, când auzi

hohotele ce proveneau dinspre Jura. Nu o văzuse niciodată plângând.

Apoi aceasta încercă să doarmă, dar nu fu în stare. Oră după oră trecură încet și dureros și avu timp să-și amintească fiecare moment, de când îl

cunoscuse pe Rowan. Se gândi cum reacţionase ea la prima lor întâlnire şi, mai târziu, cât de furioasă fusese când a aflat cine e. Se simţise trădată, ca şi cum ar fi minţit-o şi s-ar fi jucat cu sentimentele ei.

Şi îi era frică. Ura să admită chiar şi faţă de

sine însăși, dar forța emoțiilor pentru acest om o speria.

— O, Rowan, șopti ea în întuneric, în vreme ce lacrimi fierbinți i se prelingeau pe obraz. Măcar dacă aș fi putut să-ți spun.

La începutul celei de a patra zi, căruțele se

opriră și Jura putu să audă zgomotul făcut de oamenii din jurul lor. Cilean deschise ochii și se uită la ea. Cilean se lupta cu frica, dar Jura arăta ca și cum renunțase să mai lupte. Nu aveau idee ce intenționau ultenii cu ele, dacă era moartea

sau sclavia, și Jura arăta ca și cum nu i-ar fi păsat nici de una nici de alta.

— Vom scăpa curând, o asigură Cilean din nou pe prietena ei și pe sine însăși. Poate că putem discuta o răscumpărare.

Jura nu răspunse.

Nu mai avură timp să spună altceva, pentru că

fură trase din căruță și rămaseră în lumina soarelui. După ce Cilean clipi pentru a-și obișnui ochii, fu surprinsă de ceea ce văzu. Bazată pe imaginea acelor ulteni pe care i-au văzut, își imaginase că orașul lor e murdar și sărăcăcios, un loc mizerabil, cu ulteni

leneşi zăcând beţi pe stradă. Aşa că, ceea ce văzu o surprinse atât de tare, că rămase cu ochii larg deschişi şi gura căscată.

Se aflau într-un oraş înconjurat de ziduri, cu clădiri îngrijite şi curate, pe lângă un zid interior. Existau cărări de piatră

bine măturate, fără rămășițe lăsate de porci sau de câini. La parterul caselor existau prăvălii deschise și oameni agitându-se de colo-colo. Oameni curați, oameni îmbrăcați bogat.

Nu, se gândi ea, nu oameni, femei. Peste tot erau doar femei, femei

adulte, câțiva copii, care erau doar fete.

— Unde sunt bărbații? șopti Cilean către Jura. Dar nu primi nici un răspuns, înainte ca una din gărzile murdar îmbrăcate să o împingă arătându-i sacii din căruță. Și Jura putuse să vadă că garda

era femeie, o femeie mică, cu aproape 30 cm mai mică decât ea, și de o subțirime ce friza fragilitatea.

— Ce ai făcut cu bărbații noștri? întrebă Jura dând un prim semn de viață.

— Sunt morți, răspunse femeia ulten

într-o irială aproximativă. Nu vrem bărbaţi aici. Le împinse pe Jura şi pe Cilean înainte.

Acestea erau slăbite, de la nesfârşitele zile în care au fost legate şi de la hrana puţină, aşa că de abia mişcară sacii grei din cele patru

căruțe, stivuindu-i într-o clădire lungă din piatră. Tot timpul cât munciră, mai multe mici femei ulten se opriră, le priviră și vorbiră una cu alta, în ciudata lor limbă guturală.

Cilean văzu două femei, care arătau spre

aceste femei înalte și clătinau din cap.

— Mă simt ca un bou căruia i se apreciază forța, i se adresă Cilean Jurei. Dar nu mai spuse altceva, pentru că una dintre femei îi dădu o lovitură în nas făcând-o să priceapă.

Le luă cea mai mare

parte a zilei, ca să descarce căruţele, şi epuizate, Jura şi Cilean fură duse într-o clădire mică şi goală din piatră, ce nu conţinea nimic, decât două paturi de campanie. Clădirea fu înconjurată de cel puţin o duzină de mici femei ulten.

— Jura, șopti Cilean din patul ei. Drept răspuns, Jura pufni. Trebuie să încercăm să evadăm, adăugă Cilean. Trebuie să ne ducem acasă. Trebuie să le explic oamenilor ce s-a întâmplat, înainte de a izbucni războiul. Trebuie să ne ducem la

Yaine și... Jura mă asculți? Nu văd nici o posibilitate de scăpare și sunt prea obosită să gândesc.

— De ce vrei să te duci la Yaine?

— Să continuăm ceea ce a început Rowan, răspunse ea, ca și cum Jura ar fi trebuit să știe

asta. Trebuie să găsim un mod de a uni triburile. Dacă nu pentru alt motiv, măcar ca să-i ucidem pe acești ulteni, care s-au strecurat în tabără și l-au ucis pe regele Lanconiei.

Spre oroarea lui Cilean, pufnetul Jurei se

transformă în plâns. Cilean nu avea idee ce să facă. Lacrimile nu erau ceva cu care să se fi ocupat cineva prea mult în Lanconia. Se întoarse pe o parte și încercă să doarmă. Poate că mâine va putea să vorbească în liniște, cu Jura, despre evadare.

Și Jura încercă să doarmă, dar nu putea să-și oprească lacrimile. Lanconia părea că nu mai contează; Geralt nu mai conta; fratele lui Yaine sau fiul lui Brocain nu mai contau. De tot ce-i păsa era că l-a pierdut pe bărbatul pe care-l iubea.

— Și nici măcar n-am reușit să-i spun, susură ea în întuneric. O, Doamne, dacă aș mai fi avut o șansă. Aș fi fost o adevărată soție pentru el. Plânse până adormi.

Hohotul de râs al lui Geralt sfâșie aerul și reverberă pe pereții de

marmoră albă ai palatului ulten. Cele trei femei frumoase din fața lui zâmbiră încântate privind tabela de marcaj din ebonită și fildeș.

— Pe toate, râse Geralt. Sau poate că în noaptea asta voi lua alte trei femei.

— Alegerea îți

aparţine, rosti cea de a doua femeie

Frumosul şi luxosul palat ulten era produsul a secole de „împrumuturi”. Marmora fusese destinată unei catedrale din Anglia, când ultenii au atacat tăcuţi în timpul nopţii, ucigându-

i pe toți negustorii și gărzile angajate de ei și au adus căruțe întregi de marmoră în orașul lor. "Împrumutaseră de asemenea și zidari, pe care i-au muncit până la moarte, apoi le-au aruncat cadavrele dincolo de munți.

Sala enormă, lungă,

îngustă și înaltă, avea pereții din marmoră albă cu vinișoare și peste tot se vedea dovada măiestriei ultenilor de a „împrumuta”.

Profitaseră de pe urma fiecărei bătălii. În timp ce participanții își jeleau morții, ultenii luau tot ce merita să fie luat.

Erau ca niște furnici și puteau să care în spate cu ușurință jumătate din greutatea trupului lor. Făceau incursiuni prin orașe, fără ca acestea să-și dea seama că au fost invadate.

Și tot ce luau, aduceau regelui și orașului lor, astfel că

palatul era plin de bogăţii, ce acum deveniseră deja antice: săbii frumoase, scuturi, tapiţerii, sute de perne brodate, cupe de aur (care nu se potriveau între ele), platouri, sfeşnice, cuţite de masă. Era puţină mobilă, pentru că aceasta era

mai greu de cărat, fără să se observe, dar existau un fel de mese lungi, joase, neşlefuite, ascunse sub minunate feţe de masă irlandeze. Oaspeţii stăteau pe perne şi se uitau la mulţimea de femei, care se agitau tăcute prin sală, în papucii lor moi,

zorind să îndeplinească porunca fiecărui bărbat. Cei trei feareni stăteau împreună la un capăt al încăperii, încruntându-se dezaprobator. Le ignorau pe cele zece sau cam atâtea femei de lângă ei şi mâncau cumpătat din hrana din farfurii.

Geralt întoarse spatele tabelei de marcaj și se întinse pe perne, o femeie distrându-l, alta ținându-i picioarele în poală și masându-le, alte două fricționând blând mușchii gambelor, alta curățind alune și dându-i-le să le mănânce. Alte patru femei stăteau

alături, în caz că Geralt s-ar fi gândit să ceară și altceva. Avea pe figură o expresie de absolută fericire.

Daire stătea mai departe, angajat într-o discuție intensă cu o femeie extraordinar de frumoasă și din expresia lui se vedea că se

distrează de minune.

În contrast puternic cu bărbaţii de la masă, Rowan stătea lângă fereastră la capătul răsăritean al sălii, privind în jos oamenii și clădirile oraşului înconjurat de ziduri.

Daire se scuză faţă de femeia cu care vorbea și

se duse la Rowan.

— Ești tot îngrijorat pentru Jura? întrebă el. Rowan continua să privească pe fereastră și nu răspunse. Au spus că le-au lăsat pe femei acolo, adăugă Daire cu tonul unui bărbat care a repetat asta de sute de ori. Ultenii nu ucid.

Fură tot, inclusiv pe regele Lanconiei dacă-l vor, dar nu sunt ucigaşi. Ne-au luat pe noi toţi şi pe femei le-au lăsat acolo. De ce te îndoieşti? Nu au nevoie de femei, după cum poţi să vezi. Daire îi zâmbi frumoasei femei, care îl aştepta la masă. Vor

numai bărbați. Nu-și putea controla zâmbetul. Trebuie să le dăm ceea ce vor de la noi, apoi plecăm. Poate le putem lua cu noi pe unele din aceste femei. Rowan îi aruncă o privire rece.

— Te-au sedus. Ochii lui Daire scăpărară.

— O dată, sau de două ori. Rowan își întoarse privirea spre fereastră.

— Nu am încredere în omul acela, Marek, rosti el referindu-se la bărbatul care se considera regele ultenilor. Și nu-mi place să fiu ținut captiv,

indiferent dacă e de aur colivia.

— Ai spus că vrei să unești triburile. Ce metodă mai bună ar fi decât...

— Decât să le fecundăm femeile? întrebă Rowan încruntându-se. Cred că valorez mai mult, decât

să fiu folosit ca armăsar de prăsilă. Întoarse capul și Daire, ridicând din umeri, se duse înapoi la masă.

Rowan continuă să se uite pe fereastră, blestemându-și neputința. Cum ar putea să se lupte cu niște femei, mai ales niște

femei mici și frumoase ca acestea? în urmă cu șase zile s-a trezit cu o durere de cap îngrozitoare, în fundul unui furgon plin cu mătăsuri. A deschis ușa încuiată a furgonului, cu câteva împingeri din umăr, și furgonul s-a oprit. Fu întâmpinat de

șase mici femei frumoase, care îl implorau să nu fie supărat. Furia lui Rowan se calmase cumva, când văzu că ceilalți bărbați nu erau răniți, dar reveni când nici Jura, nici Cilean, nici Brita nu coborâră din furgoane. Femeile ulten au spus că

le-au lăsat pe femeile irial în tabără.

Le luă cea mai mare parte a zilei să se întoarcă în tabără, unde totul era curățat, ca și cum femeile iriale și Brita împachetaseră și plecaseră. Totuși, Rowan nu fu mulțumit. Nu i-a plăcut că a fost drogat și

încuiat într-un furgon. Așa că spuse că se va duce după femeile lui.

La aceasta, femeile ulten începură să plângă. I-au promis că vor face orice dorește, dacă va merge cu ele. Spuneau că au auzit că voia să unească toată Lanconia, dar știau că

nu s-a gândit și la ulteni, pentru că toată lumea îi ura, așa că ei aveau nevoie de el mai mult decât celelalte triburi. Spuneau că le vor trimite chiar un mesaj irialilor, din partea lui, dacă va merge cu ele.

Rowan regele, ca și Rowan bărbatul, fu

sfâșiat de incertitudine. Ca rege voia să vadă acest trib, pe care nu te puteai baza, iar ca bărbat o voia înapoi pe Jura. În timpul îndelungatei lor călătorii, Daire îi spusese că după moartea lui Keon, Jura l-a urmărit, așa că trebuie

că l-a văzut plângând. Știa că lanconienii nu plâng.

Deci Jura, deși lanconiană, îl văzuse plângând, dar nu și-a bătut joc de el și nici n-a fost scârbită. În loc de asta, l-a provocat din nou să creadă în el însuși.

Dar la vremea aceea, nu a realizat ce a făcut ea. Propria lui conștiință a eșecului s-a transformat în furie, pe care a îndreptat-o împotriva ei. Acuma, Rowan suferea pentru ea și voia să se ducă să o găsească, dar Geralt strigă la el, spunându-i

că dacă ultenii au nevoie de ei, trebuie să plece împreună cu femeile ultene. Rowan a afirmat că gândurile lui Geralt proveneau de sub centură și aceasta aproape a declanșat o luptă. Daire a intervenit și sfatul lui calm l-a făcut pe Rowan-regele să

câștige împotriva lui Rowan-bărbatul. Daire i-a sugerat că se aflau aproape de Yaine, așa că fără doar și poate Jura și Cilean au dus-o pe Brita la el și nu mai era nevoie de intervenţia lui Rowan. Totodată, Rowan nu-și putea permite să-i insulte pe

ulteni, atâta timp cât probabil că n-ar mai fi avut altă ocazie să intre în pace, în satul lor izolat din munţi.

Cu inima strânsă, Rowan plecă cu femeile ultene.

În următoarele câteva zile, fiind singurul bărbat care vorbea

limba ulten, discută cu aceste femei. Îl deranja natura lor promiscuă și, dacă ar fi fost în Anglia, le-ar fi interzis oamenilor săi să se combine cu ele, însă fearenii, Geralt și chiar Daire se culcau în fiecare noapte cu câte o femeie.

Pe când ceilalți se distrau prin tufișuri, Rowan a reușit să stea de vorbă cu celelalte două femei rămase neocupate și astfel află una din recentele istorii triste ale ultenilor.

Cu cincisprezece ani în urmă, o boală ciudată, ce se spunea că

a venit dinspre est, a lovit fiecare persoană din satele ultene izolate. Femeile s-au restabilit repede, dar bărbat după bărbat au murit, de fapt sute de bărbați. Când boala a dispărut, numai un sfert din bărbații ulten mai erau în viață și la sfârșitul anului ce a

urmat s-a descoperit că acești bărbați nu mai puteau procrea decât fete. Așa că, la mulți ani de atunci, ultenii erau acum un oraș de femei.

— De ce nu v-ati dus la alte triburi să cereți de acolo bărbați? întrebă Rowan. În mod sigur bărbații v-ar fi

urmat.

— Regele Marek ne-a interzis, răspunse femeia simplu.

Rowan începuse să-și formeze o imagine a bărbaților ulteni rămași, cărora le plăcea să aibă un oraș plin de femei numai pentru ei, cu care trebuiau să se culce

pentru a avea copii.

Ajungând în oraș, cea mai mare teamă a lui Rowan s-a confirmat, când l-a văzut pe Marek, un bătrân gras, slinos, fără dinți, înconjurat de tinere frumoase. Rowan se blestemă că a fost ispitit să creadă ce i-au spus femeile, că îl voiau

doar ca să le dea copii și că voiau să se unească cu celelalte triburi. Probabil că femeile credeau asta, dar Rowan văzu că bătrânul unsuros Marek nu avea intenția să-și împartă haremul lui personal cu alți bărbati. Și Rowan se gândi că, probabil,

Marek înțelegea ca bărbații străini să lase grele câteva femei după care atât Rowan, cât și ceilalți vor fi uciși.

Dacă Jura ar fi fost cu ei, se gândi Rowan, scepticismul și cinismul ei l-ar fi făcut să se gândească de două ori, înainte de a le urma pe

femeile ultene. Se blestemă că a fost un prost – exact cum afirma Jura că e. Acum, bărbaţii veniţi cu el se gândeau doar cât de multe femei puteau să ducă în pat în fiecare noapte, dar Rowan văzu dincolo de asta. Ce li se pregătea, când folosirea lor va

înceta? Trebuia să întocmească un plan de evadare, pentru că simțea că nu le va fi permis să plece, în pace. Lui Marek nu-i plăcea ca informația, că ultenii sunt un oraș al femeilor, care locuiesc lângă un palat ce conține mari bogății, să treacă

dincolo de hotare. Marek se străduise din greu să-i facă pe ulteni să pară săraci. De câte ori un ulten trecea granița, se îmbrăca în zdrențe murdare. Nimeni nu voia să urmeze un ulten, pentru a cerceta orașul. Și, fără îndoială, Marek voia să

continuie în această direcție, deci nu putea să-i permită lui Rowan și oamenilor lui să plece vii.

Rowan continua să privească pe fereastră și, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai îngrijorat. Ce îi făcuseră Jurei? De ce fusese așa

de încrezător? De ce crezuse în lacrimile unor femei frumoase? Dacă bărbaţii l-au târât şi l-au închis într-un furgon, iar el a descoperit că femeile nu erau cu ei, trebuia să scoată sabia, să taie câteva membre şi să-i forţeze să spună ce i-au făcut Jurei, lui

Cilean și Britei. Dar el, ca o oaie dusă la tăiere, a plecat docil cu femeile ultene și a lăsat-o pe Jura de capul ei.

Dacă într-adevăr era de capul ei, se gândi feroce. Dacă nu cumva le-au ucis, pentru că, spre deosebire de Daire, el îi credea capabili pe

ulteni de mai mult decât de furtișaguri. Au vrut copii de sex masculin, așa că au capturat un rege și două prințese, pentru a fi folosiți în serviciul de reproducere. Luau orice voiau să ia. Fața îi deveni dură. Le va da pe aceste femei bărbaților zerna, se

gândi furios. Să vedem dacă aceste diavolițe prefăcute îi pot manipula și pe oamenii lui Brocain.

În timp ce cugeta cu atâta mânie, deveni conștient de agitația de jos, de pe stradă. Era o distanță până acolo și peste acoperișul altei

clădiri, dar putu totuși să vadă o activitate furioasă. Una din micuțele femei ulten ridicase un bici și îl pocni lovind pe cineva, care era pe jumătate ascuns de clădirea din față.

În timp ce Rowan privea, din umbră apăru

a treia femeie, o femeie înaltă, cu cosițele negre săltând pe spate, care sări la femeia care avea biciul.

— Jura. Șopti Rowan și era gata să se cațere pe fereastră, să se ducă la ea, dar o mică urmă de bun simț îl făcu să rămână unde era. Cu

inima bubuind și fața demonstrându-i chinul, privi în tăcere, când o duzină de femei ulten săriră pe Jura și o doborâră la pământ. O clipă mai târziu le luară pe Jura și pe Cilean de acolo, ieșind din raza lui de vedere.

Se sprijini de

pervazul ferestrei și respiră adânc, să se calmeze. Existau deci și mai multe mașinații decât și-a închipuit el și, prost cum fusese, intrase direct în ele.

La noapte trebuia, într-un fel oarecare, să scape de aceste femei și să se ducă la Jura. Și

trebuia să întocmească un plan, să-i scoată pe toți din mâna ultenilor, în siguranță.

CAPITOLUL 16

— Doare? o întrebă blând Cilean pe Jura.

Ca răspuns, Jura ridică din umeri, dar adevărul era că umerii ei, ca şi spatele, toate părţile corpului fuseseră serios rănite, de la loviturile de bici din după-amiaza aceea.

Se aflau din nou singure în căsuța din piatră, de data aceasta cu garda de afară dublată, din cauza celor întâmplate în timpul zilei. Cilean căzuse sub greutatea unui sac de cereale și când una dintre ultene a izbit-o cu biciul, Jura a sărit la

gâtul femeii. Pentru asta Jura a primit o duzină de lovituri de bici și Cilean a certat-o, că a făcut să fie pedepsită. Muncă deosebit de greu tot restul zilei și doar acum, așa târziu, li se permise să se odihnească.

Dar furia lui Cilean se

trezise din nou, făcând-o să nu doarmă.

— Trebuie să scăpăm. Astăzi am văzut două femei stând de vorbă lângă poartă, când erau de pază. Dacă am găsi un mod de a le distrage atenția, poate că am putea...

Se opri văzând

privirea de pe fața Jurei și se întoarse. Stând în ușă, luminată din spate de torțe, se afla o fantomă – o fantomă mare, largă, aurie.

Jura clipi ca să-și limpezească privirea, dar fantoma rămase tot acolo.

— Jura? șopti

fantoma.

Cilean își reveni prima. În ciuda epuizării, sări de pe patul de campanie și îl cuprinse pe Rowan în brațe.

Uneori Rowan fusese supărat pe felul în care îl tratau acești lanconiani. Era regele lor, dar nu i

se adresau cu „Majestatea Voastră”, mai curând îl certau și-l provocau, din cauza hotărârilor lui. Însă, în acest moment, era încântat de comportamentul lor egalitar. Brațele unei femei atârnată de gâtul lui îi plăceau mai mult

decât toate linguşelile din lume.

O îmbrăţişa pe Cilean, simţind că pentru prima oară de zile întregi atingea pe cineva curat. Era minunat să audă părerea onestă a unei femei, în loc de slugărnicia umilă a femeilor ulten.

— Ești bine? Nu ești rănită? o întrebă Rowan pe Cilean.

Ea se desprinse de gâtul lui, dar continuă să-i înconjoare talia cu brațul.

— Obosită și plină de vânătăi, dar nu rănită. Jura a fost rănită, astăzi.

Rowan se uită prin

întuneric la soția lui, care încă mai era în pat. Cilean se depărtă de el.

— N-ai nimic să-mi spui? o întrebă blând pe Jura.

— De ce ești în viață? întrebă ea, cu ton furios și cu inima bubuindu-i în urechi.

Rowan nu se

consideră ofensat, ci zâmbi făcând un pas spre ea.

— Nu ești bucuroasă că ma vezi?

— Am fost făcute prizoniere și transformate în sclave, rosti mânioasă Jura. Ne-au folosit ca pe niște boi, la descărcatul

furgoanelor pline de bunuri furate. Am crezut că ai murit, altfel veneai după noi, dar n-ai murit. Rosti ultimele cuvinte ca pe o acuzare. Cumva, se simțea trădată de el. Ultima dată când îl văzuse se uita la ea cu ură, apoi timp de zile întregi ea

nu făcuse altceva decât să plângă, crezând că e mort. Dar iată-l, nu numai că era viu, dar și liber.

Rowan continuă să se îndrepte spre ea și când, în cele din urmă, ajunse în fața ei, îi puse o mână pe umăr. Jura sări din pat și se agăță de el,

ținându-l cu toată puterea.

— N-ai murit. N-ai murit, continuă ea să repete minunându-se.

— Nu, iubito, șopti el, mângâind-o. N-am murit. După câteva clipe, se trase de lângă ea.

— Trebuie să vorbim.

Vino, Cilean, stai aici, cu noi.

Vreau să vă am alături pe amândouă. Nu avem prea mult timp.

O înconjură pe fiecare cu brațul, ca și cum i-ar fi fost frică de faptul că s-ar putea să dispară și începu să explice ce i s-a întâmplat

lui și celorlalți bărbați, în ultimele câteva zile.

— Le-ai crezut? întrebă Jura neîncrezătoare. Femeile astea s-au strecurat în tabăra noastră și ne-au pus pe buze oribilele lor poțiuni, iar pe mine m-au lovit, și tu le-ai crezut, când ți-au spus

că ne-au lăsat dormind în liniște? Ești un...

Rowan o sărută pe gură.

— Mi-ai lipsit, Jura. Așa cum v-am băgat în treaba asta, așa o să vă scot.

— Tu? se răți oi Jura. Tu ești cauza tuturor întâmplărilor. Dacă nu

ai fi...

— A crezut că ai murit, o întrerupse Cilean. Și n-a făcut nimic altceva decât a plâns, din momentul în care am fost capturate. N-am văzut-o niciodată plângând și acum nu mai încetează. Nu vorbește despre nimic,

decât ce mult regretă că n-a încercat să te ajute să unești triburile și că n-a fost niciodată în stare să-ți spună că te iubește.

— Adevărat, Jura? susură Rowan. Jura întoarse capul.

— Multe spune omul la supărare. Rowan îi

ridică bărbia cu vârful degetelor și o sărută tandru.

— Am încercat să iau o hotărâre ca rege. Am urmat poporul ulten, pentru că Rowan-regele a vrut să-i unească cu alte triburi, dar Rowan-bărbatul a ajuns să regrete această hotărâre.

Am fost un prost, Jura, exact așa cum mi-ai spus tu de mii de ori. Ea îl privi în ochi.

— Dar aveai intenții bune, șopti ea și el o sărută din nou.

— Așa cum ai avut și tu, în ziua în care a fost ucis Keon șopti la rândul lui și fu uimit să vadă

lacrimi în ochii Jurei. Mi-ai dat putere, când simțeam că am greșit în fața țării mele și n-ai lăsat pe nimeni să-mi vadă slăbiciunea.

— Rowan! se auzi o șoaptă urgentă din ușă. Era Daire, și Cilean se îndreptă spre el, dar el îi făcu un semn să se

retragă. Imediat, redeveni femeia-gadian. Trebuie să plecăm, adăugă Daire. Geralt lipsește.

— Lipsește? întrebă Jura retrăgându-se de lângă Rowan și încercând să se ridice. Cilean și cu mine suntem gata. Plecăm cu

tine. Rowan își drese nervos glasul.

— Nu putem să vă luăm, afirmă el. Ei sunt prea mulți și noi prea puțini. Am putut să vin acum aici, doar pentru că fearenii și Geralt, le țin pe gărzi, of, ocupate. Jura, nu te uita așa la mine. Am să vă scot de

aici, dar să nu te aștepți să duc război cu un oraș de femei, propriile mele femei lanconiene.

— Femei! i se tăie ei răsuflarea ridicându-se și privindu-l. Aceste delicate femeiuști ne-au pus pe Cilean și pe mine să cărăm pietre de pe drum, să dragăm de

noroi mori de apă, să târâm saci mari de cereale, să reparăm ziduri din piatră. Ne-au folosit ca pe niște cai, în timp ce voi bărbații v-ați... v-ați epuizat încercând să le fertilizați.

— Eu nu, Jura, rosti rugător Rowan. Îți jur că

n-am atins-o pe niciuna. Sunt sigur că ne vor lăsa în viață, atâta timp cât eu-regele, nu-i voi da vreunei femei un copil. Ochii Jurei ieșiră din orbite de furie.

— Cât de mult te sacrifici pentru noi! aproape țipă ea. Rowan încercă să o ia în brațe,

dar ea să răsuci.

— Jura, te rog, ai încredere în mine.

— Așa cum ai tu încredere în ulteni? Ai plecat cu aceste femeiuști și ne-ai lăsat pe Cilean, pe mine și pe Brita sa pierim.

— Nu e adevărat, începu el. Eu... Rowan

era confuz și în același timp încântat de Jura. Ea îl apostrofa ca o femeie geloasă. Nu-l ataca femeia-gardian cu capul limpede. Era soția furioasă, care credea că soțul ei s-a culcat cu alte femei. Îi păsa mai mult de el, decât de Lanconia.

— Rowan! îl îndemnă

Daire. Trebuie să plecăm. Marek va auzi ce s-a întâmplat aici, dacă nu plecăm repede. O să ne ucidă pe toţi.

Rowan plecă de lângă Jura cu regret. Niciodată nu o dorise aşa mult ca acum. Era tentat să abdice în favoarea lui Geralt şi să plece din

Lanconia. Ar lua-o pe Jura cu el, în Anglia. Chiar când îi trecu aceasta prin gând, știu că nu e posibil.

— Dă-mi două zile, șopti el. Am să vă scot de aici, în două zile.

Plecă și în liniștea pe care o lăsase în urmă, Cilean încercă să

vorbească cu Jura, dar aceasta era prea mânioasă pentru a asculta. Acum se simțea trădată, iar în următoarea clipă știa că Rowan a trebuit să plece cu femeile-ulten și să le lase pe femeile-irial în tabără. Era prea confuză, ca să poată dormi. Dacă

s-ar fi măritat cu Daire, nu s-ar fi așteptat niciodată ca mariajul lor să stea în calea a ceea ce era bine pentru Lanconia. Așa că, de ce o supăra faptul că Rowan alegea Lanconia, în locul ei?

Înainte de venirea zorilor se duse la ușă să

se uite la silueta marelui palat al lui Marek și gândul la Rowan care se afla înăuntru probabil cu altă femeie, o umplu de mânie Dar felul acesta de a gândi era englezesc, nu lanconian. Și aceasta nu era calea ce trebuia urmată. Se presupune că ar trebui

să se gândească în primul rând la Lanconia nu la ea însăși.

Își sprijini capul de răcoarea cadrului de piatră al ușii și încercă să gândească lucid. Dar nu putu. Tot ce știa era că îl voia înapoi pe Rowan. Nu voia să aștepte până se va

plictisi de femeile ulten sau până când arogantul ei frate a posedat destule. Făcea pariu că Geralt nu s-a gândit nici o clipă la ce li s-a întâmplat lui Cilean, ei și cu atât mai puțin Britei, care îl umilise. Geralt n-a avut niciodată prea multă compasiune

pentru alții.

Când crezuse că Rowan a murit, a regretat că nu a avut niciodată șansa de a-i ajuta în legătura cu Lanconia. Acum i se oferea aceasta șansă.

— Jura. Rosti blând Cilean. Ai stat trează toată noaptea?

Jura își întoarse ochii strălucitori spre prietena ei.

— O să ieșim de aici. Rosti ea. Și pentru asta vom folosi armele englezești ale lui Rowan: vorbele. Nu vom ucide și nici nu vom schilodi, vom face ceva și mai rău. Le vom spune

acestor femei ceea ce le-a ascuns bătrânul Marek, că există bărbaţi, sute de bărbaţi afară şi că fiecare femeie poate avea propriul ei bărbat şi toţi copiii de sex masculin pe care îi doreşte.

— Dar nu vorbim limba ulten, rosti Cilean

și Rowan a promis că ne scoate de aici, în doua zile. N-ar trebui să facem ce vrea el?

— O să-l ajutăm, rosti fermă Jura. Nu exista decât o singură femeie-gardian, care vorbea limba irial, și, îi luă Jurei o vreme ca să o determine să o asculte.

Continua să-i spună Jurei să se întoarcă la treabă. Dar, cam pe la jumătatea dimineţii, toate femeile se opriră, când Marek coborî în stradă, lenevind într-o caleaşcă, cu patru tinere frumoase lângă el. Marek era bătrân, gras, murdar, fără dinţi şi

urât.

În urma lui, în alte două călești, veneau Rowan, Daire, Geralt și fearenii. Jura putu să simtă unda de emoție ce trecu printre femeile, care se uitau la acești bărbați puternici, sănătoși, virili. Jura strânse pumnii, când

Rowan trecu pe lângă ea. O micuță frumusețe ulten stătea practic în poala lui.

— Cât de slabi arată acești bărbați, rosti Jura înăbușindu-și un căscat. Mica ulten care vorbea iriala se uită la ea surprinsă. În țara mea, noi femeile nu ne-am

uita la astfel de bărbaţi, l-am alunga de lângă noi, continuă Jura, ca şi cum ar fi fost grozav de plictisită. N-am putea să ne întoarcem la muncă? Mai mult aş vrea să muncesc, decât să mă uit la nişte slăbănogi ca aceştia.....

Jura simţi că îi

captase atenția femeii și, când o auzi șoptind cu celelalte, știu că e timpul să treacă la treabă.

Nu mult după ce ea și Cilean se întorseseră la căratul pietrelor de pe un câmp, femeia ulten începu sa întrebe unde trăiește Jura și, în

special, despre bărbații de acolo. Jura își șterse sudoarea de pe frunte, se sprijini de lance și începu să vorbească despre căsătoriile dintre bărbați și femei. Trebuia să facă pauze, în timp ce femeia traducea, ca să le permită femeilor să rămână cu gura căscată

la această idee.

La apusul soarelui, ea și Cilean stăteau la umbră sub un copac și beau sucuri reci de fructe, în timp ce depanau povești despre sutele de bărbați disponibili din restul Lanconiei. Femeilor ulten le plăcea în mod

special să audă despre puternicii bărbaţi zerna, care aveau doar femei mari și urâte.

Jura răspunse la toate întrebările, chiar și la aceea despre cum e posibil ca bărbaţilor irial să le placă femei așa înalte, ca Jura și Cilean.

— Se descurcă ei,

rosti Jura cu un zâmbet silit.

În noaptea aceea dormi mai bine decât în celelalte nopţi de când fusese capturată. Dimineaţa, peste o sută de femei, le aşteptau afară, pe ea şi pe Cilean, şi nu făcură nimic toată ziua, doar vorbiră. Cele

mai multe dintre femei erau tinere și nu-și aduceau aminte să fi existat vreodată bărbați disponibili, așa că pentru ele vorbele Jurei păreau povești cu zâne.

În această a doua zi, Jura nu vorbi numai despre bărbații din celelalte triburi, începu

să vorbească despre bărbaţii ulten şi ce incorect era ca femeile să fie nevoite să-i venereze şi să li se supună, din cauză că sunt aşa puţini. Jura le povesti despre propria ei sfidare a bărbatului ei, fără să menţioneze că Rowan era soţul.

Neîncrezătoare, femeile o făcură să repete câteva episoade.

— Și încă te mai iubește? întrebă o femeie prin interpretă. Nu trebuie să fii perfectă pentru a reține un bărbat? Nu te alungă, dacă nu ești tot timpul amabilă, iubitoare și cu

un temperament dulce?

— Poți spune exact ceea ce crezi, fără teamă de pedeapsă?

— Poți să te superi pe un bărbat?

— Da, răspunse Jura. Și soțul îți e credincios, dacă nu, tu ai dreptul să faci plângere la tribunal. Tu poți să-l alungi pe el.

La căderea nopții, pe Jura o durea gâtul de la atâta vorbit, dar din expresiile de pe fețele femeilor, știa că făcuse impresie. Când se înapoiară în oraș, femeile ulten de peste tot le salutau și le făceau semne, vorbind cu seriozitate între ele. Jura

își zâmbi. Poate că felul de a lupta al lui Rowan avea unele avantaje. Nu-și închipuia că ar fi putut cauza mai multă emoție, atacând orașul cu o armată de bărbați. Cu un căscat de-i rupea fălcile, se întrebă ce va aduce ziua de mâine.

Rowan tocmai se

trezise, când primele zgomote răsunară în afara palatului. Nu fusese în stare să meargă la culcare decât târziu, de grijă cum să scape din această situaţie. Ceilalţi bărbaţi păreau mulţumiţi să rămână cu femeile ulten tot restul vieţii, dar Rowan, spre

neîncrederea lui, găsea plictisitoare slugărnicia femeilor. În seara aceasta avusese mari dificultăţi să le convingă pe femei că nu avea nevoie de parteneră de pat. Îşi zâmbi sie însuşi, ştiind că nu din cauză că nu i-ar fi plăcut atenţiile uneia dintre ele, dar

frica de urgia Jurei era mai mult decât i-ar fi plăcut să contemple.

— Să învingi Lanconia e ușor, să o învingi pe Jura e aproape imposibil, bombăni el, întorcându-se la rezolvarea problemei scoaterii tuturor din închisoarea lor aurită,

fără să trebuiască să rănească vreo femeie sau să-l supere pe bătrânul Marek cel slinos.

La primul sunet de voci înfuriate de femei, Rowan nu reacționa. După ce și-a petrecut timpul cu schimbătoarele irial, apoi cu Brita, o femeie

care țipa furioasă era ceva obișnuit. Apoi își aminti că se afla într-o țară unde femeile se aflau într-o competiție până-la-moarte pentru bărbați și concurau folosind cuvinte blânde și zâmbete languroase. Se ridică în pat.

— Acum ce a mai

făcut Jura? întrebă el tare și știu fără nici o îndoială că indiferent de ce erau furioase femeile, cauza era Jura.

Se îmbrăcă într-o clipă, se grăbi să-și înșire jartierele încrucișate de pe picioare, apoi fugi de-a lungul coridoarelor spre

camerele celorlalți bărbați, care erau îmbrățișați fiecare de una, două, sau, în cazul lui Geralt, de trei femei. Le porunci bărbaților să se prezinte imediat în sala mare. Numai Geralt îi provocă necazuri.

— Vei fi acolo, sau am să vin după tine,

rosti Rowan izbind ușa și începând să alerge, cu Daire și ceilalți fearen în urma lui.

Ceea ce părea să fie o armată de femei năvăli în palat, toate furioase și ducând în mâini tot ce puteau folosi drept arme: greble, lopeți, securi, ace de os lungi,

ciomege de diverse mărimi. Erau niște femei așa mici și așa de sărăcăcios înarmate, încât erau aproape nostime – dar Rowan nu râse.

Apucă brațul unei femei din frunte, o fetișcană frumoasă cu părul negru.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el în limba ulten. Ea râse dispreţuitor.

— Am fost minţite, ţipă ea. Ni s-a spus că toţi bărbaţii au murit de boală, că au rămas doar cei aflaţi aici în oraş, dar Jura spune că nu e aşa.

Rowan gemu dându-i drumul femeii, apoi se

întoarse pentru a le traduce și celorlalți bărbați.

— Jura! fornăi Geralt. Ar fi trebuit să știu că ea ne va distruge paradisul.

Rowan îl apucă pe cumnatul lui de partea din față a tunicii.

— Sora ta a fost sclavă, în timp ce tu

mâncai smochine. Acum trebuie să oprim asta, sau vom avea război. Geralt se smuci din strânsoarea lui Rowan.

— Lasă-le să-l ucidă pe bătrânul Marek. Cui îi pasă? îi voi conduce eu pe ulteni. Mi i-ai luat pe iriali, așa că eu îi voi lua pe ulteni.

Jura, cu Cilean în urma ei, își croiau drum prin mulțime, exact la timp pentru a auzi vorbele fratelui ei.

— Nu ești în stare nici să te conduci pe tine însuți, cu atât mai puțin un trib, țipă ea. Te gândești doar la tine, nu la poporul tău, sau la

țara ta. Nu ești credincios tribului irial și nimănui altcuiva din Lanconia. N-ai putut să petreci nici măcar o noapte cu Brita, fără să fii gata să declanșezi un război. Ai o părere așa de bună despre tine, încât îți închipui că femeilor ăstora le va

plăcea să te urmeze, acum însă sunt prea furioase să gândească. Se uită la ceilalți bărbați, care acum erau înconjurați de femeile ulten mânioase, care tălăzuiau prin palat. Sunt furioase pe Marek că le-a mințit ani de zile și li s-a urcat sângele la

cap. Poate că nu se pot stăpâni să nu ucidă un bărbat, poate că se vor hotărî să-i ucidă pe toți bărbații. Trebuie să vă scoatem de aici. Jura se întoarse să plece, dar Rowan o prinse de braț.

— Nu ai ținut partea fratelui tău, strigă el.

— Fratele meu e irial,

nu lanconian, afirmă ea cam plictisită. Mai e și un alt mod de a ieși de aici? Te rog, Rowan, nu încerca să vorbești în felul tău despre ieșirea de aici. Femeile astea sunt flămânde de sânge.

El profită de o clipă pentru a o mângâia pe obraz, apoi se întoarse

spre aripa dormitoarelor.

— Urmați-mă, le porunci el și doar Geralt ezită. Rowan îl apucă de umăr și îl împinse împreună cu ceilalți. Ca un băiat îndărătnic, Geralt se împotrivi.

— Ia mâna de pe mine, uzurpatorule.

Femeile nu o să mă rănească. Sunt stăpânul lor. Cu calm, Jura ridică un vas de pe o masă apropiată și îl trânti în capul lui Geralt. El se prăvăli grațios pe podea. Rowan o privi indignat.

— Acum cum o să-l scoatem de aici?

— Trebuie să-l cari

tu. Haide, nu avem mult timp de pierdut. Cred că femeile jefuiesc palatul.

Fără să mai comenteze, Rowan acceptă porunca din partea unei femei și îl aruncă pe Geralt cel înalt pe un umăr, apoi prelua conducerea îndreptându-se în jos,

pe coridor. Nu exista altă ușă, în afară de cea de la intrare, dar în ultimii câțiva ani de siguranță, ultenii deveniseră leneși și construiseră un hambar lângă una din ferestrele palatului.

— Daire! chemă Rowan. Ia marmora asta

și pune-o între cele două clădiri

Fu nevoie de patru bărbaţi, de Cilean și de Jura, ca să pună lespedea de marmoră groasă și lungă între clădiri, formând un fel de pod înclinat. Stătea într-un echilibru precar, iar suprafaţa alunecoasă o

făcea chiar periculoasă.

— Trec eu prima, rosti Jura, dar Rowan o trase înapoi.

— Am să o încerc eu. Ai grijă de fratele tău. Se trezește.

Jura nu-i aruncă lui Geralt decât o privire rapidă, așa cum stătea ghemuit pe dușumea și-

și masa capul ce-l durea, când Rowan alunecă ușor pe lespedea de marmoră spre siguranța celeilalte clădiri. Când ajunse, ceilalți îl urmară unul după altul. Geralt refuză să meargă cu ei.

— Eu rămân aici. Acesta e locul căruia îi aparțin, îi spuse el Jurei.

Nu suport să fiu al doilea, după acest englez.

— E mai lanconian decât eşti tu, rosti ea. Thal a ştiut ce face.

— Sunt trădat din toate părţile, rosti fioros Geralt. Du-te cu el. Eu voi rămâne aici şi voi face ordine în acest

haos. Jura se afla deja pe lespede, dar nu dăduse drumul pervazului ferestrei, când îl privi pe fratele ei îndreptându-și umerii și întorcându-se spre femeile ulten.

— Jura, vino, strigă Rowan din spatele ei. Și atunci, ea se hotărî.

— Trebuie să mă duc

după el, îi strigă lui Rowan, apoi își trecu piciorul dincolo de fereastră. Rowan pierdu câteva momente prețioase înjurând, apoi își scoase ciubotele și începu să urce marmora înclinată. Singurul mod în care putea să se mențină pe ea era cu

picioarele goale. În spatele lui, ceilalți îl implorară să nu se ducă, dar el le porunci să părăsească orașul, cât mai repede posibil.

Nu era nici urmă de Jura sau de Geralt pe coridor, existau doar câteva femei ulten care scoteau tapiseriile de pe

pereți. Ele se opriră și se uitară la Rowan cu ură. Ieri fusese un zeu, astăzi era un demon.

Le adresă femeilor o tentativă de zâmbet și se grăbi să le depășească. N-a fost greu să-i zărească pe Jura și pe Geralt, deoarece erau mai înalți decât femeile

ulten. Jura își proteja fratele cu trupul ei și încerca să vorbească cu femeile, dar nici una nu o înțelegea.

— Marek a plecat cu tot aurul! strigă Rowan în ulten, dar nu primi nici un răspuns. Marek îi ia și pe copii! A trebuit să repete de

câteva ori, în timp ce arăta spre apartamentele lui Marek din capătul de nord al palatului, ca să poată devia atenția mulțimii de la Jura și de la Geralt.

— Știam că ai să vii, rosti Jura zâmbindu-i. Ar fi trebuit să pleci împreună cu ceilalți, dar

știam că nu o vei face.

— Urmați-mă, porunci Rowan, și nu faceți nici o prostie. Aruncă o privire furioasă la sabia, pe care o luase ea de pe un perete. Nu răni pe nimeni din poporul meu.

— Acest popor a

încercat să mă ucidă, rosti Geralt. Eu cred...

— Liniște! porunci Jura. Și urmează-l pe regele Rowan.

La cuvintele ei, acesta clipi de câteva ori, apoi îi conduse printre femeile care se îmbrânceau. Din când în când, un grup de femei

se oprea și se uita la ei. Rowan striga:

— Marek, și arăta spre inima castelului. Aproape ajunseseră la porțile orașului, înainte ca femeile să se întoarcă împotriva lor.

— Iată doi dintre ei! țipă o femeie.

— Ne-au ținut

prizonieri, i-au negat pe soţii şi copiii noştri, îi vom ucide şi ne vom elibera. Femeile stăteau în faţa porţii deschise, în timp ce alte femei încercau să închidă porţile grele.

— Fugiţi! porunci Rowan, şi nu ucideţi pe nimeni. Jura nu fu

atacată, dar bărbaţii da. Din instinct ea îl proteja pe Rowan cu trupul ei, când femeile folosiră armele pe care le aveau. Rowan ţinea capul aplecat, încercând să se protejeze de lovituri, astfel că nu îl văzu pe Geralt doborând o femeie după alta. Jura

știa că dragostea lui Rowan pentru poporul lui era așa de mare, că era gata să-i protejeze cu prețul ființei lui.

Reușiră să treacă de poartă și femeile îi urmăriră o vreme, dar nu prea mult, în timp ce Jura, Geralt și Rowan își croiră drumul spre

munți.

După aproape o oră de fugă, se opriră să respire.

— Trebuie să-i găsim pe ceilalți, rosti Jura și numai atunci se uită la Rowan. Pielea lui palidă era și mai albă și de sub mantie se mărea o pată de sânge. Și picioarele

goale îi sângereau. Jura îl prinse în braţe ca o mamă şi îl rugă să se aşeze.

— Trebuie...

— Nu, rosti ea blând, ai făcut destul până acum. E timpul să le permiţi şi altora să te ajute. Se uită la Geralt. Du-te înainte şi caută-i

pe ceilalți. Spune-le că regele nostru e rănit și mai spune-le să-l trimită pe Daire să o caute pe Brita. Se uită înapoi la Rowan. Dacă asta e ceea ce crezi tu, trebuie să o facem. Vreau să spun... Rowan se întinse și o sărută.

— E și părerea mea și

pentru că suntem una, nu contează cine a avut ideea.

— Jura, eu... începu Geralt.

— Du-te, îl repezii Jura. Ai provocat destule neplăceri. Mâine va trebui să-i mulţumeşti regelui nostru că ţi-a salvat viaţa.

Fără tragere de inimă, Geralt se întoarse și urmă cărarea, plecând să-i găsească pe ceilalți.

— Jura, nu sunt rănit prea tare, rosti încet Rowan. Poți să mă bandajezi și pot să merg. Tandră, ea folosi cuțitul lui Rowan ca să-i taie tunica și să-i examineze

rana de la umăr, pe care o primise de la lama unei securi.

Rowan își puse mâna pe obrazul ei.

— M-ai numit rege și lanconian. Vrei să spui că mă iubești? Speri că voi muri, ca să te poti mărita cu Daire? Ea se uită îndelung și cu forță

în ochii lui albaştri.

— Am fost crescută de Thal, ca să mă gândesc în primul rând la război şi l-am iubit pe Daire pentru că nu cauza nici un conflict de interese. Cu Daire aş fi ales Lanconia dincolo de căsătoria mea. Dar tu m-ai ameţit. Mi-ai arătat

adevărata dragoste: o dragoste pentru țara mea, care trece dincolo de război și o dragoste pentru un bărbat care este...

— Ce este?

— O dragoste care mă împlinește. Își puse ambele mâini pe fața lui. Rowan, soțul meu, dacă

ai fi murit, cred că și sufletul meu ar fi murit. Pentru fiecare picătură de sânge din rana ta, inima mea varsă o cantitate asemănătoare. Această... această durere pe care o simt când sunt lângă tine, n-am știut că e iubire.

El o sărută blând.

— Simt că ți-am câștigat iubirea, Jura. Am suferit și am sângerat și am rezistat la mari încercări pentru a-ți cuceri iubirea.

— N-a fost chiar așa, protestă ea, apoi o urmă de zâmbet îi atinse buzele. A meritat?

— Da, rosti el blând.

Am crezut că vreau o femeie ca... ca aceste ultene, care mi-ar fi îndulcit viața, dar tu ești mai mult decât o soție pentru mine. Tu m-ai ajutat, Jura, să înțeleg felul de a fi irial.. Ea se retrase de lângă el.

— Te-am ajutat? Te-am păstrat să nu fii ucis.

N-ai fi făcut niciodată ceea ce ai făcut, fără mine. Dacă n-aș fi fost inconștientă, nu te-aș fi lăsat să intri în acest oraș ulten singur. Ai prea multă încredere. Tu crezi că toată lumea e plină de bunătate.

— Cu excepția ta, Jura. Tu ești plină de foc

și pucioasă și profiți de orice. Eu sunt cel care am unit Lanconia. Eu sunt...

— Cu ajutorul meu, rosti ea cu glas tare. Deodată, Rowan zâmbi.

— Bănuiesc că lucrăm bine împreună. Poate că ar trebui să continuăm să lucrăm

împreună. Acuma intenționezi să mă lași să sângerez până mor, sau vom sta aici și-l vom lăsa pe prostul ăla de frate al tău să se ducă după Brita și să dezlănțuie războiul?

— Geralt nu e prost. E...

— Ce e? întrebă

Rowan, cu o sprânceană ridicată.

— Poate că ar trebui să-i dăm un colțișor din Lanconia și să-i spunem că e regatul lui. Ar putea să ne cauzeze multe necazuri în timp ce noi unim restul triburilor și nu vrem să-i supere pe bărbații zerna, când le

vom da pe femeile ulten. Începu să sfâșie partea de jos a tunicii ei, pentru a bandaja umărul lui Rowan.

— Ce! Să le dăm pe aceste femeiuști dulci ulten bărbaţilor zerna?

— Aceste femei „dulci” cum le spui tu aproape ne-au omorât

cu munca, pe Cilean și mine, și una dintre ele m-a biciuit.

— Da, dar... protestă el, însă Jura îl sărută și, ca de obicei, el nu se mai gândi la nimic altceva, nici la Lanconia, nici la iriali, sau unde era Brita. O iubise pe Jura din primul moment

în care a văzut-o și o va iubi întotdeauna. Iar acum aveau ani de zile înainte pentru a uni triburile și a se iubi și a se certa. Zâmbi lipit de buzele ei și o trase la el. Era fericit. Pe vârful culmii apărură Cilean și Daire și se opriră când au auzit vocile lui

Rowan și a Jurei. Cilean zâmbi.

— Cred că nu sunt răniți.

— Jura îl iubește, rosti Daire și exista finalitate în vocea lui și nu regret. Cred că își va da și viața pentru el. Cilean îl privi pe Daire.

— Te doare că ai

pierdut-o așa total?

— Mă simt ca un frate mai mare protector, care a pierdut o surioară adorabilă. Acuma știu că Jura și cu mine niciodată... nu am simțit dorințe unul față de altul. Zâmbi aducându-și aminte. Nu ca pentru femeile ulten.

— Așa! rosti Cilean rece. Îți plac femeile astea blânde, care nu știu să deosebească o sabie de un pieptene? Daire se uită la ea surprins, apoi ochii lui se încălziră.

— Cilean, îmi place felul în care se mișcă sânii tăi când arunci

lancea. Să nu coborâm la regele și regina noastră? Cu cât mai curând plecăm de aici și o găsim pe Brita, cu atât mai curând tu și cu mine ne putem căsători.

Începu să coboare dealul, dar lui Cilean îi luă un bun moment pentru a-și reveni. Apoi

zâmbind larg, îl urmă pe Daire.

Epilog

Brocain nu a pretins viața lui Rowan, drept pedeapsă pentru moartea lui Keon. Când

Rowan îl revăzu pe Brocain, aproape toate triburile erau unite, cu Rowan ca rege. Înțelept, Brocain știa că dacă l-ar distruge pe Rowan, ar însemna și moartea lui și a întregii populații zerna. Așa că, în schimbul vieții lui Rowan, primi o sută din

cele mai frumoase femei ulten.

Brita se mărită cu Yaine și cei doi se luptară unul cu altul pentru putere, cu atâta îndârjire încât îi stârniră necazuri lui Rowan. La moartea lui Yaine, Daire și Cilean moșteniră puțina avere fearen.

Pe guvernatorul fiecărui trib Rowan îl declară duce și continuară să fie familiile conducătoare din Lanconia și astăzi. Aria, Prințesa, e descendenta lui Rowan, iar J.T. e urmașul scutierului lui Rowan, Montgomery de

Warbrooke.

SFÂRȘIT